Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (yhdeksäs jaosto, viiden tuomarin kokoonpano)

3 päivänä kesäkuuta 2026*

Kilpailu – Yrityskeskittymät – Tietopyyntö – Asetuksen (EY) N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohta – Oikeusperustan valinta – Harkintavallan väärinkäyttö – Perusteluvelvollisuus – Mielivaltaisuuden puuttuminen – Impossibilium nulla obligatio est – Oikeasuhteisuus – Pyydettyjen tietojen tarpeellisuus – Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10 artikla – Sananvapaus – Lähdesuoja – Lainvastaisuusväite – Perusoikeuskirjan 7 artikla – Oikeus yksityis- ja perhe-elämän kunnioittamiseen

Asiassa T-1097/23,

Vivendi SE, kotipaikka Pariisi (Ranska), edustajinaan asianajajat P. Gassenbach, P. Wilhelm, E. Dumur, O. Thomas, S. Schrameck, F. de Bure, Y. Boubacir ja M. Oiknine,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään P. Caro de Sousa, B. Cullen ja D. Viros,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään A.-L. Meyer ja N. Coghlan,

väliintulijana,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (yhdeksäs jaosto, viiden tuomarin kokoonpano),

toimien päätösharkinnassa kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja L. Truchot sekä tuomarit M. Jaeger, J. Schwarcz, M. Sampol Pucurull ja T. Perišin (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies H. Eriksson,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa esitetyn,

ottaen huomioon 14.5.2025 pidetyssä istunnossa esitetyn,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

on antanut seuraavan

tuomion

1 Kantajana oleva Vivendi SE vaatii SEUT 263 artiklaan perustuvassa kanteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin kumoaa neuvoston asetuksen (EY) N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan mukaisesta menettelystä 19.9.2023 annetun komission päätöksen C(2023) 6428 final (asia M.11184 – Vivendi v. Lagardère) (jäljempänä 19.9.2023 annettu päätös), sellaisena kuin se on muutettuna 27.10.2023 annetulla komission päätöksellä C(2023) 7463 final (jäljempänä 27.10.2023 annettu päätös) (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asian tausta

2 Kantaja on tytäryhtiöidensä kautta eri markkinoilla kansainvälisesti toimivan ranskalaisen media- ja viihdealaan erikoistuneen Vivendi-konsernin emoyhtiö.

3 Kantaja ilmoitti 24.10.2022 Euroopan komissiolle yrityskeskittymästä, joka koostui yksinomaisen määräysvallan hankkimisesta Lagardère SA:ssa, joka on erityisesti media-alalla toimiva ranskalainen konserni.

4 Komissio hyväksyi suunnitellun yrityskeskittymän 9.6.2023 antamallaan päätöksellä sillä ehdolla, että pannaan täytäntöön sitoumukset, jotka koskevat kaikkien kantajan kirjankustannusalan toimintojen ja erään aikakauslehden kustannustoiminnan luovuttamista (jäljempänä yrityskeskittymän hyväksymisestä 9.6.2023 annettu päätös).

5 Komissio ilmoitti kantajalle 25.7.2023 päivätyllä kirjeellä mahdollista yrityskeskittymän ennenaikaista toteuttamista koskevan muodollisen tutkintamenettelyn aloittamisesta (jäljempänä 25.7.2023 päivätty kirje, joka koskee muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista).

19.9.2023 annettu päätös

6 Yrityskeskittymän mahdollista ennenaikaista toteuttamista koskevan muodollisen tutkinnan yhteydessä komissio osoitti 19.9.2023 antamallaan päätöksellä kantajalle yrityskeskittymien valvonnasta 20.1.2004 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 139/2004 (”EY:n sulautuma-asetus”) (EUVL 2004, L 24, s. 1) 11 artiklan 3 kohtaan perustuvan tietopyynnön ja asetti määräajaksi 27.10.2023. Kyseisessä päätöksessä kantaja lähinnä velvoitetaan keräämään ja toimittamaan komissiolle yhtäältä 15:n nimeltä mainitun luonnollisen henkilön sekä heidän edeltäjiensä ja seuraajiensa (jäljempänä asianomaiset henkilöt) 1.1.2020 ja 19.9.2023 välisenä ajanjaksona (jäljempänä kyseessä oleva ajanjakso) erilaisilla viestintävälineillä vaihtamat, vastaanottamat, lähettämät tai hallussa pitämät asiakirjat, jotka sisältävät tietyt hakusanat, ja toisaalta neljän nimeltä mainitun henkilön, joista kaksi kuuluu myös asianomaisiin henkilöihin, välillä kyseessä olevana ajanjaksona vaihdetut asiakirjat.

7 Erityisesti riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan I osan 1 kohdan mukaan ”– – tietopyynnössä ’Lagardèrella’ tarkoitetaan Lagardère SA:ta [ja] ’Vivendillä’ Vivendi SE:tä ja Bolloré -konsernia”.

8 19.9.2023 annetun päätöksen liitteessä olevan I osan 2 kohdassa käsite ”asiakirja” määritellään seuraavasti:

”’Asiakirjalla’ tai ’asiakirjoilla’ tarkoitetaan kaikkia Vivendin omistuksessa, hallussa tai määräysvallassa olevia tietokonetiedostoja, mukaan lukien rajoituksetta seuraavia:

a) kaikki sähköisessä muodossa tallennetut tiedot, mukaan lukien sähköpostit ja pikaviestit (WhatsApp, tekstiviestit, Telegram, Signal ja muut vastaavat), tekstinkäsittely- ja pdf-asiakirjat, taulukkolaskenta- ja esitystiedostot sekä kaikki ohjelmistot ja muut tiedonhallintajärjestelmät ja asiakirjojen tallennusjärjestelmät, jotka on lueteltu komission 16.8.2023 päivätyn ensimmäisen tietopyynnön kysymykseen 6 annetussa vastauksessa;

b) asiakirjaluonnokset, metatiedot ja asiakirjojen kopiot, jos alkuperäiset asiakirjat eivät ole tapauksen mukaan Vivendin hallussa tai määräysvallassa;

c) epäselvyyksien välttämiseksi asiakirjan käsite sisältää myös
   i) asiakirjat, jotka ovat kaikissa yksityisissä ja/tai henkilökohtaisissa sähköpostilaatikoissa (jos niitä on käytetty vähintään kerran ammatilliseen viestintään) sekä mobiililaitteissa, kuten matkapuhelimissa tai tableteissa (myös yksityisissä ja/tai henkilökohtaisissa matkapuhelimissa tai tableteissa, jos niitä on käytetty vähintään kerran ammatilliseen viestintään), mukaan lukien pikaviestit ja tekstiviestit;
   ii) asiakirjat, jotka lopullinen käyttäjä on poistanut mutta jotka ovat edelleen saatavilla tai käytettävissä Vivendin tietojärjestelmissä (esimerkiksi varmuuskopioissa).”

9 19.9.2023 annetun päätöksen I osan 4 kohdassa esitetyn määritelmän mukaan käsitteellä ”kyseessä oleva ajanjakso” tarkoitetaan ajanjaksoa, joka alkaa 1.1.2020 ja päättyy tämän tietopyynnön esittämispäivään, joka on 19.9.2023.

10 19.9.2023 annetun päätöksen II osan 5 kohdassa esitetyn määritelmän mukaan käsitteeseen ”asianomaiset henkilöt” kuuluvat 15 nimeltä mainittua henkilöä ”sekä kaikki henkilöt, jotka ovat toimineet ennen heitä tai heidän jälkeensä heidän kyseisellä kaudella hoitamissaan eri tehtävissä”. Kyseisen päätöksen liitteessä olevan II osan 6 kohdan mukaan kyseiset henkilöt ”ovat saattaneet vastaanottaa, lähettää tai pitää hallussa asiakirjoja, jotka ovat komission mielestä olennaisia, jotta se voi arvioida, voidaanko Vivendin puuttumista ja/tai osallistumista tiettyihin Lagardèren päätöksiin ja/tai sen kuulemista niiden yhteydessä pitää Vivendin ratkaisevan vaikutusvallan käyttämisenä”.

11 19.9.2023 tehdyn päätöksen liitteessä olevan III osan 7 kohdassa edellytetään, että kantaja toimittaa yhtäältä kyseisessä liitteessä olevan II osan 5 kohdassa nimeltä mainittujen asianomaisten henkilöiden (sekä heidän edeltäjiensä ja seuraajiensa) kyseessä olevana ajanjaksona lähettämät tai vastaanottamat asiakirjat, jotka sisältävät vähintään yhden kyseisessä liitteessä olevassa VII osassa luetellun hakusanan, ja toisaalta neljän kyseisessä liitteessä olevan III osan 7 kohdan a–c alakohdassa nimeltä mainitun henkilön välillä kyseisenä ajanjaksona vaihdetut asiakirjat.

12 19.9.2023 annetun päätöksen liitteessä olevissa IV, V ja VI osassa täsmennetään tapa, jolla kantajan on toimitettava pyydetyt asiakirjat, saateraportin sisältö ja vastauksen täydellisyyttä koskeville vakuutuksille asetetut vaatimukset. Samassa liitteessä olevassa VII osassa luetellaan hakusanat.

19.9.2023 annetun päätöksen jälkeiset tapahtumat

13 Kantaja pyysi 11.10.2023 lähettämällään sähköpostiviestillä, että tietopyyntöön vastaamiselle asetettua määräaikaa pidennetään kolmella kuukaudella. Se täsmensi tältä osin, että tietopyyntöön liittyy lukuisia vaikeuksia ja että se edellyttää epätavallista tiedonkeruu-, käsittely- ja tarkistustyötä sekä huomattavia henkilöresursseja ja teknisiä välineitä.

14 Komissio kehotti 12.10.2023 lähettämällään sähköpostiviestillä kantajaa täsmentämään kohtaamiensa vaikeuksien luonnetta ja laajuutta.

15 Kantaja täsmensi 14.10.2023 lähettämällään sähköpostiviestillä, että jotkin näistä vaikeuksista liittyvät sellaisten riittävien menettelyllisten takeiden puuttumiseen, joilla voidaan varmistaa asianomaisten henkilöiden, kantajan muiden työntekijöiden tai edustajien tai muiden henkilöiden, joihin tietopyyntö mahdollisesti vaikuttaa, yksityiselämän kunnioittaminen ja lähdesuoja.

16 Komissio vahvisti 18.10.2023 pidetyssä puhelinneuvottelussa kantajalle, että asiakirjoihin, jotka voivat paljastaa journalistisia lähteitä, sovelletaan erityistä suojaa, joka perustuu asianajajan ja asiakkaan välisen yhteydenpidon luottamuksellisuuden suojaamiseksi käyttöön otettuun menettelyyn.

17 Kantaja ilmoitti 19.10.2023, ettei se voi vaatia pääsyä 19.9.2023 annetun päätöksen liitteessä olevan II osan 5 kohdan i alakohdassa mainitun henkilön sähköpostilaatikoihin ja matkapuhelimiin, koska kantajan ja yhden sen tytäryhtiön välillä on tällä hetkellä ”hold separate” -tilanne, joka johtuu yrityskeskittymän hyväksymisestä 9.6.2023 annetussa päätöksessä asetetuista ehdoista ja velvoitteista.

18 Komissio kehotti 26.10.2023 päivätyllä sähköpostiviestillä kantajaa toimittamaan sille luettelon henkilöistä, joilla on lehdistökortti, ja keskustelemaan käytännön järjestelyistä, joilla voidaan sovittaa yhteen lähdesuoja ja 19.9.2023 annetussa päätöksessä tarkoitettujen asiakirjojen toimittaminen.

19 Kantaja ei ollut toimittanut mitään asiakirjaa 27.10.2023, jolloin 19.9.2023 annetussa päätöksessä asetettu määräaika päättyi. Komissio teki samana päivänä 27.10.2023 annetun päätöksen. Kyseisen päätöksen 1 artiklalla komissio poisti 19.9.2023 annetun päätöksen liitteessä olevan II osan 5 kohdan i alakohdassa mainitun henkilön asianomaisten henkilöiden luettelosta. Saman päätöksen 2 artiklalla 19.9.2023 annetun päätöksen 1 artiklassa alun perin 27.10.2023 päättyväksi asetettua määräaikaa pidennettiin 1.12.2023 saakka.

20 Kantaja nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 23.11.2023 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa vaaditaan kumoamaan riidanalainen päätös eli 19.9.2023 annettu päätös, sellaisena kuin se on muutettuna 27.10.2023 annetulla päätöksellä.

Kanteen nostamisen jälkeiset tosiseikat

21 Komission kilpailun pääosaston pääjohtaja ilmoitti 6.12.2023 päivätyllä kirjeellä, että kaikkiin asiakirjoihin, jotka koskevat arkaluonteisten henkilötietojen suojaa tai lähdesuojaa, sovelletaan asiaa koskevan lainsäädännön ja oikeuskäytännön mukaisia takeita, sekä täsmensi kyseisiä menettelyllisiä takeita (jäljempänä 6.12.2023 päivätty kirje).

22 Komissio antoi 24.1.2024 päätöksen C(2024) 571 final asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan ja 15 artiklan 1 kohdan mukaisesta menettelystä (jäljempänä 24.1.2024 annettu päätös). Ensinnäkin 27.10.2023 annetun päätöksen 2 artiklassa säädettyä määräaikaa, joka oli 1.12.2023, pidennettiin 24.1.2024 annetun päätöksen 1 artiklalla 7.2.2024 saakka. Toiseksi kantajalle määrättiin 24.1.2024 annetun päätöksen 2 artiklalla asetuksen N:o 139/2004 15 artiklan mukainen uhkasakko, joka on enintään 5 prosenttia sen keskimääräisestä päivittäisestä liikevaihdosta, jokaiselta viivästyspäivältä kyseisen päätöksen 1 artiklassa vahvistettua päivää seuraavasta ensimmäisestä työpäivästä alkaen. Kolmanneksi 24.1.2024 annetun päätöksen 13 perustelukappaleen a alakohdassa vahvistetaan riidanalaiseen päätökseen nähden täydentäviä menettelyllisiä takeita arkaluonteisten henkilötietojen suojan varmistamiseksi ottamalla käyttöön 6.12.2023 päivätyssä kirjeessä ehdotettu virtuaalista datahuonetta koskeva menettely. 24.1.2024 annetun päätöksen 13 perustelukappaleen b alakohdassa esitetään lähdesuojaa koskevat menettelylliset takeet ja vahvistetaan 6.12.2023 päivätyssä kirjeessä ehdotettu menettely.

23 Kantajan asianajajien kanssa käydyn yhteydenpidon jälkeen komissio hyväksyi 30.1.2024 pidetyssä puhelinneuvottelussa, että henkilöiden, joita riidanalainen päätös koskee, välinen tietojenvaihto ja täysin yksityiselämään kuuluva yhteydenpito siirretään virtuaaliseen datahuoneeseen.

24 Kantaja toimitti helmikuussa 2024 komissiolle osan asiakirjoista, jotka täyttivät riidanalaisessa päätöksessä määritellyt kriteerit.

25 Kantaja toimitti syys–joulukuussa 2024 asiakirjoja komissiolle, joten komissio oli joulukuussa 2024 saanut kantajalta asiakirjat, jotka täyttävät riidanalaisessa päätöksessä määritellyt kriteerit, lukuun ottamatta asiakirjoja, jotka kuuluvat asianajajan ja asiakkaan välisen yhteydenpidon luottamuksellisuuden, lähdesuojan ja asianomaisten henkilöiden yksityiselämän piiriin.

Välitoimimenettely

26 Kantaja teki unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 24.11.2023 toimittamallaan erillisellä asiakirjalla välitoimihakemuksen, jossa vaadittiin muun muassa riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä.

27 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti määräsi 28.11.2023 antamallaan määräyksellä Vivendi v. komissio (T-1097/23 R, ei julkaistu), että riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa lykätään sellaisen määräyksen antamiseen saakka, jolla menettely asiassa T-1097/23 R saatetaan päätökseen, tämän vaikuttamatta kantajan velvollisuuteen jatkaa tietojen keräämistä ja säilyttää sähköisellä välineellä kaikki asiakirjat, joita kyseinen päätös koskee.

28 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti hylkäsi välitoimihakemuksen 19.1.2024 antamallaan määräyksellä Vivendi v. komissio (T-1097/23 R, ei julkaistu, EU:T:2024:15).

29 Unionin tuomioistuimen varapresidentti määräsi 6.2.2024 antamallaan määräyksellä Vivendi v. komissio (C-90/24 P(R)-R, EU:C:2024:121), että kantajalle riidanalaisella päätöksellä asetettua velvollisuutta lykätään, tämän vaikuttamatta sen velvollisuuteen toteuttaa kaikki tarvittavat toimenpiteet, jotta varmistetaan kaikkien kyseisessä päätöksessä tarkoitettujen asiakirjojen säilyttäminen.

30 Unionin tuomioistuimen varapresidentti kumosi 11.4.2024 antamallaan määräyksellä Vivendi v. komissio (C-90/24 P(R), EU:C:2024:318) 19.1.2024 annetun määräyksen Vivendi v. komissio (T-1097/23 R, ei julkaistu, EU:T:2024:15). Se totesi lisäksi, että kiireellisyyttä koskeva edellytys täyttyy, ja palautti asian unionin yleiseen tuomioistuimeen fumus boni jurista koskevasta edellytyksestä lausumiseksi ja tarvittaessa intressivertailun tekemiseksi.

31 Unionin yleisen tuomioistuimen varapresidentti hyväksyi 13.6.2024 antamallaan määräyksellä Vivendi v. komissio (T-1097/23 R-RENV, ei julkaistu, EU:T:2024:381) osittain kantajan vaatimuksen, joka koski yhtäältä riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä ja toisaalta turvaamistoimena sen velvoittamista säilyttämään kaikki riidanalaisessa päätöksessä tarkoitetut asiakirjat erillisellä sähköisellä välineellä, joka toimitetaan elektronisella sinetillä varustettuna riippumattomalle luotettavalle kolmannelle osapuolelle.

32 Kantaja teki 3.7.2024 valituksen, jossa se vaati, että 13.6.2024 annettu määräys Vivendi v. komissio (T-1097/23 R-RENV, ei julkaistu, EU:T:2024:381) kumotaan. Samanaikaisesti kantaja pyysi unionin tuomioistuinta lykkäämään tämän määräyksen ja riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa.

33 Kantajalle asetettua velvollisuutta kerätä ja toimittaa komissiolle riidanalaisessa päätöksessä tarkoitetut asiakirjat lykättiin 8.7.2024 annetulla määräyksellä Vivendi v. komissio (C-470/24 P(R)-R, ei julkaistu, EU:C:2024:592) siihen saakka, kunnes annetaan määräys, jolla ensimmäiseksi joko päätetään kyseinen välitoimimenettely tai lausutaan asiassa C-470/24 P(R) tehdystä valituksesta, tämän vaikuttamatta kantajan velvollisuuteen toteuttaa kaikki tarvittavat toimenpiteet kaikkien kyseisten asiakirjojen säilyttämisen varmistamiseksi.

34 Unionin yleisen tuomioistuimen varapresidentti jätti 26.7.2024 antamallaan määräyksellä Vivendi v. komissio (T-1097/23 R-RENV-INTP, ei julkaistu, EU:T:2024:516) tutkimatta 13.6.2024 annetun määräyksen Vivendi v. komissio (T-1097/23 R-RENV, ei julkaistu, EU:T:2024:381) määräysosan 1 kohdan tulkintaa koskevan pyynnön.

35 Unionin tuomioistuimen varapresidentti hylkäsi 16.8.2024 antamallaan määräyksellä Vivendi v. komissio (C-470/24 P(R), ei julkaistu, EU:C:2024:674) kantajan valituksen asiassa C-470/24 P(R).

Asianosaisten vaatimukset

36 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

37 Komissio, jota Euroopan unionin neuvoston tukee, vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

38 Kantaja esittää kanteensa tueksi seitsemän kanneperustetta, joista ensimmäinen koskee virheellisen oikeusperustan valintaa ja harkintavallan väärinkäyttöä, toinen perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä, kolmas julkisen vallan mielivaltaista tai suhteetonta puuttumista koskevan suojan periaatteen loukkaamista, neljäs impossibilium nulla obligatio est -periaatteen loukkaamista Bolloré-konsernilta peräisin olevien asiakirjojen toimittamista koskevan pyynnön osalta, viides suhteellisuusperiaatteen loukkaamista, kuudes lähdesuojan loukkaamista ja seitsemäs yksityiselämän kunnioittamista koskevan oikeuden suojaan liittyvien asianmukaisten takeiden puuttumista.

39 Unionin yleisen tuomioistuimen mielestä on aiheellista tarkastella ensimmäiseksi toista kanneperustetta, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä.

Toinen kanneperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä

40 Toisessa kanneperusteessaan kantaja väittää, ettei komissio ole noudattanut sille SEUT 296 artiklan nojalla kuuluvaa yleistä perusteluvelvollisuutta ja asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan nojalla kuuluvaa erityistä perusteluvelvollisuutta, koska se ei ole määritellyt tutkintansa kohdetta ja laajuutta riittävän selvästi.

41 Toinen kanneperuste koostuu lähinnä neljästä osasta. Ensimmäisessä osassa kantaja väittää, ettei riidanalaisessa päätöksessä ilmoiteta selvästi tietopyynnön kohdetta, koska siinä ei mainita sen tekemisen oikeuttaneita täsmällisiä ja objektiivisia seikkoja. Toisessa osassa kantaja väittää, että riidanalaisen päätöksen perustelut ovat puutteelliset pyydettyjen tietojen aineellisen, ajallisen ja henkilöllisen soveltamisalan osalta. Kolmannessa osassa kantaja moittii komissiota siitä, ettei se ole selittänyt riidanalaisessa päätöksessä syitä, jotka oikeuttavat Bolloré-konsernin sisällyttämisen kyseisen päätöksen soveltamisalaan. Neljännessä osassa kantaja väittää lähinnä, ettei riidanalaisessa päätöksessä ole perusteltu riittävästi yhtäältä tietopyyntöä koskevan päätöksen tekemistä asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan nojalla ja toisaalta nopean toiminnan tarvetta.

Alustavat huomautukset

42 On muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 296 artiklan mukainen unionin toimielinten toimien perusteluvelvollisuus määräytyy kyseisen toimen luonteen mukaan ja että perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimen antaneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi harjoittaa valvontaansa. Perusteluvelvollisuutta on arvioitava asiaan liittyvien kaikkien olosuhteiden perusteella, joita ovat muun muassa toimen sisältö, esitettyjen perustelujen luonne ja se tarve, joka niillä, joille toimi on osoitettu tai joita se koskee SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla, voi olla saada selvennystä tilanteeseen. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, sillä tutkittaessa sitä, ovatko toimen perustelut SEUT 296 artiklan vaatimusten mukaisia, on otettava huomioon toimen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. tuomio 10.3.2016, HeidelbergCement v. komissio, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 16 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

43 Etenkin tietopyyntöä koskevan päätöksen perusteluista on muistutettava, että asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdassa määritetään tältä osin olennaiset seikat (ks. analogisesti tuomio 10.3.2016, HeidelbergCement v. komissio, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 17 kohta).

44 Kyseisessä säännöksessä nimittäin säädetään, että komissio ”mainitsee pyynnön oikeusperustan ja tarkoituksen, täsmentää, mitä tietoja tarvitaan, ja vahvistaa määräajan, jonka kuluessa tiedot on annettava”. Siinä täsmennetään lisäksi, että komissio ”ilmoittaa myös [asetuksen N:o 139/2004] 14 artiklassa säädetyistä seuraamuksista”, ”ilmoittaa [kyseisen asetuksen] 15 artiklassa säädetyistä seuraamuksista tai asettaa viimeksi mainitut seuraamukset” ja ”ilmoittaa oikeudesta hakea päätökseen muutosta [unionin] tuomioistuimelta”.

45 Aluksi on muistutettava, että kaikille unionin toimien kieliversioille on lähtökohtaisesti annettava sama arvo. Unionin oikeuden tulkinnan yhtenäisyyden säilyttämiseksi on näin ollen tärkeää, että erikielisten versioiden poiketessa toisistaan kyseessä olevaa toimenpidettä tulkitaan sen säännöstön systematiikan ja tarkoituksen mukaan, jonka osa toimenpide on. Jossakin kielitoisinnossa käytettyä toimen sanamuotoa ei näin ollen voida käyttää tämän toimen ainoana tulkintaperusteena, eikä sille voida antaa tältä osin etusijaa muihin kielitoisintoihin nähden. Tällainen lähestymistapa ei nimittäin vastaisi unionin oikeuden yhtenäisen soveltamisen vaatimusta (ks. tuomio 20.2.2018, Belgia v. komissio, C-16/16 P, EU:C:2018:79, 49 ja 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

46 Käsiteltävässä asiassa on täsmennettävä, että asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan ranskankielisessä versiossa säädetään, että komissio mainitsee päätöksellä esitettävässä tietopyynnössä kyseisen pyynnön oikeusperustan ja kohteen tai tarkoituksen (”objet”). Kyseisen säännöksen muissa kieliversioissa käytetään kuitenkin käsitteitä, jotka vastaavat käsitettä ”but” (tarkoitus), kuten esimerkiksi englannin-, saksan-, hollannin-, italian-, kreikan- ja kroaatinkielisissä versioissa, joissa käytetään ilmaisuja ”purpose”, ”Zweck”, ”doel”, ”scopo”, ”σκοπό” ja ”svrhu”, lukuun ottamatta espanjankielistä versiota, jossa käytetään sanaa ”objeto”. Muissa kieliversioissa käytetyistä ilmaisuista sekä kyseisen säännöksen asiayhteydestä ja tavoitteesta käy siten ilmi, että lainsäätäjä halusi viitata asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdassa asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 2 kohtaan sekä [SEUT 101 ja 102 artiklassa] vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EYVL 2003, L 1, s. 1) 18 artiklan 2 ja 3 kohtaan sisältyvään käsitteeseen ”but” (tarkoitus), sellaisena kuin sitä on tulkittu jäljempänä 48 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä.

47 Erityinen perusteluvelvollisuus on perustavanlaatuinen vaatimus paitsi sen vuoksi, että tietopyynnön osoitetaan olevan oikeutettu, myös siksi, että asianomaisten yritysten on mahdollista saada selville yhteistyövelvollisuutensa laajuus ja samanaikaisesti säilyttää puolustautumisoikeutensa (ks. analogisesti tuomio 10.3.2016, HeidelbergCement v. komissio, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

48 Velvollisuudella ilmoittaa pyynnön tarkoitus tarkoitetaan sitä, että komission on pyynnössään ilmoitettava tutkintansa kohde ja siten yksilöitävä väitetty kilpailusääntöjen rikkominen riittävän täsmällisesti (ks. analogisesti tuomio 10.3.2016, HeidelbergCement v. komissio, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 20 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

49 Komissio ei ole tältä osin velvollinen ilmoittamaan tietopyyntöä koskevan päätöksen adressaatille kaikkia niitä hallussaan olevia tietoja, jotka koskevat epäiltyjä kilpailusääntöjen rikkomisia, eikä tekemään perusteellista oikeudellista luonnehdintaa kyseisistä rikkomisista, kunhan komissio

selvästi mainitsee epäilyt, jotka se aikoo selvittää (ks. analogisesti tuomio 10.3.2016, HeidelbergCement v. komissio, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

50 Tällainen velvollisuus selittyy etenkin sillä, kuten asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että suorittaakseen kyseisessä asetuksessa sille määrätyt tehtävät komissio voi pelkällä pyynnöllä tai päätöksellä vaatia yrityksiä ja yritysten yhteenliittymiä toimittamaan ”kaikki tarvittavat tiedot” (ks. analogisesti tuomio 10.3.2016, HeidelbergCement v. komissio, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 22 kohta).

51 Komissio voi näin ollen vaatia vain sellaisten tietojen ilmoittamista, joiden avulla se voi tarkistaa rikkomisolettamat, joiden nojalla tutkinta tehdään ja jotka ilmoitetaan tietopyynnössä (ks. analogisesti tuomio 10.3.2016, HeidelbergCement v. komissio, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 23 kohta).

52 Koska tietojen tarpeellisuutta on arvioitava suhteessa tietopyynnössä mainittuun tarkoitukseen, tämä tarkoitus on ilmoitettava riittävän täsmällisesti, sillä ellei näin tehdä, ei ole mahdollista määrittää, onko kyseinen tieto tarpeellinen, eivätkä unionin tuomioistuimet voi harjoittaa valvontaansa (ks. analogisesti tuomio 10.3.2016, HeidelbergCement v. komissio, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

53 Tietopyyntöä koskevan päätöksen perustelujen riittävyys riippuu siis siitä, onko rikkomisolettamat, jotka komissio aikoo tarkistaa, täsmennetty riittävän selkeästi (ks. analogisesti tuomio 10.3.2016, HeidelbergCement v. komissio, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 25 kohta).

54 Asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan nojalla tehtävän tietopyyntöä koskevan päätöksen perusteluvelvollisuuden laajuutta arvioitaessa on otettava huomioon myös se, missä tutkinnan vaiheessa päätös tehdään ja oliko komissiolla jo käytettävissään tietoja oletetuista rikkomisista (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 9.4.2019, Qualcomm ja Qualcomm Europe v. komissio, T-371/17, ei julkaistu, EU:T:2019:232, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

55 Riidanalaisen päätöksen perustelujen riittävyyttä on tarkasteltava näiden seikkojen valossa.

Toisen kanneperusteen ensimmäinen osa, jonka mukaan tietopyynnön kohdetta ei ole perusteltu riittävästi

56 Toisen kanneperusteen ensimmäisessä osassa kantaja väittää, ettei riidanalaisessa päätöksessä ilmoiteta selvästi tietopyynnön kohdetta, koska siinä ei mainita sen tekemisen oikeuttaneita täsmällisiä ja objektiivisia seikkoja eikä etenkään epäiltyjä rikkomisia. Kantajan mukaan riidanalaisessa päätöksessä ei etenkään täsmennetä millään tavoin komission tiedossa olleita ”kanteluja” ja ”seikkoja”, jotka mainitaan 25.7.2023 päivätyssä muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista koskevassa kirjeessä mutta ei riidanalaisessa päätöksessä.

57 Komissio kiistää kantajan väitteet.

58 Tältä osin riidanalaisen päätöksen johdanto-osan ensimmäisestä, toisesta ja kolmannesta perustelukappaleesta ilmenee yhtäältä, että komissio oli hyväksynyt sen, että kantaja ostaa Lagardèren, sillä ehdolla, että pannaan täytäntöön sitoumukset, jotka koskevat kaikkien kantajan kirjankustannusalan toimintojen (jotka on koottu kantajan Editis-tytäryhtiöön) ja

Gala-aikakauslehden kustannustoiminnan luovuttamista, ja toisaalta, että kantaja oli riidanalaisen päätöksen antamisajankohtana edelleen velvollinen lykkäämään tätä ostoa, koska komissio ei ollut vielä hyväksynyt Editisin ja Galan ostajaa eikä luovutuksen ehtoja.

59 Komissio muistuttaa riidanalaisen päätöksen neljännessä perustelukappaleessa, että se voi asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 1 kohdan nojalla vaatia toimittamaan kaikki tarvittavat tiedot, jotta se voi suorittaa kyseiseen asetukseen perustuvat tehtävänsä.

60 Komissio mainitsee riidanalaisen päätöksen viidennessä perustelukappaleessa myös vaatimukset, jotka koskevat asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan nojalla esitetyn tietopyynnön perusteluja. Se täsmentää tältä osin, että ”kun [se] edellyttää kyseisen asetuksen 11 artiklan 3 kohdan nojalla – – päätöksellä, että yritys antaa tietoja, se mainitsee pyynnön oikeusperustan ja tarkoituksen, täsmentää, mitä tietoja tarvitaan, ja vahvistaa määräajan, jonka kuluessa tiedot on annettava[;] se ilmoittaa myös [kyseisen] asetuksen 14 artiklassa säädetyistä seuraamuksista – – ja ilmoittaa [kyseisen] asetuksen 15 artiklassa säädetyistä seuraamuksista tai asettaa viimeksi mainitut seuraamukset; lisäksi se ilmoittaa oikeudesta saattaa päätös unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi”.

61 Tietopyynnön tarkoitus mainitaan riidanalaisen päätöksen kuudennessa ja seitsemännessä perustelukappaleessa, joissa todetaan seuraavaa:

> ”(6) Jotta komissio voi arvioida, onko Vivendi käyttänyt Lagardèressa ratkaisevaa vaikutusvaltaa, joka voi merkitä ilmoittamis- ja/tai lykkäämisvelvoitteen laiminlyöntiä ja/tai Vivendi/Lagardère-liiketoimen hyväksymistä koskevaan komission päätökseen liittyvien ehtojen ja velvoitteiden noudattamatta jättämistä, komissio päätti vaatia Lagardèrea toimittamaan tiettyjä asiakirjoja, sisäisiä tiedonvaihtoja ja ulkoisia viestejä. Nämä asiakirjat ja viestit liittyvät Lagardèren tekemiin päätöksiin, joissa Vivendillä on saattanut olla ratkaiseva rooli, joka muistuttaa määräysvaltaa käyttävän osakkeenomistajan roolia. Tietopyyntö on tämän päätöksen liitteenä.
>
> (7) Tämän päätöksen nojalla pyydetyt liitteessä mainitut asiakirjat ja viestit ovat välttämättömiä, jotta komissio voi arvioida, voidaanko Vivendin puuttumista ja/tai osallistumista tiettyihin Lagardèren päätöksiin ja/tai sen kuulemista niiden yhteydessä pitää Vivendin ratkaisevan vaikutusvallan käyttämisenä kuudennessa perustelukappaleessa kuvatulla tavalla. Kyseiset asiakirjat ja tiedot liittyvät toiminnallisten synergioiden, kuten Vivendin ja Lagardèren audiovisuaalisten yksikköjen yhteisten ohjelmien, toteuttamiseen, Lagardère-konserniin kuuluvan Europe 1 -radioaseman ohjelma-aikataulun määrittämiseen, toimittajien nimityksiin ja lähtöihin Lagardère-konsernin julkaisuissa, Lagardère-konsernin aikakauslehtien toimituksellisiin valintoihin, joihin Vivendin tai sen pääosakkaana olevan Bolloré-konsernin johtajat ovat voineet vaikuttaa, sekä Vivendi-konsernin yksikköjen muuttoon Lagardèrelle kuuluviin tiloihin. Ne koskevat myös (Lagardèrelle kuuluvan) Hachette-kirjankustannusryhmän tekemiä strategisia päätöksiä, joissa Vivendillä saattoi olla rooli, jota voidaan pitää ratkaisevan vaikutusvallan käyttönä, kuten Vivendin tytäryhtiötä vastaan nostetun kanteen peruuttamista tai yhdysvaltalaisen – – kustantamon ostamista koskevan tarjouksen tekemättä jättämistä sekä tiettyjen, tunnetusti Bolloré-konserniin sidoksissa olevien jäsenten Lagardèren hallitukseen nimittämisen ehtoja.”

62 On todettava, että riidanalaisen päätöksen kuudennessa ja seitsemännessä perustelukappaleessa komissio esittää asetuksen N:o 139/2004 säännösten rikkomista koskevat epäilyt, jotka se aikoo selvittää, ja rajaa tutkintansa kohteen edellä 48 ja 49 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetussa merkityksessä.

63 Komission tutkinnan kohde kuvataan siis selkeästi ja yksiselitteisesti riidanalaisen päätöksen kuudennessa ja seitsemännessä perustelukappaleessa. Tällaisten tietojen perusteella voidaan myös edellä 48–53 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti määrittää riittävän täsmällisesti rikkomista koskevat epäilyt, jotka oikeuttavat kyseisen päätöksen tekemisen.

64 Tällaisilla perusteluilla täytetään siten asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu velvollisuus mainita tietopyynnön tarkoitus.

65 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa kantajan argumentilla, jonka mukaan riidanalaiseen päätökseen ei sisälly mitään täsmennyksiä komission tiedossa olleista ”kanteluista” ja ”seikoista”, jotka mainitaan 25.7.2023 päivätyssä muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista koskevassa kirjeessä mutta ei riidanalaisessa päätöksessä.

66 Yhtäältä, kuten kantaja myöntää, pyynnön tarkoitus mainittiin myös 25.7.2023 päivätyssä muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista koskevassa kirjeessä, josta kantaja oli tietoinen riidanalaisen päätöksen antamisajankohtana.

67 Toisaalta edellä 49 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan komissio ei ole velvollinen ilmoittamaan tietopyyntöä koskevan päätöksen adressaatille kaikkia niitä hallussaan olevia tietoja, jotka koskevat epäiltyjä kilpailusääntöjen rikkomisia, eikä tekemään perusteellista oikeudellista luonnehdintaa kyseisistä rikkomisista, kunhan komissio selvästi mainitsee epäilyt, jotka se aikoo selvittää.

68 Tässä yhteydessä on huomautettava, että riidanalainen päätös annettiin asetuksessa N:o 139/2004 tarkoitetun hallinnollisen menettelyn alustavassa tutkintavaiheessa, jonka tavoitteena on antaa komissiolle mahdollisuus koota kaikki asiaankuuluvat seikat, joiden perusteella voidaan todeta kyseisestä asetuksesta johtuvien velvoitteiden noudattamatta jättäminen ja ottaa ensimmäinen kanta menettelylinjaan ja siihen, kuinka menettelyä jatketaan (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 29.9.2011, Elf Aquitaine v. komissio, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 113 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

69 Oikeuskäytännön mukaan komissiolla ei ole velvollisuutta mainita alustavan tutkinnan vaiheessa rikkomista koskevien olettamien, joiden paikkansapitävyyden se aikoo tarkistaa, lisäksi aihetodisteita eli tietoja, joiden nojalla se olettaa, että kilpailulainsäädäntöä on rikottu. Tällaisella velvollisuudella nimittäin vaarannettaisiin oikeuskäytännössä vahvistettu tasapaino tutkinnan tehokkuuden turvaamisen ja kyseisen yrityksen puolustautumisoikeuksien takaamisen välillä (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas v. komissio, T-296/11, EU:T:2014:121, 37 kohta).

70 Nämä seikat huomioon ottaen on todettava, että riidanalaisen päätöksen perustelut antavat yhtäältä kantajalle mahdollisuuden tarkistaa, ovatko pyydetyt tiedot tutkinnan kannalta tarpeellisia, ja toisaalta unionin tuomioistuimille mahdollisuuden harjoittaa valvontaansa. Näin ollen kantaja vetoaa virheellisesti SEUT 296 artiklassa ja asetuksen

N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin siltä osin kuin kyse on komission tutkinnan tarkoituksesta ja niiden menettelytapojen kuvauksesta, joiden olemassaolon se aikoo selvittää tutkintansa yhteydessä.

71 Edellä esitetyn perusteella toisen kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

Toisen kanneperusteen toinen osa, jonka mukaan perustelut ovat puutteelliset pyydettyjen tietojen aineellisen, ajallisen ja henkilöllisen soveltamisalan osalta

72 Toisen kanneperusteen toisessa osassa kantaja väittää, ettei riidanalaiseen päätökseen sisälly mitään perusteluja, joilla voitaisiin oikeuttaa pyydettyjen tietojen aineellinen, ajallinen ja henkilöllinen soveltamisala, erityisesti hakusanojen valinta, asianomaisten henkilöiden nimeämisperusteet ja riidanalaisen päätöksen kattama kyseessä oleva ajanjakso.

73 Komissio kiistää kantajan väitteet.

74 Kuten edellä 6–12 ja 19 kohdasta ilmenee, tässä yhteydessä on todettava, että riidanalaisessa päätöksessä ja erityisesti sen liitteessä määritellään selvästi pyydettyjen tietojen aineellinen, ajallinen ja henkilöllinen soveltamisala. Kuten komissio perustellusti toteaa, pelkästään sitä, ettei riidanalaiseen päätökseen sisälly kutakin pyydettyä tietoa tai hakusanaa koskevia erityisiä perusteluja, ei voida sellaisenaan pitää riittämättöminä perusteluina.

75 Oikeuskäytännön mukaan ei nimittäin voida edellyttää, että komission on ennen tietojen pyytämistä tunnettava pyydettävien asiakirjojen sisältö ja niiden merkitys tutkinnan kannalta (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 22.3.2012, Slovak Telekom v. komissio, T-458/09 ja T-171/10, EU:T:2012:145, 55 kohta).

76 Kun otetaan huomioon edellä 42–54 kohdassa mainitut säännökset ja oikeuskäytäntö, perusteluvelvollisuus ei tietopyyntöä koskevan päätöksen yhteydessä edellytä komission velvoittamista perustelemaan erikseen jokaisen pyytämänsä tiedon osalta, tai, kuten käsiteltävässä asiassa, jokaisen hakusanan osalta, jota se pyytää käyttämään, syitä, joiden vuoksi se katsoo yhtäältä, että kyseinen tieto tai hakusana on tutkinnan kannalta tarpeellinen, ja toisaalta, että kyseinen tieto sisältää tai kyseisellä hakusanalla yksilöidään ainoastaan tutkinnan kannalta merkityksellisiä tietoja.

77 Kuten edellä 42 kohdasta lisäksi ilmenee, perusteluvelvollisuuden noudattamista arvioitaessa on otettava huomioon paitsi kyseisen toimen sanamuoto myös sen asiayhteys eli käsiteltävässä asiassa asetuksessa N:o 139/2004 tarkoitetun hallinnollisen menettelyn alustavan tutkinnan vaiheessa jo toteutetut toimet (ks. edellä 68 kohta).

78 Erityisesti on todettava, että riidanalaisen päätöksen kaltaisen tietopyynnön tarkoituksena on ainoastaan mahdollistaa se, että komissio saa kerättyä tarvittavat tiedot ja asiakirjat tarkastaakseen tietyn tosiasiallisen ja oikeudellisen tilanteen olemassaolon ja ulottuvuuden (ks. analogisesti tuomio 10.3.2016, HeidelbergCement v. komissio, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 37 kohta).

79 Edellä esitetyn perusteella kantaja ei voi tehokkaasti vedota pyydettyjen tietojen aineellista, ajallista ja henkilöllistä soveltamisalaa koskevien perustelujen puutteellisuuteen.

80 Lisäksi on todettava, että kantajan argumentit, joilla on tarkoitus kiistää pyydettyjen tietojen tarpeellisuus, liittyvät riidanalaisen päätöksen aineelliseen lainmukaisuuteen, eikä niitä voida ottaa huomioon tutkittaessa perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä koskevaa kanneperustetta (ks. vastaavasti tuomio 9.4.2019, Qualcomm ja Qualcomm Europe v. komissio, T-371/17, ei julkaistu, EU:T:2019:232, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Näitä argumentteja tarkastellaan siksi viidennen kanneperusteen yhteydessä.

81 Edellä esitetyn perusteella toisen kanneperusteen toinen osa on hylättävä.

Toisen kanneperusteen kolmas osa, joka koskee Bolloré-konsernin sisällyttämistä koskevien perustelujen puuttumista

82 Toisen kanneperusteen kolmannessa osassa kantaja katsoo, ettei riidanalaisessa päätöksessä perustella Bolloré-konsernin sisällyttämistä tietopyynnön soveltamisalaan. Komission epäilyt, sellaisina kuin ne on esitetty 25.7.2023 päivätyssä muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista koskevassa kirjeessä ja toistettu lyhyesti riidanalaisessa päätöksessä, eivät koske Bolloré-konsernin vaan kantajan ratkaisevan vaikutusvallan käyttöä Lagardèressa. Kantaja katsoo näin ollen, että kolmannen osapuolen, johon sillä ei ole mitään määräysvaltaa, nimittäin Bolloré-konsernin, hallussa olevien tietojen vaatimista ei perustella millään tavoin.

83 Komissio kiistää kantajan väitteet.

84 Tältä osin on riittävää todeta, että riidanalaisen päätöksen seitsemännessä perustelukappaleessa täsmennetään, että kyseiset asiakirjat liittyvät erityisesti tiettyihin Lagardèren päätöksiin, ”joihin Vivendin tai sen pääosakkaana olevan Bolloré-konsernin johtajat ovat voineet vaikuttaa”. Kuten komissio korostaa, yrityskeskittymän hyväksymisestä 9.6.2023 annetussa päätöksessä ja kantajan sille toimittamassa yrityskeskittymää koskevassa ilmoituslomakkeessa pidetään lisäksi toteen näytettynä, että Bolloré-konserni ja Vivendi muodostavat kilpailulainsäädännössä tarkoitetun yhden ainoan yrityksen.

85 Näin ollen kantaja vetoaa virheellisesti perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin siltä osin kuin Bolloré-konserni on sisällytetty niiden henkilöiden luetteloon, joita tietopyyntö koskee.

86 Toisen kanneperusteen kolmas osa on siten hylättävä.

Toisen kanneperusteen neljäs osa, jonka mukaan yhtäältä tietopyyntöä koskevan päätöksen tekemistä asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan nojalla ja toisaalta nopean toiminnan tarvetta ei ole perusteltu riittävästi

87 Neljännessä osassa kantaja väittää lähinnä, ettei riidanalaisessa päätöksessä selitetä oikeudellisesti riittävällä tavalla syitä, joiden vuoksi katsottiin tarpeelliseksi esittää tietopyyntö päätöksellä asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan nojalla eikä pelkkä tietopyyntö asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 2 kohdan nojalla tai suorittaa tarkastus asetuksen N:o 139/2004 13 artiklan nojalla. Se katsoo lisäksi, että riidanalaisessa päätöksessä on perusteltu puutteellisesti nopean toiminnan tarvetta.

88 Komissio kiistää kantajan väitteet.

89 Käsiteltävässä asiassa riidanalaisen päätöksen kahdeksannessa perustelukappaleessa todetaan, että ”tässä menettelyssä, jolla pyritään osoittamaan rikkominen, komissio katsoo, että ainoastaan sulautuma-asetuksen 11 artiklan 3 kohdan nojalla tehdyllä päätöksellä voidaan taata, että Vivendi toimittaa kaikki asiakirjat, jotka täyttävät kyseisessä päätöksessä määritetyt kriteerit[;] sulautuma-asetuksen 11 artiklan 3 kohdassa säädetyn menettelyn noudattaminen on nimittäin ainoa kyseisessä asetuksessa säädetty menettely, jossa komissio voi seuraamusten uhalla velvoittaa yritykset, joille päätös on osoitettu, antamaan täydellisen vastauksen[;] komissio katsoo lisäksi, että on tarpeen toimia nopeasti, jotta voidaan välttää merkityksellisten asiakirjojen poistaminen Vivendin tiedostoista, etenkin jos viestit poistetaan tietyn ajan kuluttua tai jos tiettyjä työntekijältä peräisin olevia asiakirjoja ei säilytetä kovin kauan hänen lähtönsä jälkeen[;] sulautuma-asetuksen 11 artiklan 3 kohdan nojalla tehdyllä päätöksellä noudatetaan tätä nopeutta koskevaa tavoitetta”.

90 Komissio selittää näin ollen riidanalaisen päätöksen kahdeksannessa perustelukappaleessa, että ainoastaan asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan nojalla tehdyllä päätöksellä voidaan taata, että kantaja toimittaa seuraamusten uhalla kaikki asiakirjat, jotka täyttävät sen määrittämät kriteerit, ja toimia nopeasti, jotta voidaan välttää merkityksellisten asiakirjojen poistaminen kantajan tiedostoista.

91 Näin ollen on todettava, että riidanalaista päätöstä on perusteltu riittävästi edellä 42 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetussa merkityksessä siltä osin kuin on kyse asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan käyttämisestä sen oikeusperustana.

92 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa kantajan esittämillä muilla argumenteilla.

93 Ensinnäkin tarkasteltaessa sitä, että tietopyyntö esitetään asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan nojalla päätöksellä asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 2 kohtaan perustuvan pelkän tietopyynnön sijaan, asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että komissiolla on oikeus vaatia tietoja ”pelkän pyynnön tai päätöksen nojalla”, eikä kyseisessä säännöksessä aseteta päätöksen tekemisen edellytykseksi sitä edeltävää pelkkää pyyntöä.

94 Pelkän tietopyynnön ja päätöksen välillä tehtävän valinnan on riiputtava tarpeesta selvittää asianmukaisesti tosiseikat kunkin tapauksen erityispiirteet huomioon ottaen (ks. analogisesti tuomio 14.3.2014, Holcim (Deutschland) ja Holcim v. komissio, T-293/11, ei julkaistu, EU:T:2014:127, 84 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

95 Komissiolla on nimittäin laaja harkintavalta asetuksen N:o 139/2004 11, 14 ja 15 artiklan soveltamisessa (tuomio 4.10.2024, thyssenkrupp v. komissio, C-581/22 P, EU:C:2024:821, 380 kohta).

96 Kuten komissio toteaa, asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 2 kohdan nojalla osoitettujen pelkkien tietopyyntöjen yhteydessä kyseisen asetuksen 14 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan seuraamus voidaan määrätä ainoastaan virheellisten tai harhaanjohtavien tietojen tapauksessa, kun taas kyseisen asetuksen 11 artiklan 3 kohdan nojalla tehdyllä päätöksellä esitettyjen pyyntöjen yhteydessä vastausten puutteellisuus tai viivästyminen ovat saman asetuksen 14 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettuja erillisiä seuraamusperusteita.

97 Päätöksellä esitetty tietopyyntö eroaa pelkästä tietopyynnöstä siten, että ensin mainitun tapauksessa komissio voi määrätä sakon tai uhkasakkoja velvoittaakseen yrityksen antamaan täydellisinä ja virheettöminä tiedot asetuksen N:o 139/2004 14 artiklan 1 kohdan c alakohdan ja 15 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti (ks. vastaavasti tuomio 4.10.2024, thyssenkrupp v. komissio, C-581/22 P, EU:C:2024:821, 379 kohta).

98 Kuten edellä 89 kohdassa mainitusta riidanalaisen päätöksen kahdeksannesta perustelukappaleesta ilmenee, komissio selittää käsiteltävässä asiassa oikeudellisesti riittävällä tavalla, että noudattamalla asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdassa säädettyä menettelyä se voi seuraamusten uhalla velvoittaa yritykset, joille sen päätös on osoitettu, antamaan täydellisen vastauksen.

99 Toiseksi siitä, että päätetään esittää tietopyyntö päätöksellä asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan perusteella eikä suorittaa asetuksen N:o 139/2004 13 artiklaan perustuvaa tarkastusta, on muistutettava, että edellä 141 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan tarkastukset ovat tietopyyntöön verrattuna luonteeltaan rajoittavampia, ja niillä on erityisen voimakas vaikutus asianomaisen yrityksen oikeusasemaan.

100 Näin ollen komissiota ei voida vaatia perustelemaan päätöstään olla toteuttamatta tarkastuksen kaltaista toimenpidettä, joka on tiukempi menettely kuin asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu tietopyyntö.

101 Kolmanneksi nopean toiminnan tarpeesta on todettava, että – kuten edellä 89 kohdassa mainitusta riidanalaisen päätöksen kahdeksannesta perustelukappaleesta ilmenee – komission mielestä oli tarpeen toimia nopeasti, jotta voidaan välttää merkityksellisten asiakirjojen poistaminen kantajan tiedostoista, etenkin jos viestit poistetaan tietyn ajan kuluttua tai jos tiettyjä työntekijältä peräisin olevia asiakirjoja ei säilytetä kovin kauan hänen lähtönsä jälkeen. Komission mukaan esittämällä tietopyyntö päätöksellä asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan nojalla noudatettiin tätä nopeutta koskevaa tavoitetta.

102 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että riidanalaisessa päätöksessä perustellaan riittävästi sekä tietopyynnön esittämistä päätöksellä asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan nojalla että nopean toiminnan tarvetta.

103 Lisäksi on muistutettava, että perusteluvelvollisuus on olennainen menettelymääräys, joka on erotettava riidanalaisen päätöksen aineellista lainmukaisuutta koskevasta perustelujen paikkansapitävyydestä. Päätöksen perusteluissa toistetaan näet virallisesti päätöksen perustana olevat syyt. Jos nämä syyt ovat virheellisiä, ne rasittavat päätöksen aineellista laillisuutta mutta eivät sen perusteluja, jotka saattavat olla riittävät, vaikka niissä esitetään virheellisiä syitä (ks. tuomio 10.7.2008, Bertelsmann ja Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 181 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

104 Kantajan muut argumentit, joilla pyritään osoittamaan riidanalaisen päätöksen perustelujen virheellisyys, ovat siten tehottomia perustelujen puutteellisuutta koskevan kanneperusteen yhteydessä.

105 Siltä osin kuin kantaja riitauttaa tosiasiallisesti asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan soveltamisen perusteltavuuden, näitä väitteitä tarkastellaan ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisen ja kolmannen osan yhteydessä (ks. jäljempänä 109–125 ja 130–144 kohta). Samoin siltä osin kuin kantaja riitauttaa tosiasiallisesti nopean toiminnan tarpeen, näitä väitteitä tarkastellaan viidennen kanneperusteen toisen osan yhteydessä (ks. jäljempänä 279–299 kohta).

106 Lopuksi on todettava, että kantajan argumenttia, jonka mukaan komissio ei noudattanut sovellettavaa tiukennettua perusteluvelvollisuutta, kun se luopui ”tavanomaisesta käytännöstään”, ei ole myöskään selkeytetty ja perusteltu riittävästi, joten se on hylättävä.

107 Näin ollen toisen kanneperusteen neljäs osa ja siten toinen kanneperuste kokonaisuudessaan on hylättävä.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee virheellisen oikeusperustan valintaa ja harkintavallan väärinkäyttöä

108 Ensimmäisessä kanneperusteessaan kantaja väittää, ettei komissio voinut soveltaa asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohtaa antaessaan riidanalaisen päätöksen. Ensimmäinen kanneperuste koostuu lähinnä kolmesta osasta. Ensimmäisessä osassa kantaja katsoo, ettei riidanalainen päätös koske keskittymätoimen vaikutusten arviointia. Toisessa osassa kantaja väittää, ettei riidanalainen päätös täytä tarpeellisuutta ja täsmällisyyttä koskevia vaatimuksia. Kolmannessa osassa kantaja väittää, että komissio on käyttänyt väärin harkintavaltaansa.

Ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa, jonka mukaan riidanalainen päätös ei koske keskittymätoimen vaikutusten arviointia

109 Ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisessä osassa kantaja väittää, että asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohtaa voidaan käyttää oikeusperustana ainoastaan tietopyynnöissä, joiden avulla arvioidaan komissiolle ilmoitetun yrityskeskittymän soveltuvuutta sisämarkkinoille. Asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohtaa ei ole myöskään enää tarpeen soveltaa, kun keskittymästä markkinoille aiheutuvien vaikutusten tarkastelu on saatu päätökseen, kuten erityisesti silloin, kun komissio on hyväksynyt keskittymän.

110 Käsiteltävässä asiassa asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohta ei kuitenkaan voi kantajan mukaan olla riidanalaisen päätöksen oikeusperustana, koska kyseisellä päätöksellä ei pyritä saamaan tietoja siitä, soveltuuko kantajan määräysvallan hankkiminen Lagardèressa sisämarkkinoille, ja koska päätös on joka tapauksessa annettu komission hyväksynnän jälkeen.

111 Komissio kiistää kantajan väitteet.

112 Asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 1 kohdan mukaan ”komissio voi [kyseiseen] asetukseen perustuvien tehtäviensä suorittamiseksi vaatia pelkän pyynnön tai päätöksen nojalla 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja henkilöitä sekä yrityksiä ja yritysten yhteenliittymiä toimittamaan kaikki tarvittavat tiedot”.

113 Asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 1 kohdan sanamuodon mukaan komissio voi siis kyseiseen asetukseen perustuvien tehtäviensä suorittamiseksi vaatia toimittamaan kaikki tarvittavat tiedot.

114 Kuten kantaja väittää, oikeuskäytännössä on katsottu, että komissio voi käyttää sille asetuksen N:o 139/2004 11 artiklassa myönnettyä toimivaltaa ainoastaan, jos sillä ei mielestään ole käytettävissään kaikkia tietoja, jotka ovat tarpeellisia, jotta se voi lausua kyseessä olevan keskittymähankkeen soveltuvuudesta sisämarkkinoille (ks. tuomio 4.2.2009, Omya v. komissio, T-145/06, EU:T:2009:27, 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

115 Kuten komissio korostaa, tämä päättely heijastaa kuitenkin periaatetta, jonka mukaan komission pyytämän tiedon tarpeellisuutta on arvioitava suhteessa tietopyynnössä mainittuun kohteeseen. Sillä ei kyseenalaisteta sitä, että asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 1 kohdan mukaan komissio voi kyseiseen asetukseen perustuvien tehtäviensä suorittamiseksi vaatia toimittamaan kaikki tarvittavat tiedot.

116 Käsiteltävässä asiassa tietopyynnön kohde esitetään riidanalaisen päätöksen kuudennessa ja seitsemännessä perustelukappaleessa, jotka mainitaan edellä 61 kohdassa. Näistä perustelukappaleista ilmenee, että komissio pyysi kyseessä olevia tietoja, jotta se voi arvioida, onko kantaja käyttänyt Lagardèressa ratkaisevaa vaikutusvaltaa, joka voi merkitä ilmoittamis- ja/tai lykkäämisvelvoitteen laiminlyöntiä ja/tai yrityskeskittymän hyväksymisestä 9.6.2023 annettuun päätökseen liittyvien ehtojen ja velvoitteiden noudattamatta jättämistä. Näitä tietoja pidetään olennaisina, jotta komissio voi arvioida, voidaanko kantajan puuttumista ja/tai osallistumista tiettyihin Lagardèren päätöksiin ja/tai sen kuulemista niiden yhteydessä pitää kantajan ratkaisevan vaikutusvallan käyttämisenä.

117 On todettava, että tietopyynnön kohde, sellaisena kuin se on kuvattu edellä 61 kohdassa mainituissa riidanalaisen päätöksen kuudennessa ja seitsemännessä perustelukappaleessa, kuuluu komissiolle asetuksella N:o 139/2004 annettujen tehtävien alaan.

118 Kuten asetuksen N:o 139/2004 8 artiklan 2 kohdan toisesta alakohdasta ilmenee, komissio voi nimittäin liittää päätökseensä ehtoja ja velvoitteita, joilla on tarkoitus varmistaa, että keskittymään osallistuvat yritykset noudattavat komissiolle antamiaan sitoumuksia keskittymän saattamiseksi sisämarkkinoille soveltuvaksi.

119 Lisäksi asetuksen N:o 139/2004 7 artiklan, jonka otsikko on ”Keskittymien toteuttamisen lykkääminen”, 1 kohdassa säädetään, että ”edellä 1 artiklassa tarkoitettua yhteisönlaajuista keskittymää, tai komission 4 artiklan 5 kohdan nojalla tutkimaa keskittymää, ei saa toteuttaa ennen kuin siitä on tehty ilmoitus tai ennen kuin se on julistettu yhteismarkkinoille soveltuvaksi 6 artiklan 1 kohdan b alakohdan, 8 artiklan 1 kohdan tai 8 artiklan 2 kohdan nojalla tehdyn päätöksen mukaisesti taikka 10 artiklan 6 kohdan mukaisen olettamuksen perusteella”.

120 Käsiteltävässä asiassa riidanalaisen päätöksen ensimmäisestä perustelukappaleesta ilmenee, että ”komissio hyväksyi [yrityskeskittymän hyväksymisestä] 9.6.2023 annetulla päätöksellä sen, että Vivendi – – ostaa Lagardèren – –, sillä ehdolla, että pannaan täytäntöön sitoumukset, jotka koskevat kaikkien Vivendin kirjankustannusalan toimintojen (jotka on koottu Vivendin Editis-tytäryhtiöön) ja Gala-aikakauslehden kustannustoiminnan luovuttamista”.

121 Riidanalaisen päätöksen kolmannen perustelukappaleen mukaan ”Vivendin esittämissä luovutussitoumuksissa määrätään lisäksi, ettei Vivendin toteuttamaa Lagardèren ostoa voida saattaa päätökseen ennen kuin komissio on hyväksynyt ostajan ja luovutuksen ehdot [– –;] [kyseisen] päätöksen antamisajankohtana Vivendillä on edelleen lykkäämisvelvoite siltä osin kuin komissio ei ole vielä antanut näitä hyväksyntöjä”.

122 Asetuksen N:o 139/2004 7 artiklan mukaan komission tehtävänä oli siis varmistaa, että kantaja noudattaa yrityskeskittymän hyväksymisestä 9.6.2023 annetussa päätöksessä asetettuja ehtoja ja kyseisen asetuksen mukaisia velvoitteitaan.

123 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että sellaisten seikkojen etsiminen, joiden avulla voidaan tarkistaa asetuksesta N:o 139/2004 johtuvien velvoitteiden rikkomista koskevat olettamat, on yksi kyseiseen asetukseen perustuvista komission tehtävistä, joiden suorittamiseksi se voi kyseisen asetuksen 11 artiklan 1 kohdan nojalla pyytää kaikki tarvittavat tiedot. Tällaisten seikkojen etsiminen kuuluu siten asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan nojalla esitettävällä tietopyynnöllä tavoiteltuihin päämääriin.

124 Komissio saattoi näin ollen antaa riidanalaisen päätöksen pätevästi asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan perusteella.

125 Ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa on siten hylättävä.

Ensimmäisen kanneperusteen toinen osa, jonka mukaan tarpeellisuutta ja täsmällisyyttä koskevat vaatimukset eivät täyty

126 Ensimmäisen kanneperusteen toisessa osassa kantaja väittää, että komissiolla on tietojen pyytämistä koskevan toimivaltansa nojalla oikeus vaatia ainoastaan asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut ”tarvittavat” tiedot. Näin ollen asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan perusteella esitettyyn tietopyyntöön sovelletaan tarpeellisuutta ja täsmällisyyttä koskevia vaatimuksia, joita riidanalainen päätös ei täytä, koska sillä on tarkoitus ”kalastella tietoja” ja se koskee joukkoa asiakirjoja, joita komissio ei ole etukäteen yksilöinyt.

127 Komissio kiistää kantajan väitteet.

128 Tästä on riittävää todeta, että kantajan ensimmäisen kanneperusteen toisen osan yhteydessä esittämillä argumenteilla pyritään todellisuudessa riitauttamaan se, että riidanalainen päätös täyttää tarpeellisuutta ja täsmällisyyttä koskevat vaatimukset.

129 Kyseiset argumentit kuuluvat siksi pikemminkin toiseen kanneperusteeseen, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä, ja viidenteen kanneperusteeseen, joka koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista, joten niitä tarkastellaan näiden kanneperusteiden yhteydessä.

Ensimmäisen kanneperusteen kolmas osa, joka koskee harkintavallan väärinkäyttöä

130 Ensimmäisen kanneperusteen kolmannessa osassa kantaja väittää, että riidanalaisessa päätöksessä on käytetty väärin harkintavaltaa, koska sillä ei pyritä keräämään tietoja, jotta voitaisiin arvioida keskittymätoimen soveltuvuutta sisämarkkinoille, sillä keskittymä hyväksyttiin 9.6.2023 eli kolme kuukautta ennen riidanalaisen päätöksen antamista. Kantaja toteaa lisäksi, että riidanalaisella päätöksellä pyritään todellisuudessa ”kalastelemaan tietoja”. Vaikka riidanalaisella päätöksellä puututaan yrityksen toimintaan yhtä voimakkaasti kuin tarkastuksella, siinä ei tarjota mitään tällaiseen tarkastukseen liittyvää menettelyllistä taetta, kuten tarkastusmenetelmää, jossa

tarkastetun yrityksen edustajat voivat kommentoida ja saada poistettua asiakirjoja, jotka eivät kuulu tarkastuksen piiriin, jotka ovat suojattuja tai jotka sisältävät arkaluonteisia henkilötietoja. Kantajan mukaan komissio olisi voinut soveltaa tarkastuksiin tiukempaa oikeudellista kehystä.

131 Komissio kiistää kantajan väitteet.

132 Aluksi on huomautettava, että harkintavallan väärinkäytön käsite viittaa siihen, että hallintoviranomainen on käyttänyt toimivaltaansa saavuttaakseen muut päämäärät kuin ne, joita varten sille on annettu tämä toimivalta. Päätöstä tehtäessä harkintavaltaa on käytetty väärin ainoastaan, jos objektiivisten, asiaankuuluvien ja yhtäpitävien seikkojen perusteella on selvää, että se on tehty tällaisten päämäärien saavuttamiseksi. Jos päämääriä on useita, päätöstä ei rasita harkintavallan väärinkäyttö, vaikka pätevien tavoitteiden lisäksi esitetään tavoite, joka ei ole perusteltu, jos päätöksessä ei unohdeta olennaista päämäärää (ks. tuomio 4.2.2009, Omya v. komissio, T-145/06, EU:T:2009:27, 99 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

133 Näin ollen on selvitettävä, ovatko seikat, joihin kantaja vetoaa, objektiivisia, asiaankuuluvia ja yhtäpitäviä aihetodisteita, jotka osoittavat, että komissio on tehnyt riidanalaisen päätöksen muussa kuin asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdassa säädetyssä tarkoituksessa.

134 Tältä osin edellä 123 ja 124 kohdasta ilmenee, että sellaisten seikkojen etsiminen, joiden avulla voidaan tarkistaa asetuksesta N:o 139/2004 johtuvien velvoitteiden rikkomista koskevat olettamat, on yksi kyseiseen asetukseen perustuvista komission tehtävistä. Näiden seikkojen etsiminen kuuluu siten asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan perusteella esitettävän tietopyynnön laillisesti hyväksyttyihin päämääriin, sillä kyseisen kohdan mukaan komissio voi tähän asetukseen perustuvien tehtäviensä suorittamiseksi vaatia päätöksen nojalla yrityksiä toimittamaan kaikki tarvittavat tiedot.

135 Siltä osin kuin riidanalaisen päätöksen nojalla pyydetyillä tiedoilla pyritään selvittämään, onko Vivendi laiminlyönyt ilmoitus- tai lykkäämisvelvoitetta tai velvollisuutta noudattaa ehtoja, jotka liittyvät päätökseen, jolla yrityskeskittymä todetaan sisämarkkinoille soveltuvaksi, mikä on asetuksen N:o 139/2004 nojalla komission yksinomaiseen toimivaltaan kuuluva tehtävä, komissio ei siis ole käyttänyt toimivaltaansa muuhun tarkoitukseen kuin siihen, jota varten se on sille annettu.

136 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa kantajan argumentilla, jonka mukaan komissio olisi voinut soveltaa tarkastuksiin enemmän menettelyllisiä takeita tarjoavaa tiukempaa oikeudellista kehystä.

137 Tässä yhteydessä on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan toimenpidettä tehtäessä harkintavaltaa on käytetty väärin ainoastaan, jos objektiivisten, asiaankuuluvien ja yhtäpitävien seikkojen perusteella on selvää, että toimenpide on tehty yksinomaan tai ainakin olennaisilta osin muiden kuin niiden päämäärien saavuttamiseksi, joita varten kyseessä oleva toimivalta on annettu, tai EUT-sopimuksessa asian käsittelyjärjestykseksi erityisesti määrätyn menettelyn välttämiseksi (ks. tuomio 5.5.2015, Espanja v. parlamentti ja neuvosto, C-146/13, EU:C:2015:298, 56 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

138 Tarkastuksiin sovellettavasta menettelystä ei kuitenkaan ole nimenomaisesti säädetty käsiteltävän asian olosuhteissa.

139 Lisäksi se, että tarkastus voi olla vaihtoehto tietopyynnölle, ei tarkoita, että komissio on riidanalaisen päätöksen antaessaan käyttänyt toimivaltaansa muuhun tarkoitukseen kuin siihen, jota varten se on sille annettu asetuksella N:o 139/2004.

140 Lisäksi on todettava, että komission toimihenkilöillä asetuksen N:o 139/2004 13 artiklan 2 kohdan nojalla olevien tarkastusvaltuuksien luettelosta ilmenee, että kyseiset tarkastukset voivat olla erittäin laajoja (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 12.7.2007, CB v. komissio, T-266/03, ei julkaistu, EU:T:2007:223, 71 kohta), koska niissä annetaan komissiolle muun muassa mahdollisuus päästä asianomaisten yritysten tiloihin, ottaa tai saada jäljennöksiä tai otteita kirjanpidosta ja asiakirjoista tai sinetöidä yritysten liiketilat, kirjanpidon tai asiakirjat tarkastuksen ajaksi. Tarkastusvaltuuksien käyttämisellä on siis erilaisia seurauksia kuin tietopyynnöllä.

141 Kuten komissio toteaa, oikeuskäytännöstä ilmenee, että tarkastukset ovat tietopyyntöön verrattuna luonteeltaan rajoittavampia, ja niillä on erityisen voimakas vaikutus asianomaisen yrityksen oikeusasemaan (ks. vastaavasti tuomio 8.7.2008, AC-Treuhand v. komissio, T-99/04, EU:T:2008:256, 56 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

142 Toisin kuin kantaja väittää, riidanalaisen päätöksen sanamuodosta ilmenee lisäksi, että komissio on ottanut käyttöön tiettyjä menettelyllisiä takeita taatakseen yhtäältä tiettyihin asiakirjoihin sovellettavan asianajajien ja asiakkaiden välisen yhteydenpidon luottamuksellisuuden (kyseisen päätöksen liitteessä olevan IV osan 10 kohdan j alakohta) ja toisaalta arkaluonteisten henkilötietojen suojan (kyseisen päätöksen liitteessä olevan IV osan 10 kohdan l alakohta).

143 Edellä esitetyn perusteella kantaja ei ole osoittanut, että riidanalaisessa päätöksessä on käytetty väärin harkintavaltaa.

144 Näin ollen ensimmäisen kanneperusteen kolmas osa ja siten ensimmäinen kanneperuste kokonaisuudessaan on hylättävä.

Kolmas kanneperuste, jonka mukaan julkisen vallan mielivaltaista tai suhteetonta puuttumista koskevan suojan periaatetta on loukattu

145 Kolmannessa kanneperusteessaan kantaja väittää, ettei riidanalainen päätös perustu riittävän painaviin aihetodisteisiin, joiden perusteella voitaisiin epäillä kilpailusääntöjen rikkomista, mikä merkitsee sitä, että julkisen vallan mielivaltaisen tai suhteettoman puuttumisen kieltävää periaatetta on loukattu.

146 Kantaja katsoo ensinnäkin, ettei riidanalaiseen päätökseen sisälly tietoja komission kyseisen päätöksen perustana olevien tietojen luonteesta, alkuperästä ja sisällöstä. Ainoastaan 25.7.2023 päivätyssä muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista koskevassa kirjeessä todetaan, että komissio on ”vastaanottanut kanteluja ja saanut tietoonsa seikkoja, jotka koskivat sitä, että Vivendi käyttää ratkaisevaa vaikutusvaltaa Lagardèressa”, mutta siinä ei esitetä muita tietoja.

147 Toiseksi kantaja väittää, että kolmannet osapuolet, erityisesti Toimittajat ilman rajoja -järjestö, ovat ilmeisesti toimittaneet komission käytettävissä olevat tiedot. Kantajan mukaan näillä seikoilla ei voida perustella kilpailusääntöjen rikkomista koskevaa olettamaa, koska ne ovat loukkaavia ja niiden alkuperä on epäilyttävä, sillä kyseinen järjestö on tunnetusti suhtautunut pitkään vihamielisesti kantajaan ja Bolloré-konserniin.

148 Kolmanneksi kantaja toteaa, että riidanalaisessa päätöksessä velvoitetaan toimittamaan asiakirjoja, jotka kattavat ”lähes neljän vuoden” ajanjakson ilman mitään objektiivista perustetta ja jotka on valittu mielivaltaisesti.

149 Neljänneksi kantaja väittää, että 25.7.2023 päivätyssä muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista koskevassa kirjeessä viitataan yksinomaan ”kanteluihin” ja ”seikkoihin”, joiden mukaan kantaja on käyttänyt ratkaisevaa vaikutusvaltaa Lagardèressa, eikä siinä viitata lainkaan seikkoihin, joilla Bolloré-konsernin osoitettaisiin syyllistyneen rikkomiseen. Riidanalaisen päätöksen liite koskee kantajaa yhtä lailla kuin Bolloré-konsernia, mikä siis osoittaa, ettei komissiolla ollut riidanalaisen päätöksen antamisajankohtana riittävän painavia aihetodisteita, joiden perusteella se olisi voinut epäillä kantajan rikkoneen kilpailusääntöjä.

150 Lopuksi kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin määrää työjärjestyksensä 89 ja 90 artiklassa määrättyjen kaltaisten prosessinjohtotoimien yhteydessä, että komission on esitettävä kaikki asiakirjat ja muut tiedot, joiden perusteella se katsoi, että sillä oli riidanalaisen päätöksen antamisajankohtana käytettävissään riittävän painavia aihetodisteita, jotka oikeuttivat kyseisen päätöksen tekemisen toisessa, kuudennessa ja seitsemännessä perustelukappaleessa esitetyistä kilpailusääntöjen rikkomista koskevista epäilyistä.

151 Komissio kiistää kantajan väitteet.

152 On muistettava, että julkisen vallan mielivaltaista tai suhteetonta puuttumista sekä luonnollisten henkilöiden että oikeushenkilöiden yksityisen toiminnan alaan koskevan suojan vaatimus on tunnustettu unionin oikeuden yleiseksi oikeusperiaatteeksi (ks. tuomio 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas v. komissio, T-296/11, EU:T:2014:121, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

153 Tämän yleisen oikeusperiaatteen noudattamiseksi tietopyyntöä koskevan päätöksen tarkoituksena on oltava tarvittavien asiakirjojen kerääminen sellaisten tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen olemassaolon ja merkityksen tutkimiseksi, joista komissiolla on jo tiedossaan riittävän painavia aihetodisteita, joiden perusteella voidaan epäillä kilpailusääntöjen rikkomista (ks. tuomio 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas v. komissio, T-296/11, EU:T:2014:121, 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

154 Lisäksi asetuksen N:o 1/2003 18 artiklan 3 kohdan mukaisia tietopyyntöjä koskevassa oikeuskäytännössä, jota voidaan soveltaa käsiteltävään asiaan soveltuvin osin, kun otetaan huomioon komissiolle asetuksella N:o 1/2003 annettu laaja tutkintavalta, todetaan, että komission tehtävänä on arvioida, onko jokin tieto tarpeen kilpailusääntöjen rikkomisen paljastamiseksi. Vaikka komissiolla olisi jo hallussaan aihetodisteita tai jopa suoria todisteita kilpailusääntöjen rikkomisesta, se voi perustellusti katsoa tarpeelliseksi pyytää lisätietoja, joiden avulla se voi paremmin hahmottaa rikkomisen laajuuden, sen keston tai mukana olevien yritysten piirin (ks. analogisesti tuomio 28.1.2021, Qualcomm ja Qualcomm Europe v. komissio, C-466/19 P, EU:C:2021:76, 69 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

155 Unionin tuomioistuin on todennut valvonnasta, jossa unionin tuomioistuimet tutkivat tietojen tarpeellisuutta koskevaa komission arviointia, että tarpeellisuutta on arvioitava suhteessa tietopyynnössä mainittuun tarkoitukseen eli niihin kilpailusääntöjen rikkomista koskeviin epäilyihin, joiden paikkansapitävyyden komissio aikoo tarkistaa. Vaatimus tietopyynnön ja epäillyn kilpailusääntöjen rikkomisen välisestä yhteydestä täyttyy, jos komissio voi pyynnön esittämisajankohtana kohtuudella olettaa, että kyseiset tiedot auttavat sitä ratkaisemaan, onko

kilpailusääntöjä rikottu (ks. analogisesti tuomio 28.1.2021, Qualcomm ja Qualcomm Europe v. komissio, C-466/19 P, EU:C:2021:76, 70 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Kuten edellä 54 kohdassa korostettiin, tietopyyntöön liittyvän perusteluvelvollisuuden laajuutta arvioitaessa on lisäksi otettava huomioon, missä tutkinnan vaiheessa päätös tehdään ja oliko komissiolla jo käytettävissään joitakin tietoja oletetuista rikkomisista.

156 Lopuksi on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perusoikeudet ovat erottamaton osa yleisiä oikeusperiaatteita, joiden noudattamista unionin tuomioistuin valvoo, mikä vahvistetaan myös SEU 6 artiklan 3 kohdassa. Unionin tuomioistuin on näin ollen toistuvasti todennut, että puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen kilpailupolitiikan alaan liittyvissä hallinnollisissa menettelyissä on unionin oikeuden yleinen oikeusperiaate (ks. tuomio 29.9.2011, Elf Aquitaine v. komissio, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 112 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

157 Siltä osin kuin on kyse SEUT 101 artiklan soveltamista koskevasta menettelystä komission suorittama hallinnollinen menettely jakautuu kahteen erilliseen ja toisiaan seuraavaan vaiheeseen, eli alustavaan tutkintavaiheeseen ja kontradiktoriseen vaiheeseen, joista molempiin liittyy oma sisäinen logiikkansa. Aina väitetiedoksiantoon asti kestävän alustavan tutkintavaiheen tavoitteena on antaa komissiolle mahdollisuus koota kaikki asiaankuuluvat seikat, joiden perusteella voidaan todeta kilpailusääntöjen rikkominen tai noudattaminen, ja ottaa ensimmäinen kanta menettelylinjaan ja siihen, kuinka menettelyä jatketaan. Kontradiktorisessa vaiheessa, joka alkaa väitetiedoksiannosta ja päättyy lopullisen päätöksen tekemiseen, komission on sitä vastoin voitava ottaa lopullisesti kantaa väitettyyn kilpailusääntöjen rikkomiseen (ks. analogisesti tuomio 29.9.2011, Elf Aquitaine v. komissio, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 113 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

158 Alustavan tutkinnan vaihe alkaa siitä hetkestä, jona komissio unionin lainsäätäjän sille antamia valtuuksia käyttämällä ryhtyy toimenpiteisiin, jotka merkitsevät moitetta kilpailusääntöjen rikkomisesta ja joilla voi olla merkittäviä vaikutuksia kilpailusääntöjen rikkomisesta epäiltyjen yritysten tilanteeseen. Asianomaiselle yritykselle ilmoitetaan vasta kontradiktorisen hallinnollisen vaiheen alkaessa väitetiedoksiannolla kaikista niistä olennaisista seikoista, joihin komissio nojautuu tässä menettelyn vaiheessa, ja tällä yrityksellä on tällöin oikeus tutustua asiakirjoihin puolustautumisoikeuksiensa tehokkaan käyttämisen turvaamiseksi. Tästä seuraa, että asianomainen yritys voi vasta väitetiedoksiannon lähettämisen jälkeen täysimääräisesti käyttää puolustautumisoikeuksiaan. Jos oikeudet nimittäin ulotettaisiin koskemaan väitetiedoksiannon lähettämistä edeltävää aikaa, komission suorittaman tutkinnan tehokkuus vaarantuisi, sillä yritys saisi alustavan tutkinnan vaiheesta alkaen tietoonsa, mitä tietoja komissiolla on ja mitä tietoja siltä on siis vielä mahdollista salata (ks. analogisesti tuomio 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas v. komissio, T-296/11, EU:T:2014:121, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

159 Komission alustavan tutkinnan aikana tekemät tutkintatoimet, erityisesti tarkastustoimet ja tietopyynnöt, merkitsevät kuitenkin sisällöltään kilpailusääntöjen rikkomista koskevaa moitetta, ja niillä voi olla merkittäviä vaikutuksia kilpailusääntöjen rikkomisesta epäiltyjen yritysten tilanteeseen. On siten tärkeää estää se, että puolustautumisoikeudet voisivat peruuttamattomasti vaarantua hallinnollisen menettelyn kyseisen vaiheen aikana, koska toteutetuilla tutkintatoimilla voi olla ratkaiseva merkitys hankittaessa todisteita sellaisista yritysten lainvastaisista toimista, joista ne voivat joutua vastuuseen (ks. analogisesti tuomio 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas v. komissio, T-296/11, EU:T:2014:121, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

160 Tässä yhteydessä on muistutettava, että komission velvollisuus ilmoittaa päätöksessään pyynnön oikeusperusta ja tarkoitus on perustavanlaatuinen vaatimus, jotta yritykset, joilta tietoja pyydetään, sekä tietävät tietojen pyytämisen olevan perusteltua että voivat ymmärtää yhteistyövelvoitteensa laajuuden niin, että ne säilyttävät edelleen puolustautumisoikeutensa. Komissio voi näin ollen vaatia vain sellaisten tietojen ilmoittamista, joiden avulla se voi tarkistaa kilpailusääntöjen rikkomista koskevat olettamat, joiden perusteella tutkinta tehdään ja jotka ilmoitetaan tietopyynnössä (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas v. komissio, T-296/11, EU:T:2014:121, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

161 On viitattava myös edellä 69 kohdassa mainittuun oikeuskäytäntöön.

162 Käsiteltävässä asiassa kantaja väittää, että komissio on loukannut periaatetta, jolla kielletään julkisen vallan mielivaltainen tai suhteeton puuttuminen, kun se antoi riidanalaisen päätöksen, vaikka sillä ei ollut riittävän painavia aihetodisteita, joiden perusteella voitaisiin epäillä kilpailusääntöjen rikkomista.

163 Ensinnäkin tarkasteltaessa kantajan väitettä, jonka mukaan riidanalaisessa päätöksessä ei esitetä tietoja seikoista, joihin se perustuu, on muistutettava, että kuten edellä 64 ja 70 kohdasta ilmenee, riidanalaisen päätöksen perusteluissa noudatetaan asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua velvoitetta mainita tietopyynnön tarkoitus.

164 Edellä 157 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti riidanalainen päätös annettiin lisäksi alustavassa tutkintavaiheessa, jonka tavoitteena on antaa komissiolle mahdollisuus koota kaikki asiaankuuluvat seikat, joiden perusteella voidaan todeta kilpailusääntöjen rikkominen tai noudattaminen, ja ottaa ensimmäinen kanta menettelylinjaan ja siihen, kuinka menettelyä jatketaan.

165 Edellä 69 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti komissiota ei siis voida vaatia mainitsemaan riidanalaisessa päätöksessä rikkomista koskevien olettamien, joiden paikkansapitävyyden se aikoo tarkistaa, lisäksi aihetodisteita eli tietoja, joiden perusteella se olettaa, että asetuksesta N:o 139/2004 johtuvia sääntöjä on rikottu.

166 Toiseksi kantajan argumentista, jonka mukaan komission käytettävissä olevat tiedot vaikuttavat olevan peräisin kolmansilta osapuolilta eikä niillä voida perustella rikkomista koskevaa olettamaa, on todettava komission tavoin, ettei kantaja ole selittänyt, miksi kolmansilta ja erityisesti kolmansilta osapuolilta, joita menettely koskee, peräisin olevien asiakirjojen alkuperä vaikuttaisi riidanalaisen päätöksen laillisuuteen. Asiakirja-aineistosta nimittäin ilmenee, että komissio oli tunnustanut Toimittajat ilman rajoja -järjestön asetuksen N:o 139/2004 18 artiklan 4 kohdan mukaisesti kolmanneksi osapuoleksi, jonka etua asia koskee.

167 Kolmanneksi Bolloré-konsernin sisällyttämistä koskevasta kantajan argumentista on todettava, että kuten edellä 84 kohdasta ilmenee, riidanalaisen päätöksen seitsemännessä perustelukappaleessa täsmennetään, että kyseisessä päätöksessä tarkoitetut asiakirjat liittyvät erityisesti tiettyihin Lagardèren päätöksiin, ”joihin Vivendin tai sen pääosakkaana olevan Bolloré-konsernin johtajat ovat voineet vaikuttaa”. Kuten komissio korostaa, yrityskeskittymän hyväksymisestä 9.6.2023 annetussa päätöksessä ja kantajan sille toimittamassa yrityskeskittymää koskevassa ilmoituslomakkeessa pidetään lisäksi toteen näytettynä, että Bolloré-konserni ja kantaja muodostavat kilpailulainsäädännössä tarkoitetun yhden ainoan yrityksen. Komissio

saattoi siten riidanalaisen päätöksen antamisajankohtana kohtuudella olettaa, että kyseiseltä konsernilta peräisin olevat tiedot olisivat omiaan auttamaan sitä määrittämään, onko asetuksen N:o 139/2004 säännöksiä rikottu.

168 Neljänneksi kyseessä olevasta ajanjaksosta on todettava, kuten jäljempänä 218–222 kohdasta ilmenee, että kun otetaan huomioon, että kantaja hankki ensimmäisen osuuden Lagardèren pääomasta maaliskuussa 2020, komissio saattoi riidanalaisen päätöksen antamispäivänä kohtuudella olettaa, että 1.1.2020 alkaen saadut tiedot auttavat sitä ratkaisemaan, onko asetuksen N:o 139/2004 säännöksiä rikottu, erityisesti siksi, että ne auttavat ymmärtämään kaikkia tapahtumia ja niiden yhteyksiä.

169 Edellä esitetyn perusteella kolmas kanneperuste on hylättävä.

170 Asian selvittämistoimea koskevasta pyynnöstä, jolla komissio velvoitetaan esittämään asiakirjat ja muut tiedot, joiden perusteella se katsoi, että sillä oli riidanalaisen päätöksen antamisajankohtana käytettävissään oletettuja rikkomisia koskevia aihetodisteita, on muistutettava, että edellä 158 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan asianomainen yritys voi vasta väitetiedoksiannon lähettämisen jälkeen täysimääräisesti käyttää puolustautumisoikeuksiaan. Jos oikeudet nimittäin ulotettaisiin koskemaan väitetiedoksiannon lähettämistä edeltävää aikaa, komission suorittaman tutkinnan tehokkuus vaarantuisi, sillä yritys saisi alustavan tutkinnan vaiheesta alkaen tietoonsa, mitä tietoja komissiolla on ja mitä tietoja siltä on siis vielä mahdollista salata.

171 Yhtäältä ainoastaan silloin, kun unionin yleiselle tuomioistuimelle on esitetty tällainen vaatimus ja kun asetuksen N:o 139/2004 13 artiklan 4 kohdan nojalla tehdyn päätöksen adressaatteina olevat yritykset esittävät joitakin seikkoja kyseenalaistaakseen sen, oliko komissiolla riittävän painavia aihetodisteita tällaisen päätöksen tekemiseen, unionin yleinen tuomioistuin voi katsoa tarpeelliseksi tutkia nämä aihetodisteet (ks. analogisesti tuomio 25.11.2014, Orange v. komissio, T-402/13, EU:T:2014:991, 88 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

172 Toisaalta on muistettava, että päätösten perusteluja koskevan valvonnan kautta tuomioistuin voi valvoa sen periaatteen noudattamista, joka koskee mielivaltaiselta tai suhteettomalta puuttumiselta suojaamista, koska näillä perusteluilla voidaan oikeuttaa asianomaisissa yrityksissä suunniteltu tarkastus (ks. tuomio 25.11.2014, Orange v. komissio, T-402/13, EU:T:2014:991, 89 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

173 Tässä yhteydessä on muistutettava, että asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdassa määritellään ne olennaiset seikat, joiden on sisällyttävä tietopyyntöä koskevaan päätökseen, ja siinä velvoitetaan muun muassa komissio mainitsemaan pyynnön tarkoitus. Edellä 52, 53 ja 160 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee tämän velvoitteen osalta, että komission on ilmoitettava riittävän täsmällisesti ne rikkomista koskevat olettamat, joiden paikkansapitävyyden se aikoo tarkistaa.

174 Näin ollen tilanteessa, jossa olettamat, joiden paikkansapitävyyden komissio aikoo tarkistaa, ja seikat, joita tietopyynnön on tarkoitus koskea, on unionin yleisen tuomioistuimen mielestä määritelty riittävän tarkasti, se voi todeta, ettei tietopyyntöä koskeva päätös ole mielivaltainen, eikä komission käytettävissä päätöksen antamisajankohtana olleiden seikkojen sisältöä ole tarpeen tutkia konkreettisesti (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 25.11.2014, Orange v. komissio, T-402/13, EU:T:2014:991, 91 kohta). Yksinomaan unionin yleinen tuomioistuin arvioi

sen, onko sen ratkaistavana olevissa asioissa käytettävissä olevia tietoja tarpeen täydentää (ks. tuomio 22.6.2022, thyssenkrupp v. komissio, T-584/19, ei julkaistu, EU:T:2022:386, 344 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

175 On kuitenkin todettava, että tämä pätee riidanalaiseen päätökseen, koska sen kuudennesta ja seitsemännestä perustelukappaleesta, jotka mainitaan edellä 61 kohdassa, ilmenee, että epäiltyjen kilpailunrajoitusten luonne on määritelty riittävän täsmällisesti ja yksityiskohtaisesti. Lisäksi riidanalaisessa päätöksessä selitetään, miksi kantajan menettely voisi kuulua kunkin epäillyn kilpailunvastaisen käytännön piiriin.

176 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin voi päätellä, ettei riidanalainen päätös ole mielivaltainen pelkästään siinä esitettyjen perustelujen perusteella, eikä komissiota ole tarpeen velvoittaa esittämään hallussaan olevat seikat, jotka osoittavat, että sillä oli käytettävissään riittävän painavia aihetodisteita, joiden perusteella riidanalainen päätös voitiin antaa.

Neljäs kanneperuste, joka koskee impossibilium nulla obligatio est -periaatteen loukkaamista Bolloré-konsernilta peräisin olevien asiakirjojen toimittamista koskevan pyynnön yhteydessä

177 Neljännessä kanneperusteessaan kantaja väittää lähinnä, että riidanalaisella päätöksellä loukataan impossibilium nulla obligatio est -periaatetta siltä osin kuin siinä velvoitetaan kantaja toimittamaan komissiolle Bolloré-konsernin omistuksessa, hallussa tai määräysvallassa olevia asiakirjoja (jäljempänä Bolloré-konsernilta peräisin olevat asiakirjat).

178 Ensinnäkin kantaja väittää, että riidanalaisella päätöksellä on sitovia oikeudellisia vaikutuksia ainoastaan siihen ja sen edustajiin nähden. Sen osakkeenomistajien, myöskään Bolloré-konsernin, jotka eivät ole riidanalaisen päätöksen adressaatteja, joita päätöksen 1 artikla ei koske ja joista ei ole tehty asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohtaan perustuvaa erillistä päätöstä, ei sen sijaan tarvitse noudattaa riidanalaisessa päätöksessä annettua määräystä.

179 Toiseksi kantaja korostaa, että riidanalaisessa päätöksessä asetetaan sille velvollisuus, jonka täytäntöönpano on ollut sen asettamisesta alkaen objektiivisesti ja absoluuttisesti mahdotonta, koska siinä vaaditaan kantajaa hankkimaan asiakirjoja, jotka ovat peräisin Bolloré-konsernilta eli yhdeltä sen lukuisista osakkeenomistajista, joihin sillä ei ole mitään määräysvaltaa. Kuten siitä, että komissio antoi 24.4.2017 luvan Bolloré-konsernin määräysvallan hankkimiseen kantajassa, ilmenee, Bolloré-konserni käyttää määräysvaltaa kantajassa eikä päinvastoin. Kantaja toteaa tästä, ettei missään Ranskan oikeussäännössä anneta kaupalliselle yhtiölle oikeutta vaatia asiakirjojen esittämistä eikä yleisemmin käyttää jonkinlaista pakkovaltaa osakkeenomistajaansa kohtaan. Mikään ei vastaavasti velvoita pääosakasta noudattamaan vapaaehtoisesti kolmannen yhtiön sille antamaa määräystä, vaikka tämä omistaisi osuuden sen pääomasta.

180 Kolmanneksi kantaja katsoo, että asettamalla sille velvoitteen, joka on mahdoton toteuttaa, komissio pakottaa kantajan tosiasiallisesti laiminlyömään sille kuuluvan yhteistyövelvoitteen sekä altistaa sen rikkomus- ja sakkoriskille asetuksen N:o 139/2004 14 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla.

181 Neljänneksi kantaja väittää, että riidanalaisessa päätöksessä on käytetty väärin harkintavaltaa, sillä vaikka päätös on osoitettu sille, komission tavoitteena on saada välillisesti Bolloré-konsernilta peräisin olevia asiakirjoja. Kantajan mukaan riidanalaisella päätöksellä Bolloré-konsernilta viedään tehokkaita oikeussuojakeinoja koskeva oikeus, joka on vahvistettu Euroopan unionin

perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 47 artiklassa sekä Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) 6 ja 13 artiklassa.

182 Komissio kiistää kantajan väitteet.

183 Aluksi on yhtäältä muistutettava, että oikeuskäytännön mukaan periaate, jonka mukaan ”ketään ei velvoiteta mahdottomaan”, kuuluu unionin oikeuden yleisiin oikeusperiaatteisiin (ks. tuomio 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. komissio, komissio v. Scuola Elementare Maria Montessori ja komissio v. Ferracci, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 79 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

184 Kuten oikeuskäytännöstä tältä osin ilmenee, riidanalaisen toimen täytäntöönpanoon mahdollisesti liittyvät menettelylliset tai muut vaikeudet eivät voi vaikuttaa toimen laillisuuteen. Komissio ei sitä vastoin voi päätöksellä asettaa sellaista velvollisuutta, jonka täytäntöönpano on velvoitteen asettamisesta alkaen objektiivisella ja absoluuttisella tavalla mahdotonta, sillä tällainen päätös on pätemätön (ks. tuomio 17.6.1999, Belgia v. komissio, C-75/97, EU:C:1999:311, 86 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

185 Tällainen mahdottomuus edellyttää, että kaksi kumulatiivista edellytystä täyttyvät, eli että vaikeudet, joihin vedotaan, ovat todellisuudessa olemassa ja että vaihtoehtoisia täytäntöönpanotapoja ei ole (ks. vastaavasti tuomio 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. komissio, komissio v. Scuola Elementare Maria Montessori ja komissio v. Ferracci, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 91, 92 ja 96 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

186 Toisaalta on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tutkintatoimen kohteena olevalla yrityksellä on velvollisuus myötävaikuttaa aktiivisesti tutkinnan suorittamiseen, mikä merkitsee sitä, että sen on annettava komissiolle kaikki tutkinnan kohdetta koskevat tiedot (ks. analogisesti tuomio 9.4.2019, Qualcomm ja Qualcomm Europe v. komissio, T-371/17, ei julkaistu, EU:T:2019:232, 119 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

187 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että riidanalaisen päätöksen 2 artiklassa täsmennetään, että kyseinen päätös on osoitettu ”Vivendi SE:lle”.

188 Riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan I osan 1 kohdassa säädetään, että ”– – tietopyynnössä ’Lagardèrella’ tarkoitetaan Lagardère SA:ta [ja] ’Vivendillä’ tarkoitetaan Vivendi SE:tä ja Bolloré-konernisa”. Kyseisessä liitteessä olevan I osan 2 kohdassa säädetään erityisesti, että ”’asiakirjalla’ tai ’asiakirjoilla’ tarkoitetaan kaikkia Vivendin” eli kantajan ja Bolloré-konsernin ”omistuksessa, hallussa tai määräysvallassa olevia tietokonetiedostoja”.

189 Riidanalaisen päätöksen seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan lisäksi, että ”kyseiset asiakirjat ja tiedot liittyvät sellaisten toiminnallisten synergioiden – – toteuttamiseen, joihin Vivendin tai sen pääosakkaana olevan Bolloré-konsernin johtajat ovat voineet vaikuttaa”.

190 Kantaja väittää, ettei se voinut noudattaa riidanalaista päätöstä Bolloré-konsernilta peräisin olevien asiakirjojen osalta, koska sillä ei ole minkäänlaista määräys- tai pakkovaltaa kyseiseen konserniin, joka on yksi sen osakkeenomistajista.

191 Minkään seikan perusteella ei kuitenkaan voida katsoa, että tällainen riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon mahdottomuus oli olemassa kyseessä olevan velvoitteen syntymishetkellä. Kantaja ei nimittäin ole esittänyt mitään seikkaa, jonka perusteella voitaisiin katsoa, että riidanalaisessa päätöksessä asetetun velvoitteen täyttäminen oli sen asettamisesta alkaen objektiivisella ja absoluuttisella tavalla mahdotonta edellä 184 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetussa merkityksessä.

192 Kuten kantaja lisäksi itse myöntää unionin yleisen tuomioistuimen 2.4.2025 toteuttamiin prosessinjohtotoimiin vastatessaan, se on täyttänyt riidanalaisesta päätöksestä johtuvan velvoitteen toimittaa komissiolle Bolloré-konsernilta peräisin olevat asiakirjat, mikä vahvistaa, että se pystyi panemaan riidanalaisen päätöksen täytäntöön. Kantaja nimittäin väittää toimittaneensa kaikki pyydetyt asiakirjat komissiolle lukuun ottamatta asiakirjoja, jotka kuuluvat asianajajan ja asiakkaan välisen yhteydenpidon luottamuksellisuuden, lähdesuojan ja asianomaisten henkilöiden yksityiselämän piiriin.

193 Komissio vahvistaa, että kantajan asianajajien 6.2.2024 lähettämän sähköpostin ja heidän toimittamansa saateraportin perusteella kantaja on pystynyt keräämään ja toimittamaan Bolloré-konsernilta peräisin olevia asiakirjoja, joten riidanalaisen päätöksen täytäntöönpano kyseisten asiakirjojen osalta tekee kaikesta väitettyyn mahdottomuuteen perustuvasta argumentoinnista merkityksetöntä.

194 Tässä yhteydessä on todettava, että molemmat asianosaiset ovat yhtä mieltä siitä, että kantaja on noudattanut edellä 186 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenevää aktiivista myötävaikuttamista koskevaa velvoitettaan siltä osin kuin se on täyttänyt riidanalaiseen päätökseen perustuvan velvoitteensa toimittaa komissiolle myös Bolloré-konsernilta peräisin olevat asiakirjat.

195 Kantajan mielestä neljännen kanneperusteen arvioinnin kannalta on kuitenkin merkityksetöntä, että Bolloré-konserni luovutti hallussaan olevia asiakirjoja ”vapaaehtoisesti”, koska komissio oli tehnyt 24.1.2024 päätöksen uhkasakon määräämisestä kantajalle ja koska riidanalaisen päätöksen noudattamatta jättämisestä olisi voinut seurata uusia sakko- ja uhkasakkopäätöksiä. Kantajan mukaan kyseistä kanneperustetta arvioitaessa kyse on ainoastaan siitä, oliko kantajan riidanalaisen päätöksen antamisajankohtana mahdotonta noudattaa sille asetettua velvoitetta, eikä siitä, oliko täysin mahdotonta, että riitautetussa päätöksessä tarkoitetut asiakirjat luovutetaan myöhemmin esimerkiksi sellaisen ulkoisen, yksipuolisen ja epävarman tapahtuman tai päätöksen seurauksena, jonka kolmas osapuoli on tehnyt tai toteuttanut ja johon kantaja ei ole voinut tosiasiallisesti tai oikeudellisesti vaikuttaa.

196 On kuitenkin todettava, että se, että kantaja onnistui noudattamaan riidanalaisesta päätöksestä johtuvaa velvoitetta kerätä ja toimittaa komissiolle Bolloré-konsernilta peräisin olevat asiakirjat, osoittaa, ettei kyseisen velvoitteen täyttäminen ollut sen asettamisesta alkaen objektiivisella ja absoluuttisella tavalla mahdotonta.

197 Kuten komissio korostaa, oikeuskäytännön mukaan se, että päätöksessä asetetun velvoitteen täytäntöönpano on mahdotonta, ei siis voi tehdä kyseisestä päätöksestä pätemätöntä, jos tämä mahdottomuus ilmenee vasta velvoitteen täytäntöönpanovaiheessa. Edellä 184 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä nimittäin ilmenee, että riidanalaisen toimen täytäntöönpanoon mahdollisesti liittyvät menettelylliset tai muut vaikeudet eivät voi vaikuttaa toimen laillisuuteen.

198 Näin ollen on todettava komission tavoin, että vaikka kantaja ei olisi onnistunut hankkimaan Bolloré-konsernilta peräisin olevia asiakirjoja, se ei välttämättä tarkoittaisi, että tietopyynnöstä johtuvan velvoitteen täyttäminen on sen asettamisesta alkaen ollut objektiivisella ja absoluuttisella tavalla mahdotonta edellä 184 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetussa merkityksessä.

199 Edellä esitetyn perusteella kantaja ei ole osoittanut, että riidanalaisesta päätöksestä johtuvaa velvoitetta kerätä ja toimittaa komissiolle Bolloré-konsernilta peräisin olevat asiakirjat on ollut sen asettamisesta alkaen objektiivisella ja absoluuttisella tavalla mahdotonta noudattaa.

200 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa edellä 181 kohdassa mainitulla kantajan argumentilla, jonka mukaan riidanalaisessa päätöksessä on käytetty väärin harkintavaltaa, koska sen tavoitteena on saada välillisesti Bolloré-konsernilta peräisin olevia asiakirjoja ja evätä kyseiseltä konsernilta sen oikeus tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin.

201 Tässä yhteydessä on muistutettava, että oikeuskäytännön mukaan puolustautumisoikeuksien loukkaaminen merkitsee luonteeltaan subjektiivista lainvastaisuutta, johon asianomaisen henkilön on siis itse vedottava. Subjektiivisen oikeuden loukkaamiseen voi siten vedota ainoastaan henkilö, jonka oikeutta on väitetysti loukattu, eivätkä kolmannet osapuolet (ks. tuomio 4.5.2022, CRIA ja CCCMC v. komissio, T-30/19, EU:T:2022:266, 87 ja 88 kohta (ei julkaistu) oikeuskäytäntöviittauksineen).

202 Näin ollen on todettava, että kantajalla on oikeussuojan tarve ainoastaan sen varmistamiseksi, että sen omia menettelyllisiä oikeuksia kunnioitetaan. Koska kantajalla ei ole oikeussuojan tarvetta Bolloré-konsernin puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen osalta, kyseisten oikeuksien loukkaamista koskevaa väitettä ei voida ottaa tutkittavaksi siltä osin kuin se on kantajan esittämä (ks. vastaavasti tuomio 12.5.2011, Région Nord-Pas-de-Calais ja Communauté d'agglomération du Douaisis v. komissio, T-267/08 ja T-279/08, EU:T:2011:209, 77 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

203 Kantaja ei joka tapauksessa ole osoittanut objektiivisten, asiaankuuluvien ja yhtäpitävien seikkojen perusteella, että komissio on toimen toteuttaessaan käyttänyt toimivaltaansa muuhun tarkoitukseen kuin siihen, jota varten se on sille annettu, koska yhtäältä sille myönnetään asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 1 kohdassa oikeus vaatia kyseiseen asetukseen perustuvien tehtäviensä suorittamiseksi kaikki tarvittavat tiedot (ks. edellä 123 ja 124 kohta) ja koska toisaalta komissio saattoi riidanalaisen päätöksen antamispäivänä kohtuudella olettaa, että Bolloré-konsernin hallussa olevien asiakirjojen toimittaminen auttaa sitä ratkaisemaan, ovatko epäillyt rikkomiset tapahtuneet (ks. jäljempänä 267–269 kohta).

204 Edellä esitetyn perusteella neljäs kanneperuste on hylättävä.

Viides kanneperuste, joka koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista

205 Viides kanneperuste, jossa kantaja väittää, että riidanalaisella päätöksellä loukataan suhteellisuusperiaatetta, jakautuu kahteen osaan, joista ensimmäisen mukaan pyydetyillä asiakirjoilla ei ole yhteyttä oletettuun rikkomiseen ja toisen mukaan määräyksestä aiheutuu kantajalle suhteeton työmäärä.

Alustavat huomautukset

206 On muistutettava, että unionin oikeuden yleisiin oikeusperiaatteisiin kuuluvan suhteellisuusperiaatteen mukaan toimielinten toimilla ei saa ylittää sitä, mikä on tarkoituksenmukaista ja tarpeellista niillä lainmukaisesti tavoiteltujen päämäärien toteuttamiseksi, ja kun on mahdollista valita usean tarkoituksenmukaisen toimenpiteen välillä, on valittava vähiten rajoittava ja toimenpiteistä aiheutuvat haitat eivät saa olla liian suuria tavoiteltuihin päämääriin nähden (ks. tuomio 12.7.2001, Jippes ym., C-189/01, EU:C:2001:420, 81 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

207 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tutkintatoimen kohteena olevalla yrityksellä on velvollisuus myötävaikuttaa aktiivisesti tutkinnan suorittamiseen, mikä merkitsee sitä, että sen on annettava komissiolle kaikki tutkinnan kohdetta koskevat tiedot (ks. tuomio 9.4.2019, Qualcomm ja Qualcomm Europe v. komissio, T-371/17, ei julkaistu, EU:T:2019:232, 119 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

208 On kuitenkin korostettava, että muun muassa suhteellisuusperiaatteen noudattaminen rajoittaa komission tämän oikeuden käyttöä. Yritykselle asetettu velvoite toimittaa tietoja ei nimittäin saa merkitä tälle yritykselle tutkinnan tarpeiden kannalta suhteetonta rasitetta (ks. tuomio 9.4.2019, Qualcomm ja Qualcomm Europe v. komissio, T-371/17, ei julkaistu, EU:T:2019:232, 120 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

209 Pelkästään se, että tietopyynnöstä aiheutuu yritykselle huomattava työmäärä, ei kuitenkaan sellaisenaan riitä osoittamaan sen suhteettomuutta, kun otetaan huomioon muun muassa kilpailusääntöjen rikkomista koskeviin olettamiin, jotka komissio aikoo tarkistaa, ja kyseessä olevan menettelyn olosuhteisiin liittyvät tutkinnan tarpeet (ks. analogisesti tuomio 9.4.2019, Qualcomm ja Qualcomm Europe v. komissio, T-371/17, ei julkaistu, EU:T:2019:232, 121 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

210 Kuten edellä 75 kohdassa korostettiin, ei kuitenkaan voida myöskään edellyttää, että komission on ennen tietojen pyytämistä tunnettava pyydettävien asiakirjojen sisältö ja niiden merkitys tutkinnan kannalta.

211 Kuten edellä 154 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee, kun otetaan huomioon komissiolle asetuksella N:o 139/2004 annettu laaja tutkintavalta, komission tehtävänä on arvioida, onko jokin tieto tarpeen kilpailusääntöjen rikkomisen paljastamiseksi. Vaikka komissiolla olisi jo hallussaan aihetodisteita tai jopa suoria todisteita kilpailusääntöjen rikkomisesta, se voi perustellusti katsoa tarpeelliseksi pyytää lisätietoja, joiden avulla se voi paremmin hahmottaa rikkomisen laajuuden, sen keston tai mukana olevien yritysten piirin.

212 Kuten edellä 155 kohdassa muistutettiin, unionin tuomioistuin on siis todennut valvonnasta, jossa unionin tuomioistuimet tutkivat tietojen tarpeellisuutta koskevaa komission arviointia, että tarpeellisuutta on arvioitava suhteessa tietopyynnössä mainittuun tarkoitukseen eli niihin kilpailusääntöjen rikkomista koskeviin epäilyihin, joiden paikkansapitävyyden komissio aikoo tarkistaa. Vaatimus tietopyynnön ja epäillyn kilpailusääntöjen rikkomisen välisestä yhteydestä täyttyy, jos komissio voi pyynnön esittämisajankohtana kohtuudella olettaa, että kyseiset tiedot auttavat sitä ratkaisemaan, onko kilpailusääntöjä rikottu.

213 Koska tietojen tarpeellisuutta on arvioitava suhteessa tietopyynnössä mainittuun tarkoitukseen, tämä tarkoitus on ilmoitettava riittävän täsmällisesti, sillä ellei näin tehdä, ei ole mahdollista määrittää, onko kyseinen tieto tarpeellinen, eivätkä unionin tuomioistuimet voi harjoittaa valvontaansa (ks. analogisesti tuomio 10.3.2016, Schwenk Zement v. komissio, C-248/14 P, ei julkaistu, EU:C:2016:150, 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

214 Viidennen kanneperusteen molempia osia on tarkasteltava näiden oikeuskäytännön periaatteiden valossa.

Viidennen kanneperusteen ensimmäinen osa, jonka mukaan pyydetyillä asiakirjoilla ei ole yhteyttä oletettuun kilpailusääntöjen rikkomiseen

215 Kantaja väittää, että riidanalaisen päätöksen ulottuvuus ylittää selvästi sen tarkoituksen eli sen, että ”komissio voi arvioida, voidaanko Vivendin puuttumista ja/tai osallistumista tiettyihin Lagardèren päätöksiin ja/tai sen kuulemista niiden yhteydessä pitää Vivendin ratkaisevan vaikutusvallan käyttämisenä”. Kantaja esittää tässä yhteydessä yhdeksän väitettä.

– *Ensimmäinen väite, joka koskee kyseessä olevan ajanjakson valintaa*

216 Kantaja väittää, että kyseessä oleva lähes neljän vuoden ajanjakso, joka alkaa 1.1.2020, on valittu mielivaltaisesti, koska kyseisenä päivänä ei ole tapahtunut mitään erityistä.

217 Komissio kiistää kantajan väitteet.

218 Tässä yhteydessä on muistutettava, että komissio on asetuksen N:o 139/2004 nojalla velvollinen varmistamaan, ettei unioninlaajuista keskittymää kyseisen asetuksen 7 artiklan vastaisesti toteuteta ennen kuin siitä on tehty ilmoitus tai ennen kuin se on hyväksytty.

219 Käsiteltävässä asiassa on muistutettava, että edellä 61 kohdassa mainitun riidanalaisen päätöksen kuudennen perustelukappaleen mukaan riidanalaisen päätöksen tarkoituksena on kerätä tietoja sen arvioimiseksi, onko kantaja käyttänyt Lagardèressa ratkaisevaa vaikutusvaltaa, joka voi merkitä ilmoittamis- ja/tai lykkäämisvelvoitteen laiminlyöntiä ja/tai yrityskeskittymän hyväksymisestä 9.6.2023 annettuun päätökseen liittyvien ehtojen ja velvoitteiden noudattamatta jättämistä.

220 Asiakirja-aineistosta ilmenee lisäksi, että kantaja hankki ensimmäisen osuuden Lagardèren pääomasta ja riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan II osan 5 kohdan a alakohdassa mainitun asianomaisen henkilön lähipiiriin kuuluvia nimitettiin Lagardèren johtoelimiin maaliskuussa 2020.

221 Kuten edellä 168 kohdasta ilmenee, komissio saattoi näin ollen riidanalaisen päätöksen antamispäivänä kohtuudella olettaa, että 1.1.2020 alkaen saadut tiedot auttavat sitä ratkaisemaan, onko rikkominen tapahtunut, koska se voi niiden avulla ymmärtää kaikkia tapahtumia ja niiden yhteyksiä.

222 Viidennen kanneperusteen ensimmäisen osan ensimmäinen väite on siten hylättävä.

– Toinen väite, joka koskee tiettyjen asianomaisten henkilöiden nimeämistä ja tiettyjen hakusanojen valintaa

223 Kantaja riitauttaa niiden 15 henkilön nimeämisen, joita riidanalainen päätös koskee, ja korostaa, ettei joillakin näistä henkilöistä ole mitään yhteyttä Lagardèreen tai keskittymätoimeen. Se katsoo, että asianomaisten henkilöiden valintaan näyttää vaikuttaneen komission tahto kohdistaa vaatimuksensa kantajan sisällä ja Bolloré-konsernissa työskenteleviin julkisuuden henkilöihin ja symbolisesti merkittäviin johtohenkilöihin, erityisesti riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan II osan 5 kohdan d alakohdassa mainittuun asianomaiseen henkilöön.

224 Kantaja väittää lisäksi, ettei riidanalaisen päätöksen liitteessä olevaan VII osaan sisältyvän hakusanataulukon ensimmäisellä rivillä mainittujen kovin yleisten hakusanojen valinta ole tutkinnan kannalta objektiivisesti oikeutettua eikä perusteltua.

225 Komissio kiistää kantajan väitteet.

226 Ensinnäkin on huomautettava komission tavoin, että vaikka kantaja vastustaa 15 asianomaisen henkilön valintaa, sen erityiset argumentit koskevat tosiasiallisesti ainoastaan riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan II osan 5 kohdan d alakohdassa mainittua asianomaista henkilöä.

227 Kuten komissio korostaa, on erityisesti todettava, että riidanalainen päätös koskee kyseistä henkilöä kantajan hallintoneuvoston jäsenenä ja kantajassa määräysvaltaa käyttävän osakkeenomistajan varatoimitusjohtajana.

228 Kun otetaan huomioon kyseisen henkilön keskeinen asema Vivendi-konsernin yhtiöissä, oli siis kohtuullista olettaa, että komissio saattoi tiettyjen hänen hallussaan olleiden asiakirjojen avulla selvittää, olivatko epäillyt rikkomiset tapahtuneet.

229 Toiseksi on todettava komission tavoin, että kaksi henkilöä – joihin riidanalaisen päätöksen liitteessä olevaan VII osaan sisältyvän taulukon ensimmäisellä rivillä mainitut hakusanat viittaavat – tulivat Lagardèren hallitukseen kantajan toteuttaman Lagardèren oston keskeisten tapahtumien aikaan. Toinen näistä henkilöistä näet nimitettiin ensimmäisen kerran Lagardèren hallintoneuvostoon maaliskuussa 2020 eli suunnilleen silloin, kun kantaja alkoi ostaa Lagardèren osakkeita. Toinen nimitettiin 16.2.2022, ja hän irtisanoutui, kun Lagardère-konsernin ja kantajakonsernin välinen yritysjärjestely oli saatettu päätökseen.

230 Komissio saattoi siksi kohtuudella olettaa, että se pystyy näiden hakusanojen avulla selvittämään, olivatko epäillyt rikkomiset tapahtuneet.

231 Edellä esitetyn perusteella on pääteltävä, että komissio saattoi riidanalaisen päätöksen antamispäivänä kohtuudella olettaa pystyvänsä edellä 226 kohdassa mainitulta asianomaiselta henkilöltä peräisin olevien asiakirjojen ja edellä 229 kohdassa mainittujen hakusanojen avulla selvittämään, olivatko epäillyt rikkomiset tapahtuneet. Lisäksi on todettava, että koska muiden henkilöiden nimeämisen riitauttaminen ei ole kannekirjelmässä esitettyjen erityisten argumenttien kohteena, se on hylättävä perusteettomana.

232 Viidennen kanneperusteen ensimmäisen osan toinen väite on siten hylättävä.

– *Kolmas väite, joka koskee 27.10.2023 annetun päätöksen antamista*

233 Kantajan mukaan 27.10.2023 annetun päätöksen antaminen osoittaa, etteivät tietopyynnön ulkopuolelle jätetyt seikat olleet tutkinnan kannalta olennaisia ja että sille annettu määräys oli suhteellisuusperiaatteen vastainen.

234 Komissio kiistää kantajan väitteet.

235 Tästä on riittävää todeta komission tavoin, ettei 27.10.2023 annetun päätöksen perusteella voida päätellä, että kantajalle riidanalaisessa päätöksessä annettu määräys oli suhteellisuusperiaatteen vastainen. Se osoittaa päinvastoin komission myöntäneen, ettei kantajalla ollut pääsyä riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan II osan 5 kohdan i alakohdassa mainitun henkilön tietoihin, koska kantajan ja yhden sen tytäryhtiön välillä on kirjankustannusalalla tällä hetkellä ”hold separate” -tilanne (ks. edellä 17 ja 19 kohta).

236 Viidennen kanneperusteen ensimmäisen osan kolmas väite on siten hylättävä.

– *Neljäs väite, joka koskee tiettyjen henkilöiden välisen koko tietojenvaihdon toimittamista*

237 Kantaja väittää, että se velvoitetaan riidanalaisessa päätöksessä toimittamaan kaikki kyseisen päätöksen liitteessä olevan III osan 7 kohdan a–c alakohdassa tarkoitettujen henkilöiden välillä vaihdetut asiakirjat koko kyseessä olevan ajanjakson ajalta ilman mitään tutkinnan kohteen kannalta määriteltyä hakusanaa, jolloin komissiolle toimitetaan väistämättä tutkinnan kohdetta pidemmälle meneviä seikkoja.

238 Komissio kiistää kantajan väitteet.

239 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että komissio vaati riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan III osan 7 kohdan a–c alakohdassa kantajaa toimittamaan sille kaikki neljän nimetyn henkilön välillä vaihdetut asiakirjat koko kyseessä olevan ajanjakson ajalta.

240 Tästä on huomautettava, että kantajan argumentilla, jonka mukaan on suhteetonta vaatia sitä toimittamaan näiden neljän henkilön välinen tietojenvaihto kokonaisuudessaan, ei voida osoittaa suhteellisuusperiaatteen loukkaamista, koska tiedon asiayhteys voi helpottaa sen ymmärtämistä ja selventää sen merkitystä tutkinnan kannalta.

241 Kuten komissio korostaa, se, että komissio on vaatinut toimittamaan ainoastaan neljää henkilöä eikä kaikkia asianomaisia henkilöitä koskevan tietojenvaihdon kokonaisuudessaan, osoittaa lisäksi, että se on rajannut pyynnön ulottuvuuden mahdollisimman tarkasti, jotta se saa tutkinnan tarkoituksen kannalta tarpeelliset asiakirjat eli asiakirjat, joiden avulla se voi selvittää, ovatko epäillyt rikkomiset tapahtuneet.

242 Kantaja ei ole myöskään osoittanut, että riidanalaisessa päätöksessä vahvistettuja hakukriteerejä vastaavien asiakirjojen määrä, joka sen oman arvion mukaan oli ”kymmeniä tuhansia”, olisi suhteeton rasite verrattuna niihin ”satoihin tuhansiin asiakirjoihin”, jotka se kannekirjelmän 96 kohdassa väittää toimittaneensa yrityskeskittymän tutkinnan yhteydessä.

243 Edellä esitetyn perusteella on pääteltävä, että komissio saattoi riidanalaisen päätöksen antamispäivänä kohtuudella olettaa, että edellä 239 kohdassa mainittujen henkilöiden välisen tietojenvaihdon toimittaminen kokonaisuudessaan auttaa sitä selvittämään, olivatko epäillyt rikkomiset tapahtuneet.

244 Viidennen kanneperusteen ensimmäisen osan neljäs väite on siten hylättävä.

– *Viides väite, joka koskee hakusanojen valintaa*

245 Kantaja katsoo, että se velvoitetaan riidanalaisessa päätöksessä soveltamaan noin sataa hakusanaa kaikkiin asianomaisten henkilöiden ammatillisiin ja/tai henkilökohtaisiin viestintävälineisiin, mutta hakusanojen valintaperusteita ei täsmennetä millään tavoin. Se katsoo tässä yhteydessä, ettei riidanalaisessa päätöksessä esitetä erityistä perustelua, jolla voitaisiin oikeuttaa kunkin hakusanan valinta ja niiden yhdistelmät, että monet kantajan hallussa olevat tiedot voivat vastata jokaista hakusanaa, vaikka niillä ei ole yhteyttä komission tutkinnan kohteeseen, ettei mihinkään hakusanaan liity tietojenvaihdon ajanjaksoa tai komission tarkoittamien asiakirjojen päivämäärää koskevaa rajoitusta ja että tietyt hakusanat saattavat paljastaa asianomaisten henkilöiden yksityiselämään tai poliittiseen tai uskonnolliseen vakaumukseen liittyviä seikkoja, journalistisen lähteiden henkilöllisyyden tai journalististen lähteiden kanssa käydyn tietojenvaihdon sisällön.

246 Kantaja väittää lisäksi, että soveltamalla hakusanoja riidanalaisessa päätöksessä tarkoitettuihin viestintävälineisiin saadaan tutkinnan kohteen kannalta järjettömiä tuloksia ja että on suhteetonta yhtäältä vaatia sitä soveltamaan lähes neljän vuoden ajalta hakutermien yhdistelmiä, jotka liittyvät yksittäisiin tapahtumiin, kuten artikkeleiden julkaisemiseen Paris Match -aikakauslehdessä tai nimeltä mainittujen henkilöiden palkkaamiseen tai irtisanomiseen, ja toisaalta soveltamaan palkkaamisiin tai irtisanomisiin liittyviä hakusanoja koko kyseessä olevaan ajanjaksoon.

247 Komissio kiistää kantajan väitteet.

248 Aluksi on muistutettava, että Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan ja unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdan mukaan kanteessa on mainittava riidan kohde ja yhteenveto seikoista, joihin kanne perustuu. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksenä on, että ne olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, käyvät ilmi ainakin pääpiirteittäin itse kannekirjelmän tekstistä, kunhan ne on esitetty johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi. Vaikka kannekirjelmän tekstiosaa voidaan tukea ja täydentää tietyiltä osin viittaamalla kannekirjelmän liitteenä olevien asiakirjojen kohtiin, sillä, että viitataan yleisluonteisesti muihin asiakirjoihin, vaikka ne olisivat kannekirjelmän liitteinä, ei voida korjata sitä, että itse kannekirjelmässä ei ole mainittu olennaisia oikeudellisia perusteluja, jotka siinä on edellä mainittujen määräysten mukaan mainittava. Unionin yleisen tuomioistuimen asiana ei myöskään ole etsiä ja tunnistaa liitteistä oikeudellisia perusteita ja perusteluja, joihin kanteen voitaisiin katsoa perustuvan, koska liitteillä on puhtaasti todistuksellinen ja välineellinen tehtävä (ks. tuomio 24.5.2012, MasterCard ym. v. komissio, T-111/08, EU:T:2012:260, 68 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

249 Käsiteltävässä asiassa on todettava hakusanoista, että kantajan viittaus liitteessä A.13 olevaan kritiikkiä koskevaan yhteenvetotaulukkoon on jätettävä tutkimatta, koska se ei täytä unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdassa asetettuja edellytyksiä. Näin ollen ainoastaan kannekirjelmässä mainitut ja kritisoidut hakusanat voidaan riitauttaa pätevästi.

250 Kannekirjelmän 161 kohdassa tarkoitetuista hakusanoista on todettava, että ne soveltuvat komission tutkinnan kannalta mahdollisesti merkityksellisten asiakirjojen yksilöimiseen.

251 Erityisesti riidanalaisen päätöksen liitteessä olevaan VII osaan sisältyvän taulukon ensimmäisellä rivillä mainitusta sanasta on todettava, että kuten edellä 220 ja 229 kohdasta ilmenee, tällä hakusanalla viitataan henkilöön, joka tuli Lagardèren hallitukseen kantajan ja Lagardèren välisen yritysjärjestelyn keskeisten tapahtumien aikaan. Kyseinen henkilö nimittäin nimitettiin ensimmäisen kerran Lagardèren hallintoneuvostoon maaliskuussa 2020, jolloin kantaja alkoi ostaa Lagardèren osakkeita. Kyseisellä henkilöllä on lisäksi pitkäaikaisia henkilökohtaisia yhteyksiä riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan II osan 5 kohdan a alakohdassa mainittuun asianomaiseen henkilöön.

252 Kuten komissio toteaa, riidanalaisen päätöksen liitteessä olevaan VII osaan sisältyvän taulukon kolmannella rivillä mainittu hakusana ”Europe” on lyhyt muoto ”Europe 1:stä” eli Lagardèren radiokanavasta, joka mainitaan senaatin laatimassa selvityksessä ja lukuisissa lehtiartikkeleissa Bolloré-konsernin vaikutuspiiriin kuuluvana Lagardèren yksikkönä.

253 Riidanalaisen päätöksen liitteessä olevaan VII osaan sisältyvän taulukon yhdeksännellä rivillä mainitusta hakusanasta ”Couv* ET Z” on todettava, ettei se kuulu sellaisenaan riidanalaisen päätöksen soveltamisalaan. Tähän ilmaisuun on nimittäin liitettävä ainakin ilmaisu ”PM” tai ”Paris Match”, jotta se kuuluisi riidanalaisen päätöksen soveltamisalaan. Kuten komissio lisäksi toteaa, se pyrkii kyseistä sanaa käyttämällä saamaan tietoja 23.9.2021 julkaistusta Paris Match -aikakauslehden kannesta, joka liittyi riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan II osan 5 kohdan a alakohdassa mainitulle asianomaiselle henkilölle läheiseen henkilöön. Komission oli siten kohtuullista ja oikeasuhteista olettaa, että se pystyy näiden hakusanojen avulla selvittämään, olivatko epäillyt rikkomiset tapahtuneet.

254 Kuten komissio korostaa, riidanalaisen päätöksen liitteessä olevassa VII osassa olevan taulukon toisella rivillä mainittu hakusana ”Presbourg” on katu, jolla Lagardèren aikaisempi kotipaikka sijaitsi Pariisissa (Ranska). Joissakin tiedotusvälineissä on lisäksi viitattu Lagardèren päätoimipaikassa pidettyihin viikoittaisiin kokouksiin, joihin osallistui ”Vivendin avainhenkilöitä” ja joissa hyväksyttiin Paris Match -aikakauslehden kannet, mikä ei ollut tapana ennen vuotta 2021. Komissio saattoi siten kohtuudella katsoa, että kyseistä sanaa oli käytetty joko viittaamaan Lagardèreen tai tiettyjen kantajan ja Lagardèren välisten sellaisten kokousten pitopaikkaan, joiden sisältö voi olla tutkinnan kannalta merkityksellistä, jotta voidaan selvittää, ovatko epäillyt rikkomiset tapahtuneet.

255 Riidanalaisen päätöksen liitteessä olevaan VII osaan sisältyvän taulukon kuudennella rivillä mainitusta hakusanasta ”Couv ET Paris Match” on todettava, että edellä 254 kohdasta ilmenee, että jotkin tiedotusvälineet ovat raportoineet Lagardèren päätoimipaikassa pidetyistä viikoittaisista kokouksista, joihin osallistui ”Vivendin avainhenkilöitä” ja joissa hyväksyttiin Paris Match -aikakauslehden kannet. Näin ollen oli kohtuullista ja oikeasuhteista, että komissio vaati toimittamaan asiakirjat, jotka liittyvät Paris Match -aikakauslehden kansia koskeviin päätöksiin kyseessä olevana ajanjaksona.

256 Riidanalaisen päätöksen liitteessä olevaan VII osaan sisältyvän taulukon 35., 43., 44. ja 45. rivillä mainituista hakusanoista on todettava komissio tavoin, että kyse on nykyään myös Europe 1 -radiokanavalla työskentelevistä Vivendi-konserniin kuuluvien yksiköiden toimittajista tai kolumnisteista, joista on keskusteltu lukuisissa keskusteluissa, jotka liittyvät riidanalaisen päätöksen seitsemännessä perustelukappaleessa mainittuihin Vivendin ja Lagardèren Europe 1

-radiokanavan välisiin mahdollisiin synergioihin. Koska nämä henkilöt olivat keskeisessä asemassa kantajan ja Lagardèren välisissä synergioissa, joita väitetään syntyneen ennen kuin komissio hyväksyi näiden kahden konsernin välisen keskittymän, oli siis kohtuullista ja oikeasuhteista, että komissio pyysi toimittamaan näitä hakusanoja vastaavat asiakirjat, jotta voidaan selvittää, ovatko epäillyt rikkomiset tapahtuneet.

257 Edellä esitetyn perusteella on pääteltävä, ettei kantaja ole osoittanut riitautettujen hakusanojen suhteettomuutta.

258 Myös kantajan argumentointi, jonka mukaan kunkin hakusanan valintaa ei ole perusteltu erikseen, on hylättävä edellä 74–79 kohdassa esitetyn tarkastelun mukaisesti.

259 Viidennen kanneperusteen ensimmäisen osan viides väite on siten hylättävä.

– Kuudes väite, joka koskee riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan II osan 5 kohdan o alakohdassa mainitulle asianomaiselle henkilölle kuuluvien asiakirjojen toimittamista

260 Kantaja väittää, että se velvoitetaan riidanalaisessa päätöksessä toimittamaan asiakirjoja, jotka kuuluvat riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan II osan 5 kohdan o alakohdassa mainitulle asianomaiselle henkilölle, joka on ollut erään kantajan aikakauslehtialalla toimivan tytäryhtiön toimitusjohtaja kyseessä olevan ajanjakson alusta eli 1.1.2020 lähtien. Kantajan mukaan sillä on kuitenkin ollut määräysvalta kyseisessä tytäryhtiössä vasta 1.6.2021 alkaen. Kantajan mielestä on siksi suhteellisuusperiaatteen vastaista pyytää asiakirjoja, jotka on vaihdettu kyseisessä tytäryhtiössä ennen tätä päivämäärää, koska kyseisellä yksiköllä ei ollut tuolloin mitään yhteyttä kantajaan eikä Lagardèreen.

261 Komissio kiistää kantajan väitteet.

262 Tästä on edellä 154 ja 211 kohdassa mainitun oikeuskäytännön valossa todettava, että kun otetaan huomioon komissiolle asetuksella N:o 139/2004 annettu laaja tutkintavalta, komissio saattoi katsoa tarpeelliseksi vaatia riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan II osan 5 kohdan o alakohdassa mainitulle asianomaiselle henkilölle, joka on kantajan aikakauslehtialalla toimivan tytäryhtiön toimitusjohtaja, kuuluneita asiakirjoja jo ajalta ennen kuin kantaja sai kyseisen tytäryhtiön määräysvaltaansa 1.6.2021.

263 Komissio saattoi nimittäin riidanalaisen päätöksen antamispäivänä kohtuudella olettaa, että 1.1.2020 alkaen saadut tiedot auttavat sitä ratkaisemaan, ovatko epäillyt rikkomiset tapahtuneet, erityisesti siksi, että se voi niiden avulla ymmärtää kaikkia tapahtumia ja niiden yhteyksiä.

264 Viidennen kanneperusteen ensimmäisen osan kuudes väite on siten hylättävä.

– Seitsemäs väite, joka koskee Bolloré-konsernilta peräisin olevien asiakirjojen toimittamista

265 Kantaja väittää, että se velvoitetaan riidanalaisessa päätöksessä toimittamaan komissiolle Bolloré-konsernilta peräisin olevat asiakirjat, vaikka kyseinen konserni ei ole komission aloittaman muodollisen tutkinnan kohteena, vaan se koskee olosuhteita, joissa kantajan väitetään saaneen Lagardère määräysvaltaansa ennenaikaisesti.

266 Komissio kiistää kantajan väitteet.

267 Tästä on riittävää todeta, että edellä 61 kohdassa mainitussa riidanalaisen päätöksen seitsemännessä perustelukappaleessa täsmennetään, että kyseiset asiakirjat liittyvät erityisesti tiettyihin Lagardèren päätöksiin, ”joihin Vivendin tai sen pääosakkaana olevan Bolloré-konsernin johtajat ovat voineet vaikuttaa”.

268 Kuten edellä 84 ja 167 kohdassa muistutettiin, yrityskeskittymän hyväksymisestä 9.6.2023 annetussa päätöksessä ja kantajan komissiolle toimittamassa yrityskeskittymää koskevassa ilmoituslomakkeessa pidetään lisäksi toteen näytettynä, että Bolloré-konserni ja Vivendi muodostavat kilpailulainsäädännössä tarkoitetun yhden ainoan yrityksen.

269 Komissio saattoi siis riidanalaisen päätöksen antamispäivänä kohtuudella olettaa, että Bolloré-konsernin hallussa olevien asiakirjojen toimittaminen auttaa sitä ratkaisemaan, ovatko epäillyt rikkomiset tapahtuneet, koska Vivendin tai sen pääosakkaana olevan Bolloré-konsernin johtajat ovat voineet vaikuttaa tiettyihin Lagardèren päätöksiin.

270 Viidennen kanneperusteen ensimmäisen osan seitsemäs väite on siten hylättävä.

– Kahdeksas väite, joka koskee velvollisuutta toimittaa koko keskustelu, vaikka vain yksi viesti kuuluu tietopyynnön soveltamisalaan

271 Kantaja korostaa, että kun asiakirja, joka on muodoltaan puhelimitse tai pikaviestisovelluksen kautta vaihdettu viesti, kuuluu tietopyynnön soveltamisalaan, riidanalaisessa päätöksessä vaaditaan sitä toimittamaan keskustelu kokonaisuudessaan koko kyseessä olevalta ajanjaksolta. Kantajan mukaan tällainen vaatimus ylittää sen, mikä on tarpeen tutkinnan kannalta, sillä komissio pyytää yhden merkityksellisen viestin olemassaolon perusteella pääsyä kyseessä olevien henkilöiden kaikkiin, myös heidän henkilökohtaisissa puhelimissaan oleviin, keskusteluihin koko kyseessä olevan ajanjakson ajalta. Komissio olisi voinut esimerkiksi pyytää toimittamaan vain ne viestit, jotka on vaihdettu kyseistä viestiä edeltävien ja seuraavien 24 tunnin aikana.

272 Komissio kiistää kantajan väitteet.

273 Tässä yhteydessä on riittävää muistuttaa, että kuten edellä 240 kohdasta ilmenee, velvollisuudella luovuttaa tiettyjen henkilöiden välinen tietojenvaihto kokonaisuudessaan, jos yksikin viesti vastaa riidanalaisessa päätöksessä tarkoitettuja hakusanoja, ei voida osoittaa suhteellisuusperiaatteen loukkaamista, koska tiedon asiayhteys voi helpottaa sen ymmärtämistä ja selventää sen merkitystä tutkinnan kannalta.

274 Viidennen kanneperusteen ensimmäisen osan kahdeksas väite on siten hylättävä.

– Yhdeksäs väite, joka koskee asianomaisten henkilöiden yksityiselämän ja lähdesuojan loukkaamista

275 Kantaja väittää, että se velvoitetaan riidanalaisessa päätöksessä toimittamaan komissiolle tietoja, jotka liittyvät asianomaisten henkilöiden yksityiselämään tai joilla loukataan lähdesuojaa. Kantajan mukaan sen lisäksi, että tällaisella määräyksellä loukataan yksityiselämän suojaa koskevaa oikeutta ja rikotaan Ranskan sosiaalilainsäädäntöä, takavarikoitavia asiakirjoja ei ole tutkinnan kannalta tarpeen ulottaa työelämän ulkopuolelle, joten se on suhteellisuusperiaatteen vastaista.

276 Komissio kiistää kantajan väitteet.

277 Tästä on todettava, että yhdeksännessä väitteessään kantaja lähinnä toistaa argumentit, jotka on esitetty lähdesuojan loukkaamista koskevassa kuudennen kanneperusteen toisessa osassa, ja seitsemännessä kanneperusteessa, joka koskee yksityiselämän kunnioittamista koskevan oikeuden suojaan liittyvien asianmukaisten takeiden puuttumista. Viidennen kanneperusteen ensimmäisen osan yhdeksäs väite on siten hylättävä kuudennen kanneperusteen toisen osan (ks. jäljempänä 340–381 kohta) ja seitsemännen kanneperusteen (ks. jäljempänä 382–460 kohta) tarkastelun yhteydessä esitetyistä syistä.

278 Edellä esitetyn perusteella viidennen kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

Viidennen kanneperusteen toinen osa, jonka mukaan riidanalaisella päätöksellä asetetaan kantajalle suhteeton rasite

279 Kantaja väittää, että riidanalaisessa päätöksessä asetetaan sille tutkinnan tarpeisiin nähden kohtuuton rasite, kun se velvoitetaan suorittamaan laaja yrityksen sisäinen tutkinta useilla eri toimipaikoillaan. Sen toteuttaminen edellyttää tähän tarkoitukseen varattuja henkilöresursseja ja teknisiä resursseja sekä kahden ulkopuolisen yrityksen palveluja. Kantajan mukaan riidanalaisen päätöksen hakukriteerit täyttäviä kohteita on useita kymmeniä tuhansia.

280 Kantajan mukaan riidanalaisessa päätöksessä määräyksen noudattamiselle alun perin 27.10.2023 päättyväksi asetettu noin kuukauden pituinen määräaika oli lisäksi mahdoton, eikä kantaja voinut sen kuluessa varmistaa, että toimitettavat asiakirjat ovat täydellisiä, virheettömiä ja harhaanjohtamattomia.

281 Kantaja täsmentää, ettei kiireellisen toiminnan tarvetta ollut, koska tutkinnan aloittamisesta ilmoitettiin julkisesti jo kesäkuussa 2023 ja se virallistettiin 25.7.2023 päivätyllä kirjeellä, joka koski muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista, ja että kantajan oli kyseisen kirjeen mukaan säilytettävä mahdollisesti merkitykselliset asiakirjat riippumatta siitä, minkä määräajan kuluessa sen oli vastattava.

282 Lopuksi kantaja katsoo, että riidanalaisesta päätöksestä aiheutuu sille tutkinnan tarpeisiin nähden kohtuuton työmäärä, koska kyseinen päätös koskee osittain seikkoja, jotka ovat jo komission hallussa, koska ne on luovutettu kantajan määräysvallan hankkimista Lagardèressa koskevan tutkinnan yhteydessä.

283 Komissio kiistää kantajan väitteet.

284 Aluksi on viitattava edellä 206 ja 208 kohdassa mainittuun oikeuskäytäntöön.

285 Käsiteltävässä asiassa kantaja korostaa riidanalaiseen päätökseen vastaamisesta aiheutuvan työmäärän kohtuuttomuutta perustelematta kuitenkaan tällaista väitettä.

286 On tosin kiistatonta, että riidanalaisessa päätöksessä vaaditaan toimittamaan lukuisia ja laajalle ulottuvia tietoja, joten tähän pyyntöön vastaamisesta aiheutui kantajalle huomattava työmäärä.

287 Kuten edellä 209 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee, kantajalle aiheutuvaa työmäärää ei kuitenkaan voida pitää suhteettomana, kun otetaan huomioon niihin kilpailusääntöjen rikkomista koskeviin oletuksiin, jotka komissio aikoi tarkistaa, liittyvät tutkintatarpeet.

288 Yhtäältä on muistutettava, että edellä 61 kohdassa mainitun riidanalaisen päätöksen kuudennen perustelukappaleen mukaan riidanalaisen päätöksen tarkoituksena on kerätä tietoja sen arvioimiseksi, onko Vivendi käyttänyt Lagardèressa ratkaisevaa vaikutusvaltaa, joka voi merkitä ilmoittamis- ja/tai lykkäämisvelvoitteen laiminlyöntiä ja/tai yrityskeskittymän hyväksymisestä 9.6.2023 annettuun päätökseen liittyvien ehtojen ja velvoitteiden noudattamatta jättämistä.

289 Samoin edellä 61 kohdassa mainitussa riidanalaisen päätöksen seitsemännessä perustelukappaleessa komissio toteaa, että pyydetyt tiedot ovat olennaisia, jotta se voi arvioida, voidaanko kantajan puuttumista ja/tai osallistumista tiettyihin Lagardèren päätöksiin ja/tai sen kuulemista niiden yhteydessä pitää kantajan ratkaisevan vaikutusvallan käyttämisenä. Lisäksi komissio luettelee ne kantajan menettelytavat, jotka voivat merkitä yhtä tai useampaa asetuksesta N:o 139/2004 johtuvien velvoitteiden laiminlyöntiä ja joita se aikoo tutkia.

290 Tutkinnan kohteena olevien epäiltyjen rikkomisten tarkistaminen edellyttää siten sellaisten lukuisten tietojen monitahoista analysointia, joista suurin osa on ainoastaan kantajan saatavilla.

291 Näin ollen riidanalaisen päätöksen soveltamisala ja tutkinnan tavoite ovat omiaan oikeuttamaan suuren tietomäärän luovuttamisen.

292 Toisaalta mikään kantajan argumenteista ei osoita, riidanalaisella päätöksellä ylitetään se, mikä on tarpeen tutkinnan tavoitteen kannalta.

293 Ensinnäkin, kuten komissio korostaa, kiireellisyysvaatimus oikeutti 19.9.2023 annetussa päätöksessä 27.10.2023 päättyväksi asetetun määräajan (ks. edellä 101 kohta).

294 Lisäksi on muistutettava, että kuten edellä 19 ja 22 kohdasta ilmenee, 19.9.2023 annetussa päätöksessä alun perin asetettua määräaikaa pidennettiin kahdesti. Ensin 27.10.2023 päättyväksi asetettua määräaikaa pidennettiin 27.10.2023 annetun päätöksen 2 artiklalla 1.12.2023 saakka. Tämän jälkeen 1.12.2023 päättyväksi asetettua pidennettiin 24.1.2024 annetun päätöksen 1 artiklalla 7.2.2024 saakka.

295 Kantajan viidennen kanneperusteen toisessa osassa esittämissä väitteissä keskitytään yksinomaan alkuperäiseen määräaikaan, joka oli 19.9.2023 annetulla päätöksellä asetettu päättyväksi 27.10.2023, eikä oteta huomioon muun muassa sitä, että kyseistä määräaikaa pidennettiin 27.10.2023 annetulla päätöksellä 1.12.2023 saakka ja 24.1.2024 annetulla päätöksellä 7.2.2024 saakka. Näin ollen kantajan väitteet, jotka koskevat riidanalaisessa päätöksessä asetettua määräaikaa, on hylättävä.

296 Toiseksi, kuten edellä 242 kohdasta ilmenee, kantaja ei ole osoittanut riidanalaisesta päätöksestä aiheutuvan työmäärän suhteettomuutta.

297 Lisäksi on todettava, että kantajan argumenttia, jonka mukaan riidanalainen päätös koskee osittain seikkoja, jotka ovat jo komission hallussa, koska ne on luovutettu kantajan määräysvallan hankkimista Lagardèressa koskevan tutkinnan yhteydessä, ei ole perusteltu millään tavoin, joten se on hylättävä, koska se ei täytä unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdassa asetettuja selkeyttä ja täsmällisyyttä koskevia vaatimuksia.

298 Edellä esitetyn perusteella kantaja ei ole osoittanut, että komissio loukkasi riidanalaisessa päätöksessä suhteellisuusperiaatetta.

299 Näin ollen viidennen kanneperusteen toinen osa ja siten viides kanneperuste kokonaisuudessaan on hylättävä.

Kuudes kanneperuste, joka koskee lähdesuojan loukkaamista

300 Kuudennessa kanneperusteessaan kantaja väittää, että riidanalaisella päätöksellä loukataan perusoikeuskirjan 11 artiklassa ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklassa taattua lähdesuojaa. Tämä kanneperuste jakautuu kahteen osaan, joista ensimmäinen liittyy asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohtaa koskevaan lainvastaisuusväitteeseen ja toinen lähdesuojan loukkaamiseen.

Alustavat huomautukset

301 Perusoikeuskirjan 11 artiklan, jonka otsikko on ”Sananvapaus ja tiedonvälityksen vapaus”, 1 kohdassa todetaan, että jokaisella on oikeus sananvapauteen ja että tämä oikeus sisältää mielipiteenvapauden sekä vapauden vastaanottaa ja levittää tietoja tai ajatuksia viranomaisten siihen puuttumatta ja alueellisista rajoista riippumatta.

302 Perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdan mukaan perusoikeuskirjan oikeuksien merkitys ja ulottuvuus ovat samat kuin vastaavien, Euroopan ihmisoikeussopimuksessa taattujen oikeuksien, mikä ei estä kuitenkaan sitä, että unionin oikeudessa myönnetään tätä laajempi suoja (ks. tuomio 4.10.2024, Real Madrid Club de Fútbol, C-633/22, EU:C:2024:843, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

303 Unionin tuomioistuinten on siis perusoikeuskirjan 11 artiklaa tulkitessaan otettava vähimmäissuojana huomioon Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklassa taatut vastaavat oikeudet, sellaisina kuin Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on niitä tulkinnut (ks. tuomio 4.10.2024, Real Madrid Club de Fútbol, C-633/22, EU:C:2024:843, 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

304 Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklassa, jonka otsikko on ”Sananvapaus”, määrätään seuraavaa:

”1. Jokaisella on sananvapaus. Tämä oikeus sisältää vapauden pitää mielipiteitä sekä vastaanottaa ja levittää tietoja ja ajatuksia alueellisista rajoista riippumatta ja viranomaisten siihen puuttumatta. Tämä artikla ei estä valtioita tekemästä radio-, televisio- ja elokuvayhtiöitä luvanvaraisiksi.

2. Koska näiden vapauksien käyttöön liittyy velvollisuuksia ja vastuuta, se voidaan asettaa sellaisten muodollisuuksien, ehtojen, rajoitusten ja rangaistusten alaiseksi, joista on säädetty laissa ja jotka ovat välttämättömiä demokraattisessa yhteiskunnassa kansallisen turvallisuuden,

alueellisen koskemattomuuden tai yleisen turvallisuuden vuoksi, epäjärjestyksen tai rikollisuuden estämiseksi, terveyden tai moraalin suojaamiseksi, muiden henkilöiden maineen tai oikeuksien turvaamiseksi, luottamuksellisten tietojen paljastumisen estämiseksi, tai tuomioistuinten arvovallan ja puolueettomuuden varmistamiseksi.”

305 On muistutettava, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan perusoikeuskirjan 11 artiklassa taattu perusoikeus on eräs demokraattiseen ja moniarvoiseen yhteiskuntaan liittyvä olennainen perusta ja että se kuuluu arvoihin, joihin unioni SEU 2 artiklan mukaisesti perustuu (ks. tuomio 21.12.2016, Tele2 Sverige ja Watson ym., C-203/15 ja C-698/15, EU:C:2016:970, 93 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

306 Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on aina tutkinut erityisen tiukasti sananvapauden kunnioittamisen takeita Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan soveltamisalaan kuuluvissa asioissa, koska tämä vapaus on eräs demokraattiseen yhteiskuntaan liittyvä olennainen perusta. Lehdistölle annettavat takeet ovat erityisen tärkeitä, ja lähdesuoja on yksi lehdistönvapauden kulmakivistä. Tällaisen suojan puuttuminen voisi johtaa siihen, etteivät journalistiset lähteet auta lehdistöä tiedottamaan yleisölle yleisesti kiinnostavista asioista. Tällöin lehdistöllä voisi olla aiempaa huonommat mahdollisuudet hoitaa välttämätöntä tehtäväänsä ”vallan vahtikoirana” sekä antaa täsmällisiä ja luotettavia tietoja (Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 25.5.2021, Big Brother Watch ym. v. Yhdistynyt kuningaskunta, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, 442 kohta).

307 Lähteiden paljastamista koskeva määräys voi vaikuttaa haitallisesti paitsi lähteisiin, joiden henkilöllisyys saattaa paljastua, myös määräyksen soveltamisalaan kuuluviin lehtiin tai muihin julkaisuihin, joiden mainetta paljastaminen voi pilata mahdollisten tulevien lähteiden keskuudessa, sekä yleisöön, jolla on intressi saada nimettömien lähteiden välittämiä tietoja. On kuitenkin perustavanlaatuinen ero sen välillä, että viranomaiset määräävät toimittajan paljastamaan lähteidensä henkilöllisyyden, ja sen välillä, että viranomaiset suorittavat etsintöjä hänen kotonaan ja työpaikallaan lähteiden selvittämiseksi. Vaikka etsintä olisi tulokseton, se on vakavampi toimi kuin lähteen henkilöllisyyden ilmaisemista koskeva kehotus, sillä toimittajan työpaikalle tulevilla tutkijoilla on pääsy kaikkiin tämän hallussa oleviin asiakirjoihin (Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 25.5.2021, Big Brother Watch ym. v. Yhdistynyt kuningaskunta, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, 443 kohta).

308 Lähdesuojan loukkaamista voidaan pitää Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklan mukaisena vain, jos se on perusteltua yleistä etua koskevan pakottavan syyn vuoksi. Kaikkiin lähdesuojaa koskevan oikeuden loukkauksiin on lisäksi liitettävä laissa määritellyt menettelylliset takeet, jotka ovat kyseessä olevan periaatteen merkityksen mukaisia. Vaadittaviin takeisiin on sisällyttävä ennen kaikkea mahdollisuus saattaa toimenpide sellaisen tuomioistuimen tai muun riippumattoman ja puolueettoman päätöksentekoelimen tutkittavaksi, joka on ennen vaadittujen tietojen toimittamista toimivaltainen ratkaisemaan, onko olemassa yleistä etua koskeva pakottava syy, joka syrjäyttää lähdesuojaa koskevan periaatteen, ja jos näin ei ole, estämään kaiken tarpeettoman pääsyn tietoihin, jotka voivat johtaa lähteiden henkilöllisyyden paljastamiseen (Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 25.5.2021, Big Brother Watch ym. v. Yhdistynyt kuningaskunta, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, 444 kohta).

309 Kun otetaan huomioon ennalta ehkäisevän valvonnan tarve, tuomioistuimen tai muun riippumattoman ja puolueettoman elimen on siis voitava ennen tietojen luovuttamista suorittaa tämä mahdollisten riskien ja etujen vertailu suhteessa niihin seikkoihin, joiden luovuttamista vaaditaan, jotta tietoja pyytävien viranomaisten argumentteja voidaan arvioida asianmukaisesti.

Tehtävään päätökseen on sovellettava selkeitä arviointiperusteita, jotka koskevat erityisesti sitä, voiko vähemmän rajoittava toimenpide riittää turvaamaan vahvistetut painavat yleiset edut. Tuomioistuimella tai muulla toimivaltaisella elimellä on oltava mahdollisuus kieltäytyä antamasta luovuttamismääräystä tai suppeampaa tai rajoitetumpaa määräystä, jotta kyseisten lähteiden henkilöllisyys ei paljastu, riippumatta siitä, mainitaanko ne nimenomaisesti niissä asiakirjoissa, joiden luovuttamista vaaditaan, sillä perusteella, että tällaisten aineistojen luovuttaminen aiheuttaisi vakavan riskin toimittajien lähteiden henkilöllisyyden paljastumisesta. Kiireellisissä tapauksissa on voitava noudattaa menettelyä, jonka avulla voidaan tunnistaa ja erottaa – ennen kuin viranomaiset saavat ne käyttöönsä – tiedot, joiden avulla voidaan tunnistaa lähteet, jotka eivät aiheuta tällaista vaaraa (Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 25.5.2021, Big Brother Watch ym. v. Yhdistynyt kuningaskunta, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, 445 kohta).

Kuudennen kanneperusteen ensimmäinen osa, joka perustuu asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohtaa koskevaan lainvastaisuusväitteeseen

310 Kuudennen kanneperusteen ensimmäisessä osassa kantaja esittää asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohtaa koskevan lainvastaisuusväitteen SEUT 277 artiklan nojalla ja väittää, että kyseisessä asetuksen kohdassa rikotaan Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklaa, koska siinä ei säädetä mistään erityisestä oikeussuojakeinosta, joka mahdollistaisi riippumattoman oikeudellisen valvonnan ennen sellaisen päätöksen tekemistä, jossa määrätään mahdollisesti lähdesuojan piiriin kuuluvan aineiston luovuttamisesta. Kantaja toteaa lisäksi vastauksessaan, etteivät SEUT 278 ja SEUT 279 artiklassa määrätyt oikeussuojakeinot riitä korjaamaan tätä puutetta.

311 Komissio, jota neuvosto tukee, kiistää kantajan väitteet.

312 Aluksi on todettava, että SEUT 277 artiklan mukaan asianosainen voi riidassa, joka koskee unionin toimielimen, elimen tai laitoksen antamaa soveltamisalaltaan yleistä säädöstä, vaatia Euroopan unionin tuomioistuimessa SEUT 263 artiklan toisessa kohdassa mainitulla perusteella, että säädöstä ei sovelleta.

313 SEUT 277 artiklassa ilmaistaan yleinen periaate, jonka mukaan asianosaisella on saadakseen kumotuksi toimen, josta se voi nostaa kanteen, oikeus riitauttaa riidanalaisen toimen oikeusperustana olevien toimielinten aiempien toimien pätevyys liitännäisesti, jollei asianosaisella ollut oikeutta nostaa SEUT 263 artiklan nojalla suoraa kannetta näistä toimista, joiden seuraukset kohdistuvat täten asianosaiseen mutta joita tämä ei ole voinut vaatia kumottaviksi. Yleisesti sovellettavaa tointa, jonka lainvastaisuuteen vedotaan, on voitava soveltaa joko suoraan tai välillisesti kanteen kohteena olevaan asiaan, ja kanteen kohteena olevan yksittäistapausta koskevan päätöksen ja kyseisen yleisesti sovellettavan toimen välillä on oltava välitön oikeudellinen yhteys (ks. vastaavasti tuomio 8.9.2020, komissio ja neuvosto v. Carreras Sequeros ym., C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676, 67–69 kohta; ks. vastaavasti myös tuomio 16.9.2013, Mamoli Robinetteria v. komissio, T-376/10, EU:T:2013:442, 48 ja 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

314 Kuten kantaja korostaa, käsiteltävässä asiassa edellä 306–309 kohdassa mainitusta Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että lähdesuojan loukkaamiseen on liitettävä kyseessä olevan periaatteen merkityksen mukaisia laissa määriteltyjä menettelyllisiä takeita, ennen kaikkea mahdollisuus ennalta ehkäisevään valvontaan kyseisessä oikeuskäytännössä vahvistettujen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti.

315 Kuten neuvosto korostaa, primaarioikeudessa vahvistettu kattava oikeussuojakeinojen ja menettelyjen järjestelmä tarjoaa edellä 306–309 kohdassa mainitussa Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännössä edellytettävät menettelylliset takeet ja erityisesti mahdollisuuden saattaa toimenpide sellaisen tuomioistuimen tai muun riippumattoman ja puolueettoman päätöksentekoelimen tutkittavaksi, joka on ennen vaadittujen tietojen toimittamista toimivaltainen ratkaisemaan, onko olemassa yleistä etua koskeva pakottava syy, joka syrjäyttää lähdesuojaa koskevan periaatteen, ja jos näin ei ole, estämään kaiken tarpeettoman pääsyn tietoihin, jotka voivat johtaa lähteiden henkilöllisyyden paljastamiseen.

316 Tässä yhteydessä on muistutettava, että EUT-sopimuksella eli yhtäältä SEUT 263 ja SEUT 277 artiklalla sekä toisaalta SEUT 267 artiklalla on luotu täysin kattava oikeussuojakeinojen ja menettelyjen järjestelmä, jonka tarkoituksena on varmistaa unionin toimiin kohdistuva laillisuusvalvonta antamalla se unionin tuomioistuinten tehtäväksi (ks. tuomio 28.4.2015, T & L Sugars ja Sidul Açúcares v. komissio, C-456/13 P, EU:C:2015:284, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

317 Unionin lainsäätäjä ei voi johdetun oikeuden toimea toteuttamalla luoda oikeussuojakeinoa, josta ei määrätä EUT-sopimuksessa, koska kyseisellä sopimuksella on luotu kattava oikeussuojakeinojen ja menettelyjen järjestelmä, jonka tarkoituksena on varmistaa toimielinten toimiin kohdistuva laillisuusvalvonta antamalla se unionin tuomioistuinten tehtäväksi (ks. tuomio 5.9.2024, ECHA, C-256/23 ja C-290/23, EU:C:2024:683, 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

318 Kuten neuvosto korostaa, siltä osin kuin perusoikeuskirjan 11 artiklassa, tulkittuna Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklassa taatut vastaavat oikeudet huomioon ottaen, edellytetään tiettyjen kriteerien mukaista oikeussuojakeinoa, tällaisen oikeussuojakeinon olisi sisällyttävä perussopimuksilla perustettuun oikeussuojakeinojen järjestelmään ja sen olisi oltava tämän järjestelmän mukainen.

319 Tällaisen oikeussuojakeinon olemassaolo perussopimuksilla perustetussa kattavassa oikeussuojakeinojen järjestelmässä on vahvistettu asianajajien ja asiakkaiden välisen yhteydenpidon luottamuksellisuutta koskevassa oikeuskäytännössä.

320 18.5.1982 annetusta tuomiosta AM & S Europe v. komissio (155/79, EU:C:1982:157, 32 kohta) ilmenee, että kattavalla oikeussuojakeinojen järjestelmällä suojataan riittävästi asianajajien ja asiakkaiden välisen yhteydenpidon luottamuksellisuutta. Kyseisessä tuomiossa todettiin erityisesti, että yhtäältä se seikka, ettei kanteella, jonka yritys, jota asia koskee, on nostanut päätöksistä, joissa velvoitetaan toimittamaan väitetysti asianajajien ja asiakkaiden välisen yhteydenpidon luottamuksellisuuden piiriin kuuluvia asiakirjoja, ole ETY:n perustamissopimuksen 185 artiklan (josta on tullut SEUT 278 artikla) mukaan lykkäävää vaikutusta, antaa vastauksen komission ilmaisemaan huoleen siitä, että tuomioistuinkäsittelyn aiheuttama viivästys heikentää komission harjoittaman perustamissopimuksen kilpailusääntöjen noudattamisen valvonnan tehokkuutta. Toisaalta kyseisen yrityksen etua suojataan ETY:n perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklassa (joista on tullut SEUT 278 ja SEUT 279 artikla) sekä tuolloin voimassa olleen työjärjestyksen 83 artiklassa tarjotulla mahdollisuudella lykätä tehdyn päätöksen täytäntöönpanoa tai ryhtyä muihin välitoimiin.

321 Kattavalla oikeussuojakeinojen järjestelmällä taataan näin ollen mahdollisuus ennalta ehkäisevään tuomioistuinvalvontaan, ennen kuin komissio saa oikeuden tutustua luottamuksellisiin tietoihin.

322 Erityisesti oikeuskäytännössä, joka koskee komission valtuuksia tarkastaa SEUT 101 ja SEUT 102 artiklan noudattaminen ja jota sovelletaan soveltuvin osin käsiteltävässä asiassa, todetaan, että kun yritys vetoaa asianajajien ja asiakkaiden välisen yhteydenpidon luottamuksellisuuteen vastustaessaan tarkastuksen yhteydessä tapahtuvaa asiakirjan takavarikkoa, päätöksellä, jolla komissio hylkää kyseisen vaatimuksen, on kyseiseen yritykseen nähden oikeusvaikutuksia, jotka muuttavat tämän oikeusasemaa selvästi. Tällaisessa päätöksessä ei nimittäin anneta tälle yritykselle unionin oikeuden mukaista suojaa, ja se on lopullinen ja siitä lopuksi tehtävästä päätöksestä, jossa todetaan kilpailusääntöjen rikkominen, erillinen päätös (ks. vastaavasti tuomio 17.9.2007, Akzo Nobel Chemicals ja Akcros Chemicals v. komissio, T-125/03 ja T-253/03, EU:T:2007:287, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

323 Tältä osin on todettava, että yrityksen mahdollisuus nostaa kanne mahdollisesta päätöksestä, jossa todetaan kilpailusääntöjen rikkominen, ei riitä suojaamaan asianmukaisesti sen oikeuksia. Yhtäältä on mahdollista, että hallintomenettelyä ei päätetä päätöksellä, jossa todetaan kilpailusääntöjen rikkominen. Toisaalta, jos tästä päätöksestä nostetaan kanne, se ei ole missään tapauksessa yritykselle keino ehkäistä peruuttamattomia seurauksia, joita aiheutuu siitä, että sen tiettyihin luottamuksellisuuden suojan piiriin kuuluneisiin asiakirjoihin tutustutaan lainvastaisesti (ks. tuomio 17.9.2007, Akzo Nobel Chemicals ja Akcros Chemicals v. komissio, T-125/03 ja T-253/03, EU:T:2007:287, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

324 Tästä seuraa, että komission päätös, jolla se hylkäsi vaatimuksen tietyn asiakirjan luottamuksellisuuteen perustuvasta suojaamisesta ja määräsi tarvittaessa toimittamaan kyseisen asiakirjan, päättää erityisen menettelyn, joka on eri kuin se, jonka päätteeksi komissio tekee päätöksen kilpailusääntöjen rikkomisesta, ja on näin ollen kumoamiskanteen kohteeksi kelpaava toimi, jonka yhteydessä voidaan tarvittaessa tehdä välitoimihakemus kyseisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämiseksi, kunnes unionin yleinen tuomioistuin on antanut tuomion pääasiassa (tuomio 17.9.2007, Akzo Nobel Chemicals ja Akcros Chemicals v. komissio, T-125/03 ja T-253/03, EU:T:2007:287, 48 kohta).

325 Kun tässä yhteydessä otetaan huomioon, millainen erityisluonne on asianajajien ja asiakkaiden välisen yhteydenpidon luottamuksellisuuden suojaamista koskevalla periaatteella, jolla pyritään sekä huolehtimaan siitä, että oikeussubjektien puolustautumisoikeuksia voidaan käyttää koko laajuudessaan, että turvaamaan vaatimus jokaisen oikeussubjektin mahdollisuudesta vapaasti kääntyä asianajajan puoleen, on katsottava, että se, että komissio on tutustunut luottamuksellisen asiakirjan sisältöön, merkitsee jo sinällään tämän periaatteen loukkaamista. Luottamuksellisuuden suoja ylittää siis vaatimuksen, jonka mukaan yrityksen asianajajilleen kertomia tietoja tai asianajajan neuvojen sisältöä ei saa käyttää tätä vastaan päätöksessä, jossa määrätään kilpailusääntöihin liittyviä seuraamuksia (tuomio 17.9.2007, Akzo Nobel Chemicals ja Akcros Chemicals v. komissio, T-125/03 ja T-253/03, EU:T:2007:287, 86 kohta).

326 Asianajajien ja asiakkaiden välisen yhteydenpidon luottamuksellisuuteen perustuva suoja merkitsee myös sitä, että kun komissio on tehnyt päätöksen, jossa tätä suojaa koskeva vaatimus on hylätty, se ei enää saa tutustua kyseisten asiakirjojen sisältöön ennen kuin se on antanut yritykselle mahdollisuuden saattaa asia tehokkaasti unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi. Komissio on tässä yhteydessä velvollinen odottamaan, että sen tekemää hylkäyspäätöstä koskevan kumoamiskanteen nostamisen määräaika on päättynyt, ennen kuin se tutustuu näiden asiakirjojen sisältöön. Koska tällaisella kanteella ei ole lykkäävää vaikutusta, kyseisen yrityksen on joka tapauksessa jätettävä välitoimihakemus, jossa se vaatii lykkäämään tätä suojaa koskevan

vaatimuksen hylkäämisestä tehdyn päätöksen täytäntöönpanoa (ks. tuomio 17.9.2007, Akzo Nobel Chemicals ja Akcros Chemicals v. komissio, T-125/03 ja T-253/03, EU:T:2007:287, 88 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

327 Kuten edellä 16 kohdassa todettiin, käsiteltävässä asiassa komissio vahvisti 18.10.2023 kantajalle, että asiakirjoihin, jotka voivat paljastaa journalistisia lähteitä, sovelletaan erityistä suojaa, joka perustuu asianajajan ja asiakkaan välisen yhteydenpidon luottamuksellisuuden suojaamiseksi käyttöön otettuun menettelyyn. Tällaisen suojan toteuttaminen mainittiin myös 6.12.2023 päivätyssä kirjeessä (ks. edellä 21 kohta) ja virallistettiin 24.1.2024 annetussa päätöksessä (ks. edellä 22 kohta).

328 Edellä 320 ja 322–326 kohdassa mainitun käsiteltävässä asiassa soveltuvin osin sovellettavan oikeuskäytännön valossa on todettava, että perussopimuksilla perustetussa kattavassa oikeussuojakeinojen järjestelmässä tarjotaan tehokas oikeussuoja, jossa noudatetaan kaikkia lähdesuojaa koskevia menettelyllisiä takeita, joita edellytetään Euroopan ihmisoikeussopimuksen 10 artiklaa, joka vastaa perusoikeuskirjan 11 artiklaa, koskevassa Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännössä.

329 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa muilla kantajan vastauksessa esitetyillä argumenteilla.

330 Kantaja väittää ensinnäkin, että SEUT 263, SEUT 278 ja SEUT 279 artiklassa määrätyt menettelyt eivät ole Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännössä tarkoitettuja ”ennakkomenettelyjä”, koska ne voidaan ”käynnistää” vasta sen jälkeen, kun komissio on esittänyt tietopyynnön.

331 On korostettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 263 artiklassa tarkoitettuja kumoamiskanteen kohteeksi kelpaavia toimia ovat ainoastaan sellaiset toimenpiteet, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi. Lähtökohtaisesti menettelyn kuluessa tehdyt toimenpiteet, joilla valmistellaan lopullista päätöstä, eivät näin ollen ole kannekelpoisia toimia. Oikeuskäytännöstä ilmenee kuitenkin, että kannekelpoisia toimia ovat myös valmistelun kuluessa toteutetut toimet, jotka muodostavat itsessään lopullisen päätepisteen erityiselle menettelylle, joka on eri kuin se, jonka päätteeksi komissio tekee pääasiaa koskevan päätöksen, ja joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi (ks. tuomio 17.9.2007, Akzo Nobel Chemicals ja Akcros Chemicals v. komissio, T-125/03 ja T-253/03, EU:T:2007:287, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

332 Edellä 322 ja 323 kohdassa mainitun käsiteltävässä asiassa analogisesti sovellettavan oikeuskäytännön valossa on todettava, että kun yritys vetoaa lähdesuojaan vastustaakseen asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan mukaisen tietopyynnön yhteydessä tapahtuvaa asiakirjan takavarikointia, päätöksellä, jolla komissio hylkää kyseisen vaatimuksen, on kyseiseen yritykseen nähden oikeusvaikutuksia, jotka muuttavat tämän oikeusasemaa selvästi. Tällaisessa päätöksessä ei nimittäin anneta sille unionin oikeuden mukaista suojaa, ja se on lopullinen ja siitä lopuksi tehtävästä päätöksestä, jossa todetaan kilpailusääntöjen rikkominen, erillinen päätös.

333 Tästä seuraa, että komission päätös, jolla se hylkäsi vaatimuksen tietyn asiakirjan lähdesuojaan perustuvasta suojaamisesta – ja määräsi tarvittaessa toimittamaan kyseisen asiakirjan – päättää erityisen menettelyn, joka on eri kuin se, jonka päätteeksi komissio tekee päätöksen kilpailusääntöjen rikkomisesta, ja on näin ollen kumoamiskanteen kohteeksi kelpaava toimi,

jonka yhteydessä voidaan tarvittaessa tehdä välitoimihakemus kyseisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämiseksi, kunnes unionin yleinen tuomioistuin on antanut tuomion pääasiassa.

334 Lähdesuoja merkitsee myös sitä, että kun komissio on tehnyt päätöksen, jossa tätä suojaa koskeva vaatimus on hylätty, se ei enää saa tutustua kyseisten asiakirjojen sisältöön ennen kuin se on antanut yritykselle mahdollisuuden saattaa asia tehokkaasti unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi, ja komission on odotettava, että sen tekemää hylkäyspäätöstä koskevan kumoamiskanteen nostamisen määräaika on päättynyt. Koska tällaisella kanteella ei ole lykkäävää vaikutusta, kyseisen yrityksen on joka tapauksessa jätettävä välitoimihakemus, jossa se vaatii lykkäämään tätä suojaa koskevan vaatimuksen hylkäämisestä tehdyn päätöksen täytäntöönpanoa.

335 Näin ollen kantajan argumentti, jonka mukaan SEUT 263, SEUT 278 ja SEUT 279 artiklassa määrätyt menettelyt eivät ole Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännössä tarkoitettuja ”ennakkomenettelyjä”, ei voi menestyä.

336 Toiseksi kantaja väittää, että täytäntöönpanon lykkäämisen tai muiden väliaikaisten toimenpiteiden myöntämisen edellytykset välitoimien yhteydessä eroavat lähdesuojan edellytyksistä, nimittäin siitä, että on olemassa yleistä etua koskeva pakottava syy, joka syrjäyttää lähdesuojaa koskevan periaatteen.

337 On kuitenkin huomautettava neuvoston tavoin, että edellytys, joka koskee välitoimista päättävän tuomarin tarvittaessa suorittamaa kyseessä olevien intressien punnintaa, vastaa lähinnä lähdesuojan piiriin kuuluvien seikkojen arviointiin sovellettavaa oikeudellista arviointiperustetta, jossa määritetään, onko olemassa yleistä etua koskeva pakottava syy, joka syrjäyttää lähdesuojaa koskevan periaatteen.

338 Edellä esitetyn perusteella kantajan esittämää SEUT 277 artiklaan perustuvaa lainvastaisuusväitettä, joka koskee asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohtaa, ei voida hyväksyä.

339 Kuudennen kanneperusteen ensimmäinen osa on siten hylättävä.

Kuudennen kanneperusteen toinen osa, joka koskee lähdesuojan loukkaamista

340 Kuudennen kanneperusteen toisessa osassa kantaja väittää, että riidanalaisella päätöksellä loukataan lähdesuojaa, koska siinä mainitaan nimenomaisesti asianomaisten henkilöiden joukossa kaksi toimittajaa sekä heidän yhteydenpitonsa riidanalaisessa päätöksessä määritetyissä hakusanoissa mainittujen Vivendi-konserniin sidoksissa olevien toimittajien kanssa.

341 Kantaja korostaa lisäksi, että komissio on itse myöntänyt lähdesuojan tarpeen, koska tutkinnasta vastaavien virkamiesten ja kantajan asianajajien välillä 18.10.2023 käydyssä puhelinkeskustelussa komissio ilmoitti etsivänsä ratkaisua tähän kantajan havaitsemaan ongelmaan. Kantajan mukaan tämä osoittaa, että komissio oli tietoinen riidanalaisen päätöksen aiheuttamasta vaikeudesta. Kantaja toteaa, että se oli tämän kanteen vireillepanopäivänä edelleen velvollinen toimittamaan riidanalaisen päätöksen nojalla kaikki nämä tiedot seuraamusten uhalla.

342 Kantaja korostaa vastauksessaan, ettei riidanalaiseen päätökseen sisälly mitään lähdesuojaa koskevia menettelyllisiä takeita. Komissio on antanut nämä takeet vasta tämän kanteen nostamisen jälkeen ja pelkällä kirjeellä, jonka sisältö on sittemmin toistettu 24.1.2024 annetussa päätöksessä, mikä ei voi johtaa siihen, että riidanalaisessa päätöksessä olevat virheet korjataan taannehtivasti.

343 Komissio kiistää kantajan väitteet.

344 Aluksi on muistutettava, että kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset kuuluvat ehdottomiin prosessinedellytyksiin, jotka unionin yleisen tuomioistuimen on tutkittava viran puolesta, jos kantajalla on intressi saada riidanalainen päätös kumotuksi (ks. tuomio 21.12.2022, E. Breuninger v. komissio, T-525/21, EU:T:2022:835, 17 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

345 Oikeuskäytännön mukaan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostama kumoamiskanne voidaan tutkia vain siltä osin kuin tällä henkilöllä on intressi saada riidanalainen toimi kumotuksi. Tällainen intressi edellyttää, että riidanalaisen toimen kumoamisella voi itsessään olla oikeusvaikutuksia ja että kanne voi näin mahdollisesti tuloksellaan tuottaa kantajalle jotakin hyötyä. Kantajan on esitettävä näyttö tästä intressistä, jota arvioidaan sen päivän osalta, jolloin kanne on nostettu, ja joka muodostaa olennaisen ja ensimmäisen edellytyksen kaikille kanteille (ks. tuomio 27.3.2019, Canadian Solar Emea ym. v. neuvosto, C-236/17 P, EU:C:2019:258, 91 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

346 Kantajan oikeussuojan tarpeen on, kun otetaan huomioon kanteen kohde, oltava olemassa kannetta nostettaessa tai muuten kanne jätetään tutkimatta. Sillä uhalla, että lausunnon antaminen asiassa raukeaa, tämän oikeudenkäynnin kohteen on oikeussuojan tarpeen tavoin oltava olemassa tuomioistuimen ratkaisun julistamiseen saakka, mikä edellyttää sitä, että kanne voi tuloksellaan tuottaa kantajalle etua (ks. vastaavasti tuomio 30.4.2020, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych v. komissio, C-560/18 P, EU:C:2020:330, 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

347 Kantajan oikeussuojan tarve ei tosin välttämättä lakkaa sen vuoksi, että riidanalaisen toimen vaikutukset ovat lakanneet oikeudenkäynnin aikana. Henkilöllä, jota kyseinen toimi koskee, voi näet säilyä intressi siihen, että toimi kumotaan, jotta hänen tilanteensa palautetaan ennalleen tai jotta riidanalaisen toimen antaja saadaan jatkossa tekemään asianmukaiset muutokset ja siten välttämään vaara siitä, että lainvastaisuus, jonka väitetään rasittavan riidanalaista toimea, toistuu. Niissäkin tapauksissa, joissa olosuhteiden takia osoittautuu mahdottomaksi panna täytäntöön toimielimen, jonka toimi on kumottu, velvollisuus toteuttaa toimenpiteet kumoamistuomion panemiseksi täytäntöön, kumoamiskanteen ajamiseen voi säilyä intressi, koska se on perustana mahdolliselle vahingonkorvauskanteelle (ks. tuomio 30.6.2022, Camerin v. komissio, C-63/21 P, ei julkaistu, EU:C:2022:516, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

348 Kantajan on kuitenkin näytettävä toteen, että hänellä on oikeussuojan tarve, osoittamalla asianmukaisesti mainitun toimen kumoamista koskeva intressinsä (ks. vastaavasti tuomio 30.6.2022, Camerin v. komissio, C-63/21 P, ei julkaistu, EU:C:2022:516, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

349 Sama koskee intressiä vedota tiettyyn kanneperusteeseen (tuomio 28.2.2017, JingAo Solar ym. v. neuvosto, T-157/14, ei julkaistu, EU:T:2017:127, 69 kohta).

350 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä käy lisäksi ilmi, että kantajan oikeussuojan tarpeen jatkumista on arvioitava konkreettisesti ottamalla muun muassa huomioon väitetyn lainvastaisuuden seuraukset ja väitetyn vahingon luonne (tuomio 28.5.2013, Abdulrahim v. neuvosto ja komissio, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 65 kohta).

351 Oikeuskäytännön mukaan kumoamisperuste on jätettävä tutkimatta oikeussuojan tarpeen puuttumisen vuoksi siinä tilanteessa, että vaikka se olisikin perusteltu, riidanalaisen toimen kumoaminen sen perusteella ei tyydyttäisi kantajaa (ks. tuomio 9.6.2011, Evropaïki Dynamiki v. EKP, C-401/09 P, EU:C:2011:370, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

352 Käsiteltävässä asiassa on aluksi palautettava mieleen kuudennen kanneperusteen toiseen osaan liittyvät tosiseikat, sellaisina kuin ne ilmenevät edellä 15–21 kohdasta.

353 Erityisesti kantajan komissiolle 14.10.2023 lähettämän sähköpostiviestin (ks. edellä 15 kohta) jälkeen komissio vahvisti kantajalle 18.10.2023 pidetyssä puhelinkokouksessa, että asiakirjoihin, joista saattaa paljastua journalistisia lähteitä, sovelletaan erityistä suojaa, joka perustuu asianajajan ja asiakkaan välisen yhteydenpidon luottamuksellisuuden suojaamiseksi käyttöön otettuun menettelyyn (ks. edellä 16 kohta). Seuraavaksi on todettava, että komissio kehotti 26.10.2023 päivätyllä sähköpostiviestillä kantajaa toimittamaan sille luettelon henkilöistä, joilla on lehdistökortti, ja keskustelemaan käytännön järjestelyistä, joilla voidaan varmistaa lähdesuoja (ks. edellä 18 kohta).

354 Kantaja ei ollut toimittanut mitään asiakirjaa 27.10.2023, jolloin 19.9.2023 annetussa päätöksessä vaadittujen asiakirjojen toimittamiselle asetettu määräaika päättyi. Komissio teki samana päivänä 27.10.2023 annetun päätöksen (ks. edellä 19 kohta).

355 Kantaja nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 23.11.2023 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa vaaditaan kumoamaan riidanalainen päätös (ks. edellä 20 kohta).

356 Komission kilpailun pääosaston pääjohtaja ilmoitti 6.12.2023 päivätyllä kirjeellä, että kaikkiin asiakirjoihin, jotka koskevat arkaluonteisten henkilötietojen suojaa tai lähdesuojaa, sovelletaan asiaa koskevan lainsäädännön ja oikeuskäytännön mukaisia vankkoja menettelyllisiä takeita, sekä täsmensi kyseisiä menettelyllisiä takeita (ks. edellä 21 kohta).

357 Erityisesti 6.12.2023 päivätyn kirjeen 14 kohdassa, joka koskee mahdollisesti journalistisia lähteitä sisältäviä asiakirjoja, komissio ehdotti, että sovelletaan vastaavia menettelyllisiä takeita kuin ne, jotka on otettu käyttöön asianajajan ja asiakkaan välisen yhteydenpidon luottamuksellisuuden suojan varmistamiseksi. Kyseisen kirjeen mukaan henkilöt, joita riidanalainen päätös koskee ja joilla on lehdistökortti, voivat käytännössä tarkistaa riidanalaisessa päätöksessä vahvistetut kriteerit täyttävät asiakirjat, yksilöidä tällaisen suojan piiriin kuuluvat tiedot ja toimittaa version, josta on poistettu journalististen lähteiden tunnistetiedot (tai vaihtoehtoisesti poistaa asiakirjan toimitettavasta aineistosta, jos ei-luottamuksellista versiota ei voida toimittaa). Koska kantaja on vastuussa riidanalaisen päätöksen soveltamisalaan kuuluvien asiakirjojen täydellisestä ja asianmukaisesta toimittamisesta, sen on toimitettava muut asiakirjat ja yhteenvetotaulukko, jossa esitetään yksityiskohtaisesti poistettujen tietojen luonne tai toimitettavasta aineistosta poistetut asiakirjat.

358 Kuten edellä 22 kohdasta ilmenee, tällaiset lähdesuojaa koskevat takeet virallistettiin 24.1.2024 annetulla päätöksellä, jonka 13 perustelukappaleen b alakohdassa säädetään, että henkilöt, joita riidanalainen päätös koskee ja joilla on lehdistökortti, voivat tarkistaa riidanalaisessa päätöksessä

vahvistetut kriteerit täyttävät asiakirjat, yksilöidä tällaisen suojan piiriin kuuluvat tiedot ja toimittaa version, josta on poistettu journalistisen lähteiden tunnistetiedot, tai vaihtoehtoisesti poistaa asiakirjan toimitettavasta aineistosta, jos ei-luottamuksellista versiota ei voida toimittaa. Kantajan on lisäksi toimitettava muut asiakirjat ja yhteenvetotaulukko, jossa esitetään yksityiskohtaisesti poistettujen tietojen luonne tai toimitettavasta aineistosta poistetut asiakirjat.

359 On täsmennettävä, että komissio ilmoitti 25.1.2024 päivätyllä kirjeellään unionin yleiselle tuomioistuimelle 24.1.2024 annetusta päätöksestä ja kehotti kantajaa tarkistamaan kannettaan unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 86 artiklan perusteella. Tämä kirje liitettiin asiakirja-aineistoon ja annettiin kantajalle tiedoksi 1.2.2024.

360 Tässä yhteydessä on todettava, että unionin toimen lainmukaisuutta on arvioitava sen antamisajankohtana olemassa olleiden tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella (ks. vastaavasti tuomio 17.10.2013, Schaible, C-101/12, EU:C:2013:661, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

361 Oikeuskäytännön mukaan on kuitenkin niin, että kun yksityistä suoraan ja erikseen koskeva päätös tai asetus korvataan menettelyn aikana samaa asiaa koskevalla toimella, sitä on pidettävä uutena seikkana, jonka vuoksi kantaja voi mukauttaa vaatimuksiaan ja kanneperusteitaan. Olisi näet hyvän oikeudenkäytön ja prosessiekonomian vaatimuksen vastaista, että kantajalta vaadittaisiin uuden kanteen nostamista. Lisäksi olisi epäoikeudenmukaista, jos kyseessä oleva toimielin voisi unionin tuomioistuimissa toimesta nostetussa kanteessa esitetyistä arvosteluista selviytyäkseen muuttaa riidanalaista tointa tai korvata sen uudella ja vedota kanteen käsittelyn aikana tähän muutokseen tai uuteen toimeen, jotta sen vastapuoli ei voisi ulottaa alkuperäisiä vaatimuksiaan ja kanneperusteitaan koskemaan myöhempää toimea tai esittää tätä vastaan uusia vaatimuksia ja kanneperusteita (ks. tuomio 6.9.2013, Bank Melli Iran v. neuvosto, T-35/10 ja T-7/11, EU:T:2013:397, 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

362 Tuolloin voimassa olleen unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 86 artiklan 1 ja 2 kohdasta ilmenee, että jos toimi, jonka kumoamista vaaditaan, on korvattu tai sitä on muutettu toisella toimella, jonka kohde on sama, kantaja saa tämän uuden seikan huomioon ottamiseksi tarkistaa kannetta ennen asian käsittelyn suullisen vaiheen päättämistä tai ennen unionin yleisen tuomioistuimen päätöstä ratkaista asia ilman käsittelyn suullista vaihetta. Kanteen tarkistaminen on tehtävä erillisellä asiakirjalla ja noudattaen SEUT 263 artiklan kuudennessa kohdassa vahvistettua määräaikaa kumoamiskanteen nostamiselle siitä toimesta, johon kanteen tarkistaminen perustuu.

363 Käsiteltävässä asiassa kantajan kanta, sellaisena kuin se on ilmaistu sen vastauskirjelmässä, prosessinjohtotoimiin antamassa vastauksessa ja asianosaisten kuulemiseksi pidetyssä istunnossa, on ensinnäkin se, ettei 24.1.2024 annetun päätöksen tekeminen voi johtaa siihen, että riidanalaiseen päätökseen sisältyvät virheet korjataan taannehtivasti asian käsittelyn aikana. Kantaja täsmentää lisäksi, että tämä kanne koskee ainoastaan riidanalaista päätöstä, jota ei ole muutettu 24.1.2024 annetulla päätöksellä – jonka 1 artiklalla muutetaan 27.10.2023 annetun päätöksen 2 artiklaa ja jonka 2 artiklassa säädetään uhkasakon määräämisestä. Kantajan mukaan kannekirjelmässä määritettyä kanteen kohdetta ei siis ollut tarpeen muuttaa.

364 On kuitenkin todettava, että 24.1.2024 annetulla päätöksellä muutetaan lähinnä kolmea riidanalaisen päätöksen kohtaa.

365 Ensinnäkin, kuten edellä 22 kohdasta ilmenee, 24.1.2024 annetun päätöksen 1 artiklassa säädetään 27.10.2023 annetulla päätöksellä 1.12.2023 päättyväksi asetetun määräajan pidentämisestä 7.2.2024 saakka, ja viimeksi mainitulla päätöksellä puolestaan pidennettiin 19.9.2023 annetussa päätöksessä 27.10.2023 päättyväksi asetettua määräaikaa.

366 Toiseksi 24.1.2024 annetun päätöksen 13 perustelukappaleen a alakohdassa esitetään riidanalaiseen päätökseen nähden ylimääräisiä menettelyllisiä takeita arkaluonteisten henkilötietojen suojan varmistamiseksi ottamalla käyttöön virtuaalista datahuonetta koskeva menettely, sellaisena kuin sitä ehdotettiin 6.12.2023 päivätyssä kirjeessä.

367 Kolmanneksi 24.1.2024 annetun päätöksen 13 perustelukappaleen b alakohdassa esitetään lähdesuojaa koskevat menettelylliset takeet ja vahvistetaan 6.12.2023 päivätyssä kirjeessä ehdotettu menettely. Nämä takeet ovat pääasiallisesti samat kuin ne, joista komissio ja kantaja ovat epävirallisesti keskustelleet ja jotka perustuvat asianajajan ja asiakkaan välisen yhteydenpidon luottamuksellisuuden suojaamiseksi käyttöön otettuun menettelyyn (ks. edellä 353–357 kohta).

368 Toiseksi, kuten edellä 359 kohdasta ilmenee, on todettava, ettei kantajalta ole evätty mahdollisuutta laajentaa alkuperäisiä vaatimuksiaan ja kanneperusteitaan koskemaan 24.1.2024 annettua päätöstä tai esittää lisävaatimuksia ja -perusteita edellä 361 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetussa merkityksessä.

369 Kuten edellä 353–357 kohdasta lisäksi ilmenee, kantaja sai komission kanssa käymässään vuoropuhelussa ennen 23.11.2023 toimitetun kannekirjelmän jättämistä tietää, että komissio pyrkii löytämään lähdesuojaan ratkaisun, joka perustuu asianajajan ja asiakkaan välisen viestinnän luottamuksellisuuden suojaamiseksi käyttöön otettuun menettelyyn.

370 Kantaja kuitenkin päätti, ettei se tarkista kannettaan ottaakseen 24.1.2024 annetun päätöksen huomioon tämän kanteen yhteydessä eikä myöskään nosta kyseisestä päätöksestä uutta kannetta.

371 Kolmanneksi, kuten edellä 345–348 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee, luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostama kumoamiskanne voidaan tutkia vain siltä osin kuin tällä henkilöllä on intressi saada riidanalainen toimi kumotuksi. Tällainen intressi, jonka toteen näyttäminen kuuluu kantajalle, edellyttää, että riidanalaisen toimen kumoamisella voi itsessään olla oikeusvaikutuksia ja että kanne voi näin mahdollisesti tuloksellaan tuottaa kantajalle jotakin hyötyä.

372 Käsiteltävässä asiassa kantaja väittää prosessinjohtotoimiin vastatessaan, että sillä oli edelleen intressi riitauttaa kuudennen kanneperusteen toisessa osassa sellaisten muodollisten menettelyllisten takeiden olemassaolo, joilla pyritään varmistamaan lähdesuoja, koska yhtäältä komissio ei voi poistaa taannehtivasti riidanalaisen päätöksen laillisuuteen vaikuttavia virheitä eivätkä säädetyt takeet toisaalta olleet omiaan estämään kaikkea lähdesuojan loukkaamista. Se esittää tässä yhteydessä uusia argumentteja kiistääkseen 24.1.2024 annetussa päätöksessä vahvistettujen takeiden riittävyyden.

373 Yhtäältä nämä uudet argumentit, joilla pyritään kiistämään kyseisten takeiden riittävyys ja joihin on vedottu ensimmäistä kertaa prosessinjohtotoimiin annetussa vastauksessa, on jätettävä tutkimatta (ks. vastaavasti tuomio 29.1.2025, Ben Ali v. neuvosto, T-178/23, ei julkaistu, EU:T:2025:114, 54 kohta).

374 Toisaalta on todettava, ettei kantaja ole tällä vastauksella osoittanut, että sillä on kuudennen kanneperusteen toisen osan yhteydessä edelleen oikeussuojan tarve. Kantaja ei etenkään selitä, miksi riidanalaisen päätöksen kumoaminen voisi tuottaa sille etua 24.1.2024 annetun päätöksen jälkeen, kun se päätti olla riitauttamatta kyseistä päätöstä tässä kanteessa.

375 Tästä on todettava, ettei kantaja ollut ennen 24.1.2024 annettua päätöstä toimittanut komissiolle yhtään asiakirjaa.

376 Kuten asiakirja-aineistosta ilmenee ja kuten kantaja vahvisti istunnossa, se nimittäin toimitti komissiolle asiakirjoja ensimmäisen kerran helmikuussa 2024 ja sen jälkeen syys- ja joulukuussa 2024. Kantaja totesi istunnossa, että komissio oli joulukuussa 2024 saanut kantajalta asiakirjat, jotka täyttävät riidanalaisessa päätöksessä määritellyt kriteerit, lukuun ottamatta asiakirjoja, jotka kuuluvat asianajajan ja asiakkaan välisen yhteydenpidon luottamuksellisuuden, lähdesuojan ja asianomaisten henkilöiden yksityiselämän piiriin.

377 Riidanalaisella päätöksellä ei siten ole ollut tältä osin oikeusvaikutuksia sen antamisajankohdan eli 19.9.2023 ja 24.1.2024 annetun päätöksen voimaantulon välisenä aikana.

378 Kantajalle ei voi siksi olla mitään hyötyä siitä, että riidanalainen päätös mahdollisesti kumotaan lähdesuojaa koskevien menettelyllisten takeiden puuttumisen perusteella.

379 Lisäksi on täsmennettävä, ettei kantaja esitä käsiteltävänä olevan kanteen yhteydessä vahingonkorvausvaatimuksia eikä vetoa mihinkään edellä 347 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettuun jäljellä olevaan intressiin.

380 Edellä esitetyn perusteella voidaan päätellä, ettei kantaja ole perustellut sitä, että sillä on edelleen oikeussuojan tarve kuudennen kanneperusteen toisen osan yhteydessä.

381 Näin ollen kuudennen kanneperusteen toinen osa ja siten kuudes kanneperuste kokonaisuudessaan on hylättävä.

Seitsemäs kanneperuste, joka koskee yksityiselämän kunnioittamista koskevan oikeuden suojaan liittyvien asianmukaisten takeiden puuttumista

382 Seitsemännessä kanneperusteessaan kantaja väittää, että riidanalainen päätös ei sisällä riittäviä takeita perusoikeuskirjan 7 artiklassa ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen 8 artiklassa vahvistetun yksityiselämän kunnioittamista koskevan oikeuden suojaamiseksi.

383 Kantajan mukaan se, että se velvoitetaan riidanalaisessa päätöksessä esittämään asiakirjoja, jotka liittyvät sen tiettyjen työntekijöiden ja edustajien yksityiselämään, käy ilmi lähinnä seuraavista seikoista. Ensinnäkin yksityiset ja/tai henkilökohtaiset matkapuhelimet tai tabletit (jäljempänä henkilökohtaiset viestintävälineet), joita on käytetty vähintään kerran työhön liittyviin tarkoituksiin, kuuluvat riidanalaisen päätöksen soveltamisalaan kyseessä olevana ajanjaksona. Toiseksi riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan III osan 7 kohtaa vastaavat asiakirjat on toimitettava kokonaisuudessaan. Kolmanneksi riidanalaisessa päätöksessä ei mainita mitään menettelyllisistä takeista yksityiselämän luottamuksellisuuden suojaamiseksi. Neljänneksi riidanalaisessa päätöksessä annettu määräys on Ranskan työlainsäädännön vastainen. Jos kantaja noudattaisi riidanalaisessa päätöksessä asetettua velvollisuutta kerätä, käsitellä ja toimittaa

komissiolle asiakirjoja, jotka kuuluvat sen tiettyjen työntekijöiden ja edustajien yksityiselämään, sille saatettaisiin määrätä rikosoikeudellisia seuraamuksia ja se loukkaisi näiden henkilöiden oikeutta yksityiselämän kunnioittamiseen.

384 Kantaja täsmentää tässä yhteydessä, että Ranskan oikeuden mukaan työntekijä ei voi tutustua työntekijän työpaikalla lähettämiin tai vastaanottamiin kirjeisiin tai sähköposteihin eikä työntekijän työpaikalla säilyttämiin asiakirjoihin, jotka työntekijä on määritellyt henkilökohtaisiksi, ellei asianomainen henkilö ole läsnä tai ellei häntä ole pyydetty olemaan läsnä asiakirjojen tarkastelun aikana. Työnantaja ei myöskään voi tutustua työntekijän työsähköpostijärjestelmässä erillisen henkilökohtaisen sähköpostitilinsä kautta lähettämiin tai vastaanottamiin sähköpostiviesteihin tai työntekijän henkilökohtaisessa pikaviestipalvelussa käymiin keskusteluihin, koska se syyllistyy muutoin viestien suojan loukkaamiseen, vaikka työntekijä olisi asentanut henkilökohtaisen sähköpostitilin tai lukenut sitä työnantajan hänen käyttöönsä antamalla tietokoneella.

385 Kantaja väittää vastauskirjelmässään, että komissio sekoittaa henkilötietojen ja yksityiselämään kuuluvien tietojen käsitteet. Kantajan mukaan henkilötietojen käsite on kuitenkin suppeampi kuin yksityiselämän käsite. Se katsoo, ettei suoja, jonka komissio väittää myöntävänsä ainoastaan henkilötiedoille, ulotu tietoihin, joita yksityiselämän kunnioittamista koskeva perusoikeus koskee, vaikka ne eivät olekaan täysin henkilökohtaisia.

386 Komissio kiistää kantajan väitteet.

387 Perusoikeuskirjan 7 artiklan mukaan jokaisella on oikeus siihen, että hänen yksityis- ja perhe-elämäänsä, kotiaan sekä viestejään kunnioitetaan.

388 Perusoikeuskirjan 7 artiklaan sisältyvät oikeudet vastaavat oikeuksia, jotka sisältyvät Euroopan ihmisoikeussopimuksen 8 artiklan 1 kappaleeseen, jonka mukaan jokaisella on oikeus nauttia yksityis- ja perhe-elämäänsä, kotiinsa ja kirjeenvaihtoonsa kohdistuvaa kunnioitusta (ks. tuomio 8.12.2022, Google (Väitetysti virheellisen sisällön poistaminen hakutulosten luettelosta), C-460/20, EU:C:2022:962, 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Perusoikeuskirjan 7 artiklalle on siis annettava sama merkitys ja ulottuvuus kuin Euroopan ihmisoikeussopimuksen 8 artiklan 1 kappaleelle, sellaisena kuin Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on sitä tulkinnut (ks. tuomio 17.12.2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, 70 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Riidanalaisesta päätöksestä johtuva puuttuminen perusoikeuskirjan 7 artiklassa vahvistetun oikeuden käyttämiseen

389 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan henkilötietojen välittäminen kolmannelle, kuten viranomaiselle, merkitsee puuttumista perusoikeuskirjan 7 artiklassa vahvistettuihin perusoikeuksiin välitettyjen tietojen myöhemmästä käytöstä riippumatta ja myös silloin, kun ei ole olemassa seikkoja, joiden perusteella tätä puuttumista voitaisiin pitää vakavana. Sama koskee henkilötietojen säilyttämistä sekä pääsyä kyseisiin tietoihin niiden käyttämiseksi viranomaisissa. Ei ole merkityksellistä, ovatko kyseessä olevat yksityiselämään liittyvät tiedot arkaluonteisia vai eivät tai onko asianomaisille mahdollisesti aiheutunut haittaa tästä puuttumisesta (ks. vastaavasti tuomio 2.10.2018, Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 21.6.2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, 96 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tässä yhteydessä ei ole merkitystä sillä,

että asianomaiset tiedot mahdollisesti liittyvät ammattitoimintaan (ks. vastaavasti tuomio 22.11.2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 ja C-601/20, EU:C:2022:912, 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

390 Unionin tuomioistuimella on ollut tässä yhteydessä jo tilaisuus todeta, että luonnollisen henkilön ammattitoiminnassa tai kaupallisessa toiminnassa käyttämissä tiloissa tai liikeyhtiön tiloissa tehtyjen etsintöjen aikana suoritetuilla sähköpostiviestien takavarikoinneilla puututaan perusoikeuskirjan 7 artiklassa taatun oikeuden käyttämiseen (ks. vastaavasti tuomio 17.12.2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, 70–73 ja 80 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

391 Kuten edellä 6–12 ja 19 kohdasta ilmenee, käsiteltävässä asiassa kantaja velvoitetaan riidanalaisella päätöksellä lähinnä keräämään ja toimittamaan komissiolle yhtäältä sen liitteessä olevan II osan 5 kohdassa nimeltä mainittujen 14 asianomaisen henkilön (sekä heidän edeltäjiensä ja seuraajiensa) kyseessä olevana ajanjaksona lähettämät tai vastaanottamat asiakirjat, jotka sisältävät vähintään yhden kyseisessä liitteessä olevassa VII osassa luetellun hakusanan, sekä toisaalta neljän liitteessä olevan III osan 7 kohdan a–c alakohdassa mainitun henkilön välillä kyseessä olevana ajanjaksona vaihdetut asiakirjat. Tämä velvollisuus koskee sekä ammatillisilla että henkilökohtaisilla viestintävälineillä tapahtunutta tietojenvaihtoa, jos viimeksi mainittuja on käytetty vähintään kerran ammatillisessa viestinnässä.

392 Asiakirjat, jotka on kerättävä, käsiteltävä ja toimitettava komissiolle, saattavat näin ollen sisältää tietoja, jotka liittyvät kantajan tiettyjen työntekijöiden ja edustajien yksityiselämään. Riidanalaisen päätöksen täytäntöönpano voi siten merkitä puuttumista perusoikeuskirjan 7 artiklassa taattuun oikeuteen.

393 Puuttumisen vakavuudesta on muistutettava, että yhtäältä riidanalaisessa päätöksessä asetettu velvollisuus koskee myös henkilökohtaisilla viestintävälineillä tapahtunutta tietojenvaihtoa, jos niitä on käytetty vähintään kerran ammatillisessa viestinnässä. Toisaalta riidanalaisessa päätöksessä ei ainoastaan velvoiteta toimittamaan edellä 391 kohdassa mainittujen henkilöiden koko kyseessä olevan ajanjakson aikana vaihtamia asiakirjoja, vaan sen liitteessä olevan III osan 9 kohdassa velvoitetaan myös luovuttamaan tiettyjen henkilöiden välinen tietojenvaihto kokonaisuudessaan, jos yksikin viesti vastaa kyseisessä päätöksessä tarkoitettuja hakusanoja.

394 Näin ollen riidanalaisen päätöksen täytäntöönpano voi johtaa hyvin vaihtelevien, etukäteen vaikeasti määritettävissä olevien ja mahdollisesti huomattavan laajojen henkilötietojen luovuttamiseen. Lisäksi henkilökohtaisista viestintävälineistä kerätyistä tiedoista voidaan saada enemmän tietoa asianomaisten henkilöiden yksityiselämään liittyvistä arkaluonteisista seikoista kuin ammatillisista viestintävälineistä peräisin olevista tiedoista. Kun tällaisia tietoja tarkastellaan kokonaisuutena, niiden perusteella voidaan tehdä täsmällisiä päätelmiä asianomaisten henkilöiden yksityiselämästä.

395 Sellaisten asianomaisten henkilöiden yksityiselämää koskevien arkaluonteisten tietojen luovuttaminen, joiden perusteella voidaan tehdä täsmällisiä päätelmiä heidän yksityiselämästään, merkitsee vakavaa puuttumista perusoikeuskirjan 7 artiklassa vahvistettuun asianomaisten henkilöiden perusoikeuteen (ks. vastaavasti tuomio 1.8.2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, 105 kohta; tuomio 22.11.2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 ja C-601/20, EU:C:2022:912, 41–44 kohta ja tuomio 30.4.2024, La Quadrature du Net ym. (Henkilötiedot ja oikeudenloukkausten torjuminen), C-470/21, EU:C:2024:370, 96 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

396 Riidanalaisessa päätöksessä säädettyyn velvollisuuteen toimittaa tiedot komissiolle sisältyy siten vaara vakavasta puuttumisesta perusoikeuskirjan 7 artiklassa vahvistettuun perusoikeuteen.

397 Koska riidanalaisella päätöksellä rajoitetaan yksityiselämän kunnioittamista koskevan oikeuden käyttämistä perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä, on selvitettävä, onko tällainen rajoitus kyseisen määräyksen mukaan oikeutettu.

Riidanalaisesta päätöksestä johtuvan puuttumisen oikeuttaminen

398 Perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan ensimmäisen virkkeen mukaan perusoikeuskirjassa tunnustettujen oikeuksien ja vapauksien käyttämistä voidaan rajoittaa ainoastaan lailla (vaatimus, jota kutsutaan oikeuskäytännössä laillisuusperiaatteeksi) sekä kyseisten oikeuksien ja vapauksien keskeistä sisältöä kunnioittaen. Perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan toisessa virkkeessä todetaan, että suhteellisuusperiaatteen mukaisesti kyseisten oikeuksien ja vapauksien rajoituksia voidaan säätää ainoastaan, jos ne ovat välttämättömiä ja vastaavat tosiasiallisesti unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia.

– *Laillisuusperiaatteen noudattaminen*

399 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että laillisuusperiaatteen noudattaminen merkitsee sitä, että oikeusperustassa, jossa sallitaan tällainen rajoitus, määritellään sen ulottuvuus riittävän selvästi ja täsmällisesti (ks. vastaavasti tuomio 26.1.2023, Ministerstvo na vatreshnite raboti (Poliisin suorittama biometristen ja geneettisten tietojen rekisteröinti), C-205/21, EU:C:2023:49, 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

400 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanosta johtuvasta perusoikeuskirjan 7 artiklassa taatun perusoikeuden käyttämiselle asetettavasta rajoituksesta säädetään lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyssä unionin toimessa. Riidanalainen päätös on nimittäin annettu asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan nojalla, ja kyseisessä asetuksessa komissiolle myönnetään toimivalta vaatia päätöksen nojalla yrityksiä ja yritysten yhteenliittymiä toimittamaan tarvittavat tiedot, jotta se voi suorittaa kyseiseen asetukseen perustuvat tehtävänsä (ks. edellä 112–124 kohta).

401 Komissiolle asetuksella N:o 139/2004 annetun toimivallan käyttäminen auttaa ylläpitämään perussopimusten tavoitteena olevaa kilpailuun pohjautuvaa järjestelmää, jota yritysten on ehdottomasti noudatettava (ks. analogisesti tuomio 20.6.2018, České dráhy v. komissio, T-621/16, ei julkaistu, EU:T:2018:367, 105 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

402 Koska asetuksessa N:o 139/2004 annetaan komissiolle riittävän selvä ja täsmällinen toimivalta tehdä tietopyyntöjä koskevia päätöksiä, riidanalainen päätös on siis perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun laillisuusperiaatteen mukainen.

– *Perusoikeuskirjan 7 artiklassa vahvistetun perusoikeuden keskeisen sisällön kunnioittaminen*

403 Oikeuskäytännön mukaan on katsottava, että säännöstöllä, jonka nojalla viranomaiset pääsevät yleisesti sähköisen viestinnän sisältöön, loukataan yksityiselämän kunnioitusta koskevan perusoikeuden, sellaisena kuin se taataan perusoikeuskirjan 7 artiklassa, keskeistä sisältöä (ks. tuomio 6.10.2015, Schrems, C-362/14, EU:C:2015:650, 94 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

404 Samalla tavoin toimenpiteellä, jonka avulla viranomaiset voivat saada kattavan kuvan asianomaisten henkilöiden yksityis- ja perhe-elämästä, saatetaan loukata perusoikeuskirjan 7 artiklassa vahvistetun perusoikeuden keskeistä sisältöä (tuomio 21.6.2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, 120 kohta; tuomio 22.11.2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 ja C-601/20, EU:C:2022:912, 50–52 kohta ja tuomio 21.3.2024, Landeshauptstadt Wiesbaden, C-61/22, EU:C:2024:251, 80 ja 81 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

405 Perusoikeuden rajoittamisella kunnioitetaan kuitenkin sen keskeistä sisältöä, kun sillä ei kyseenalaisteta tätä oikeutta sellaisenaan, erityisesti silloin, kun sitä sovelletaan erityisin edellytyksin, kunhan nämä edellytykset täyttyvät (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 6.10.2015, Delvigne, C-650/13, EU:C:2015:648, 48 kohta ja tuomio 27.9.2017, Puškár, C-73/16, EU:C:2017:725, 64 kohta).

406 Ensinnäkin käsiteltävässä asiassa pitää paikkansa, että riidanalaisen päätöksen nojalla kerätyt ja komissiolle toimitetut tiedot voivat paljastaa hyvin täsmällisiä tietoja asianomaisten henkilöiden yksityiselämästä, mutta tällaisista tiedoista voidaan saada vain hajanaisia ja toisarvoisia viitteitä tietyistä kyseisten henkilöiden yksityiselämään liittyvistä näkökohdista. Nämä tiedot koskevat nimittäin erityyppisiä yksityiselämään liittyviä tietoja, joilla ei välttämättä ole yhteyttä toisiinsa ja jotka eivät muodosta yhtenäistä kokonaisuutta.

407 Tässä yhteydessä on todettava, että riidanalaisen päätöksen ajallista, henkilöllistä ja aineellista soveltamisalaa on rajattu määrittelemällä täsmällisesti kyseessä oleva ajanjakso (päätöksen liitteessä olevan I osan 4 kohta), kyseessä olevat henkilöt (päätöksen liitteessä olevan II osan 5 kohta) ja hakusanat (päätöksen liitteessä oleva VII osa), joten kyseisessä päätöksessä ei velvoiteta kantajaa keräämään ja toimittamaan komissiolle kaikkia työntekijöidensä ja edustajiensa välillä vaihdettuja asiakirjoja (ks. edellä 391 kohta).

408 Lisäksi on täsmennettävä, että riidanalainen päätös koskee henkilökohtaisia viestintävälineitä vain, jos niitä on käytetty vähintään kerran työhön liittyviin tarkoituksiin, kuten riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan I osan 2 kohdasta ilmenee (ks. edellä 8 ja 391 kohta). Tämän ehdon avulla riidanalaisen päätöksen soveltamisala voidaan rajata koskemaan ainoastaan henkilöitä, jotka ovat käyttäneet henkilökohtaisia viestintävälineitään työhön liittyviin tarkoituksiin. Tässä yhteydessä on syytä täsmentää, että kyseessä olevalla tietopyynnöllä pyritään osoittamaan kilpailusääntöjen rikkominen ja että kyseessä olevalla alalla asianomaiset henkilöt voivat vaihtaa keskenään merkityksellisiä tietoja muilla viestintävälineillä kuin työvälineillä.

409 Lisäksi on korostettava, että asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan nojalla tehdyn riidanalaisen päätöksen kaltaisen tietopyyntöä koskevan päätöksen tarkoituksena ei ole kerätä asianomaisten henkilöiden yksityiselämään liittyviä tietoja tai henkilötietoja sellaisenaan vaan kerätä tarvittavat tiedot, jotta voidaan tarkistaa kyseisestä asetuksesta johtuvien velvoitteiden rikkomista koskevat olettamat. Tämä tarkoittaa, että elleivät ne ole kaupallisesti merkityksellisiä ja siten hyödyllisiä tällaisen rikkomisen olemassaolon toteamiseksi, asianomaisten henkilöiden yksityiselämään liittyviä tietoja ja henkilötietoja kerätään vain liitännäisesti muiden tietojen kanssa (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 22.10.2002, Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, 45 kohta).

410 Toiseksi arkaluonteisten henkilötietojen suojaa koskevat menettelylliset takeet rajoittavat riidanalaiseen päätökseen sisältyvää puuttumista. Riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan IV osan 10 kohdan l alakohdassa nimittäin säädetään, että jos tietyt asiakirjat sisältävät

luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta 27.4.2016 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) 2016/679 (EUVL 2016, L 119, s. 1; jäljempänä yleinen tietosuoja-asetus) määriteltyjen kaltaisia arkaluonteisia henkilötietoja, ne on toimitettava salattuina ja erillisinä sekä merkittävä ”arkaluonteisiksi henkilötiedoiksi”.

411 Tässä yhteydessä on muistutettava, että yleisen tietosuoja-asetuksen 9 artiklan 1 kohdan, luettuna johdanto-osan kymmenennen perustelukappaleen valossa, mukaan arkaluonteisilla henkilötiedoilla viitataan henkilötietoihin, joista ilmenee rotu tai etninen alkuperä, poliittisia mielipiteitä, uskonnollinen tai filosofinen vakaumus tai ammattiliiton jäsenyys, sekä geneettisiin tietoihin, biometrisiin tietoihin, joiden käsittely mahdollistaa henkilön yksiselitteisen tunnistamisen, ja terveyttä koskeviin tietoihin taikka luonnollisen henkilön seksuaalista käyttäytymistä ja suuntautumista koskeviin tietoihin.

412 Riidanalaisessa päätöksessä säädetään siis arkaluonteisia henkilötietoja koskevista erityisistä menettelyllisistä takeista, joilla varmistetaan, että tällaiset tiedot toimitetaan salattuina ja erillisinä.

413 Joka tapauksessa on täsmennettävä, että – kuten edellä 22 kohdasta ilmenee – riidanalaista päätöstä muutettiin ja täydennettiin 24.1.2024 annetulla päätöksellä. Viimeksi mainitun päätöksen 13 perustelukappaleen a alakohdasta ilmenee erityisesti, että henkilötietojen osalta riidanalaisen päätöksen soveltamisalaan kuuluvat asiakirjat, jotka eivät liity kantajan liiketoimintaan ja jotka sisältävät yleisen tietosuoja-asetuksen 9 artiklassa sekä luonnollisten henkilöiden suojelusta unionin toimielinten, elinten ja laitosten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta sekä asetuksen (EY) N:o 45/2001 ja päätöksen N:o 1247/2002/EY kumoamisesta 23.10.2018 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2018/1725 (EUVL 2018, L 295, s. 39) 10 artiklassa tarkoitettuja arkaluonteisia henkilötietoja, voidaan siirtää virtuaaliseen datahuoneeseen, sellaisena kuin siitä säädetään 29.10.2020 annetun määräyksen Facebook Ireland v. komissio (T-451/20 R, ei julkaistu, EU:T:2020:515) ja 29.10.2020 annetun määräyksen Facebook Ireland v. komissio (T-452/20 R, ei julkaistu, EU:T:2020:516) määräysosan 2 kohdassa, jotta komissio voi tarkistaa, ovatko ne merkityksettömiä sen tutkinnan kannalta.

414 Komissio selitti istunnossa, että riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan IV osan 10 kohdan l alakohdassa ja 24.1.2024 annetun päätöksen 13 perustelukappaleen a alakohdassa säädetyt menettelylliset takeet ovat voimassa samanaikaisesti.

415 Virtuaalista datahuonetta koskeva menettely, joka otettiin käyttöön 24.1.2024 annetulla päätöksellä, mahdollistaa riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon entistä tiukemman valvonnan tarjoamalla täydentäviä menettelyllisiä takeita arkaluonteisten henkilötietojen suojan varmistamiseksi. Tältä osin on täsmennettävä, että perusoikeuskirjan 8 artiklan 1 kohdassa vahvistettu oikeus henkilötietojen suojaan liittyy läheisesti perusoikeuskirjan 7 artiklassa vahvistettuun yksityiselämän kunnioittamista koskevaan oikeuteen, kuten jäljempänä 444 mainitusta oikeuskäytännöstä ja jäljempänä 442–454 kohdassa esitettävästä analyysista ilmenee.

416 Kolmanneksi komission kilpailuoikeuden alalla toteuttaman tutkinnan yhteydessä toimitettujen tietojen toimittamista ja käsittelemistä säännellään yleisillä menettelyllisillä takeilla, joiden tarkoituksena on varmistaa erityisesti tällaisten tietojen turvallisuus, eheys ja luottamuksellisuus.

417 Ainoastaan tutkinnasta vastaavat komission toimihenkilöt ja virkamiehet voivat nimittäin tarvittaessa tutustua henkilötietoihin. Komission toimihenkilöitä koskee ankara salassapitovelvollisuus SEUT 339 artiklan ja asetuksen N:o 139/2004 17 artiklan nojalla. Viimeksi mainitun säännöksen mukaan komission toimihenkilöt ja virkamiehet eivät saa ilmaista saamiaan tietoja tai käyttää niitä muihin kuin siihen tarkoitukseen, johon ne on saatu. Lisäksi komission virkamiehiä ja toimihenkilöitä sitoo Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen 17 artikla, jossa heitä kielletään – myös palvelussuhteensa päätyttyä – luvattomasti luovuttamasta ”tehtäviensä myötä saami[aan] tietoj[a] – –, jollei tietoja ole jo julkistettu tai jolleivät ne ole yleisesti saatavilla”.

418 Näin ollen ei voida katsoa, että riidanalaisella päätöksellä loukataan perusoikeuskirjan 7 artiklan keskeistä sisältöä.

– *Unionin tunnustamiin yleisen edun mukaisiin tavoitteisiin pyrkiminen*

419 Oikeuskäytännön mukaan kilpailuoikeudessa pyritään sisämarkkinoiden toiminnan kannalta välttämättömään tavoitteeseen varmistaa, ettei kilpailu sisämarkkinoilla vääristy yleisen edun, yksittäisten yritysten ja kuluttajien vahingoksi (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 22.3.2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 22.3.2022, Nordzucker ym., C-151/20, EU:C:2022:203, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 20.6.2018, České dráhy v. komissio, T-621/16, ei julkaistu, EU:T:2018:367, 105 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

420 Tässä yhteydessä on todettava, että riidanalainen päätös ilmentää komissiolle asetuksen N:o 139/2004 11 artiklassa myönnettyä toimivaltaa, jonka tarkoituksena on antaa sille mahdollisuus suorittaa perussopimuksiin perustuva tehtävänsä eli valvoa kilpailuoikeuden noudattamista sisämarkkinoilla.

421 Myös Euroopan ihmisoikeustuomioistuin korostaa kilpailuoikeuden tehokkaaseen soveltamiseen liittyvän yleisen edun merkitystä. Etenkin kun otetaan huomioon kilpailuoikeuden rikkomisten mahdolliset kielteiset vaikutukset markkinoilla käytävään kilpailuun sekä vaikeudet havaita ja tutkia niitä, on tärkeää, että kilpailuviranomaiset ja muut lain soveltamisesta vastaavat viranomaiset voivat koordinoida toimiaan näiden kilpailunvastaisten käytäntöjen paljastamiseksi ja niistä rankaisemiseksi. Kilpailulainsäädännön täytäntöönpano on välttämätöntä markkinoiden suorituskyvyn ja oikeudenmukaisuuden säilyttämiseksi ja siten maan taloudellisen hyvinvoinnin kannalta (ks. Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 1.4.2025, Ships Waste Oil Collector B. V. ym. v. Alankomaat, CE:ECHR:2025:0401JUD000279916, 197 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

422 Tämä päämäärä on yleisen edun mukainen tavoite, joka voi oikeuttaa jopa vakavan puuttumisen perusoikeuskirjan 7 artiklassa vahvistettuun perusoikeuteen (ks. vastaavasti tuomio 18.6.2015, Deutsche Bahn ym. v. komissio, C-583/13 P, EU:C:2015:404, 20 kohta).

423 Riidanalaisella päätöksellä edistetään näin ollen unionin tunnustaman yleisen edun mukaisen tavoitteen toteuttamista.

– *Suhteellisuusperiaatteen noudattaminen*

424 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan suhteellisuusperiaate edellyttää, että rajoitukset, joita unionin oikeuden toimilla mahdollisesti asetetaan perusoikeuskirjassa vahvistetuille oikeuksille ja vapauksille, eivät ylitä niitä rajoja, jotka johtuvat siitä, mikä on tarpeellista tavoiteltujen hyväksyttävien päämäärien tai muiden henkilöiden oikeuksien ja vapauksien toteuttamiseksi ja tähän soveltuvaa, eli silloin, kun on mahdollista valita usean tarkoituksenmukaisen toimenpiteen välillä, on valittava vähiten rajoittava, eivätkä toimenpiteestä aiheutuvat haitat saa olla liian suuria tavoiteltuihin päämääriin nähden. Mahdollisuutta oikeuttaa perusoikeuskirjan 7 artiklassa taattujen oikeuksien rajoittaminen on siis arvioitava punnitsemalla tällaiseen rajoittamiseen sisältyvän puuttumisen vakavuutta ja tarkastamalla, että kyseisellä rajoituksella tavoitellun yleisen edun mukaisen tavoitteen tärkeys on oikeassa suhteessa tähän vakavuuteen (ks. tuomio 8.12.2022, Orde van Vlaamse Balies ym., C-694/20, EU:C:2022:963, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

– Rajoituksen asianmukaisuus

425 Siitä, onko riidanalaisesta päätöksestä johtuva yksityiselämän kunnioittamista koskevan oikeuden rajoitus asianmukainen, on todettava, että kun otetaan huomioon edellä 419–423 kohta, riidanalaisen päätöksen kaltainen tietopyyntöä koskeva päätös, joka on tehty asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdan perusteella, on asianmukainen toimenpide tehokkaan ja vääristymättömän kilpailun suojaamista sisämarkkinoilla koskevan yleisen edun mukaisen tavoitteen saavuttamiseksi, koska siinä velvoitetaan asianomaiset yhtiöt hankkimaan ja toimittamaan komissiolle tiedot, jotka ovat tarpeen kilpailunvastaisten menettelytapojen olemassaolon toteamiseksi.

– Rajoituksen välttämättömyys

426 Vaatimuksesta, jonka mukaan yksityisyyden suojaa koskevan oikeuden rajoituksen on oltava välttämätön, on todettava, ettei tämä vaatimus täyty, jos asetettu yleisen edun mukainen tavoite voidaan kohtuudella saavuttaa yhtä tehokkaasti muilla, asianomaisten henkilöiden perusoikeuksia vähemmän rajoittavilla keinoilla. Välttämättömyyttä koskeva vaatimus sitä vastoin täyttyy, jos kyseessä olevan tietojen käsittelyn tavoitetta ei voida kohtuudella saavuttaa yhtä tehokkaasti muilla, asianomaisten henkilöiden perusoikeuksia, erityisesti perusoikeuskirjan 7 artiklassa taattuja yksityis- ja perhe-elämän kunnioitusta koskevia oikeuksia, vähemmän rajoittavilla keinoilla (ks. vastaavasti tuomio 4.10.2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Yritys saada pääsy matkapuhelimelle tallennettuihin henkilötietoihin), C-548/21, EU:C:2024:830, 87 ja 88 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

427 Tässä yhteydessä on muistutettava olevan kiistatonta, että digitalisoituneessa ympäristössä yrityksen sisäinen tai yritysten välinen tietojenvaihto tapahtuu pääasiallisesti sähköisesti ammatillisilla ja jopa henkilökohtaisilla viestintävälineillä.

428 Komissiolla kilpailuoikeuden alalla olevat tutkintavaltuudet voisivat kuitenkin menettää tehokkaan vaikutuksensa, jos yritykset voisivat välttyä velvollisuudelta vastata tietopyyntöön pelkästään sillä perusteella, että tietyissä asiakirjoissa on maininta ”henkilökohtainen” tai ”yksityinen” tai että niitä vaihdetaan henkilökohtaisilla viestintävälineillä, eikä tässä yhteydessä tutkittaisi, sisältävätkö nämä asiakirjat todellisuudessa kyseisten yritysten kaupalliseen toimintaan liittyviä tietoja.

429 Jotta kilpailuoikeuden tehokkuus voidaan varmistaa, komissiolla on siis oltava mahdollisuus pyytää kaikki asetukseen N:o 139/2004 perustuvien tehtäviensä suorittamiseen tarvittavat tiedot, jotka sisältyvät ammatillisiin ja jopa työhön liittyviin tarkoituksiin käytettyihin henkilökohtaisiin viestintävälineisiin, kuitenkin siten, että perusoikeuskirjan 7 artiklassa vahvistettua oikeutta yksityiselämän kunnioitetaan.

430 Näin ollen kantajalle riidanalaisessa päätöksessä asetettua velvollisuutta kerätä ja toimittaa komissiolle siinä mainitut asiakirjat ja kyseiseistä päätöksestä johtuvaa yksityiselämään liittyvien tietojen keräämistä liitännäisesti on pidettävä välttämättöminä, jotta voidaan saavuttaa yleisen edun mukainen kilpailun suojaamista sisämarkkinoilla koskeva tavoite. Sitä ei nimittäin voida kohtuudella saavuttaa yhtä tehokkaasti muilla keinoilla, joilla rajoitetaan vähemmän perusoikeuksia, erityisesti perusoikeuskirjan 7 artiklassa taattua yksityiselämän kunnioittamista koskevaa oikeutta.

– Rajoituksen ehdoton oikeasuhteisuus

431 Arvioitaessa, onko perusoikeuskirjan 7 artiklassa taatun perusoikeuden käytön rajoitus ehdottoman oikeasuhteinen, on punnittava kaikkia yksittäistapauksen merkityksellisiä seikkoja. Tällaisia seikkoja ovat muun muassa kyseessä olevien perusoikeuksien käyttämiselle tällä tavalla asetetun rajoituksen vakavuus, joka riippuu niiden tietojen luonteesta ja arkaluonteisuudesta, joihin toimivaltaiset viranomaiset voivat saada pääsyn, tällä rajoituksella tavoitellun yleisen edun mukaisen tavoitteen merkitys, kyseessä olevien asiakirjojen omistajan yhteys kyseessä olevaan rikkomiseen tai kyseisten tietojen merkityksellisyys tosiseikkojen toteamisen kannalta (ks. tuomio 4.10.2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Yritys saada pääsy matkapuhelimelle tallennettuihin henkilötietoihin), C-548/21, EU:C:2024:830, 89 ja 90 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

432 Ensinnäkin puuttumisen vakavuudesta on todettava, kuten edellä 396 kohdasta ilmenee, että riidanalaisessa päätöksessä säädettyyn velvollisuuteen kerätä tiedot ja toimittaa ne komissiolle sisältyy siten vaara vakavasta puuttumisesta perusoikeuskirjan 7 artiklassa vahvistettuun perusoikeuteen.

433 On kuitenkin täsmennettävä, ettei riidanalaisessa päätöksessä anneta komissiolle kattavaa ja valvomatonta pääsyä kaikkiin asianomaisten henkilöiden henkilökohtaisissa viestintävälineissä oleviin tietoihin ja ettei sen tarkoituksena ole ottaa käyttöön jatkuvaa, kohdentamatonta ja järjestelmällistä valvontajärjestelmää, johon kuuluu kaikkien kantajan työntekijöiden ja edustajien sekä kyseisen päätöksen kohteena olevien henkilöiden henkilötietojen automaattinen arviointi (ks. vastaavasti tuomio 21.6.2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, 98–111 kohta ja tuomio 4.10.2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Yritys saada pääsy matkapuhelimelle tallennettuihin henkilötietoihin), C-548/21, EU:C:2024:830, 91–95 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

434 Ensinnäkin on nimittäin täsmennettävä, että riidanalaisen päätöksen nojalla kerättyjen asiakirjojen yhteydessä yksityiselämää koskevat tiedot voivat pikemminkin tulla esiin hajanaisesti yritystä koskevia kaupallisia tietoja haettaessa. Tässä yhteydessä pelkästään näiden tietojen perusteella ei voida saada kattavaa kuvaa asianomaisen henkilön yksityiselämästä ilman lisäkäsittelyä, eikä tällainen käsittely missään tapauksessa ole tutkinnan tarkoituksena.

435 Toiseksi, kuten edellä 8 ja 408 kohdassa täsmennettiin, riidanalaiseen päätökseen sisältyvä velvollisuus ulottuu asianomaisten henkilöiden sekä ammatillisten että henkilökohtaisten viestintävälineiden, kuten heidän henkilökohtaisten matkapuhelintensa, avulla tapahtuvaan tietojenvaihtoon vain, jos niitä on käytetty vähintään kerran työhön liittyviin tarkoituksiin. Siltä osin kuin on kyse velvollisuudesta toimittaa riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan III osan 7 kohdassa tarkoitetut henkilökohtaisista viestintävälineistä peräisin olevat asiakirjat, tietopyynnön ulottuvuus on siten rajallinen, jotta voidaan rajoittaa perusoikeuskirjan 7 artiklassa vahvistetun yksityiselämän kunnioittamista koskevan oikeuden loukkaamista.

436 Kolmanneksi on todettava, että asianomaiset henkilöt valittiin joko kantajan tai sen pääosakkaan yksiköissä hoitamiensa työ- tai johtotehtävien merkityksen tai heillä lehdistökortin haltijoina olevan aseman perusteella, koska kyseisellä pyynnöllä pyritään osoittamaan, onko kantaja käyttänyt ratkaisevaa vaikutusvaltaa Lagardèressa, kuten edellä 10 kohdassa mainituista seikoista ilmenee. Tästä syystä riidanalaisessa päätöksessä ei ainoastaan pyydetä kyseisten asiakirjojen keräämistä vain kantajan ylimpään johtoon kuuluvilta henkilöiltä vaan myös rajoitetaan tiukasti lehdistökortin haltijoiden tietojen luovuttamista, kuten edellä 353–358 kohdasta ilmenee.

437 Toiseksi edellä 419–423 kohdassa mainituista seikoista ilmenee, että tehokkaan ja vääristymättömän kilpailun suojaamista sisämarkkinoilla koskevan tavoitteen tärkeys voi oikeuttaa jopa vakavan puuttumisen perusoikeuskirjan 7 artiklassa vahvistetun perusoikeuden kunnioittamista koskevaan oikeuteen.

438 Kolmanneksi kyseisten viestintävälineiden omistajan ja kyseessä olevan rikkomisen välisestä yhteydestä on todettava, että ammatillisiin viestintävälineisiin ja ainakin kerran työhön liittyviin tarkoituksiin käytettyihin henkilökohtaisiin viestintävälineisiin mahdollisesti sisältyvien yksityiselämään liittyvien tietojen kerääminen ja niihin pääsy ovat lähtökohtaisesti toisarvoisia etsittäessä kaupallisia tietoja, joiden tarkoituksena on osoittaa tutkinnan kohteena olevan yrityksen syyllistyneen rikkomiseen. Tästä seuraa, että kilpailua koskevan tutkinnan kohteena olevien henkilötietojen keräämisellä ja niihin pääsyllä ei ole lähtökohtaisesti tarkoitus osoittaa näiden tietojen haltijana olevan luonnollisen henkilön vastuuta kilpailuasioissa vaan ainoastaan sen oikeushenkilön vastuu, jonka kanssa kyseisellä luonnollisella henkilöllä on työsuhde.

439 Neljänneksi on muistutettava, että jälkikäteen suoritettava tuomioistuinvalvonta on perustavaa laatua oleva tae kyseisen toimenpiteen yhteensoveltuvuudesta perusoikeuskirjan 7 artiklan kanssa (ks. vastaavasti tuomio 18.6.2015, Deutsche Bahn ym. v. komissio, C-583/13 P, EU:C:2015:404, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Asetuksen N:o 139/2004 11 artiklan 3 kohdassa, jonka perusteella riidanalainen päätös on tehty, täsmennetään vastaavasti, että tietopyyntöä koskevissa päätöksissä on ilmoitettava oikeudesta hakea tällaisiin päätöksiin muutosta unionin tuomioistuimilta.

440 Kun tarkastellaan sitä, ovatko riidanalaisesta päätöksestä johtuvat perusoikeuskirjan 7 artiklassa taatun yksityiselämän kunnioittamista koskevan oikeuden rajoitukset ehdottoman oikeasuhteisia, riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanosta aiheutuvat haitat eivät siten vaikuta kohtuuttomilta suhteessa päätöksellä tavoiteltuun yleisen edun mukaiseen tavoitteeseen, joka on kilpailun suojeleminen sisämarkkinoilla (ks. edellä 419–423 kohta).

441 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa muilla kantajan esittämillä argumenteilla.

442 Ensinnäkin henkilötietojen käsitteen ja yksityiselämään liittyvien tietojen käsitteen välisestä erosta, johon kantaja vetoaa, on todettava, että riidanalaisessa päätöksessä todellakin vahvistetaan yleisen tietosuoja-asetuksen 9 artiklan 1 kohdassa määriteltyjä arkaluonteisia henkilötietoja koskevat menettelylliset takeet.

443 On kuitenkin korostettava, että pelkästään se, että riidanalaisessa päätöksessä vahvistetut menettelylliset takeet koskevat ainoastaan arkaluonteisia henkilötietoja eivätkä yleisesti yksityiselämään liittyviä tietoja, ei sellaisenaan tarkoita, ettei kyseisessä päätöksessä kunnioiteta perusoikeuskirjan 7 artiklassa vahvistettua yksityiselämän kunnioittamista koskevaa perusoikeutta.

444 Perusoikeuskirjan 8 artiklan 1 kohdassa vahvistettu oikeus henkilötietojen suojaan liittyy nimittäin kiinteästi perusoikeuskirjan 7 artiklassa vahvistettuun oikeuteen, joka koskee yksityiselämän kunnioitusta (tuomio 9.11.2010, Volker und Markus Schecke ja Eifert, C-92/09 ja C-93/09, EU:C:2010:662, 47 kohta ja tuomio 24.11.2011, Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito, C-468/10 ja C-469/10, EU:C:2011:777, 41 kohta).

445 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee tältä osin, että perusoikeuskirjan 7 ja 8 artiklassa tunnustettu oikeus yksityiselämän kunnioittamiseen henkilötietojen käsittelyssä koskee kaikenlaisia tunnistettua tai tunnistettavissa olevaa luonnollista henkilöä koskevia tietoja (tuomio 9.11.2010, Volker und Markus Schecke ja Eifert, C-92/09 ja C-93/09, EU:C:2010:662, 52 kohta). Niin kauan kuin henkilötietojen lainmukaisen käsittelyn edellytykset täyttyvät yleisen tietosuoja-asetuksen nojalla, tämän käsittelyn katsotaan siis lähtökohtaisesti täyttävän myös perusoikeuskirjan 7 ja 8 artiklassa vahvistetut vaatimukset (tuomio 5.6.2023, komissio v. Puola (Tuomareiden riippumattomuus ja yksityiselämä), C-204/21, EU:C:2023:442, 332 kohta).

446 Käsiteltävässä asiassa on muistutettava, että kantaja käsittelee henkilötietoja lainmukaisesti yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla, kun se toimittaa komissiolle tällaisia riidanalaisessa päätöksessä pyydettyjä tietoja sisältäviä asiakirjoja.

447 Lisäksi asetuksen 2018/1725 5 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan unionin toimielimet voivat laillisesti käsitellä henkilötietoja, jos se on tarpeen yleistä etua koskevan tehtävän suorittamiseksi tai niille kuuluvan julkisen vallan käyttämiseksi.

448 Riidanalainen päätös ilmentää tältä osin komissiolle asetuksessa N:o 139/2004 annetun toimivallan käyttöä, joka – kuten edellä 420 kohdassa todettiin – auttaa ylläpitämään perussopimuksissa määrättyä kilpailua koskevaa järjestelmää, jota yritysten on ehdottomasti noudatettava.

449 Lisäksi on syytä muistuttaa, että perusoikeuskirjan 7 artiklassa vahvistettu perusoikeus ei ole ehdoton vaan se on suhteutettava siihen tehtävään, joka sillä on yhteiskunnassa (ks. vastaavasti tuomio 21.6.2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, 112 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

450 Kuten edellä 403–418 ja 424–440 kohdassa esitetystä analyysista ilmenee, riidanalaisesta päätöksestä aiheutuvilla perusoikeuskirjan 7 artiklassa taatun yksityiselämän kunnioittamista koskevan oikeuden rajoituksilla ei loukata perusoikeuden keskeistä sisältöä, eivätkä ne ole suhteettomia, kun otetaan huomioon kyseisen päätöksen tavoite, joka on tehokkaan ja vääristymättömän kilpailun turvaaminen sisämarkkinoilla.

451 Kantajan argumentilla, jonka mukaan riidanalaisessa päätöksessä säädettyjä menettelyllisiä takeita ei sovelleta kaikkiin asianomaisten henkilöiden yksityiselämään liittyviin tietoihin vaan ainoastaan arkaluonteisiin henkilötietoihin, ei siten voida sellaisenaan kyseenalaistaa riidanalaisen päätöksen yhteensopivuutta perusoikeuskirjan 7 artiklassa vahvistetun perusoikeuden kanssa.

452 Vaikka pitää paikkansa, että riidanalaisessa päätöksessä mainitaan vain arkaluonteisia henkilötietoja koskevat takeet, edellä 23 kohdasta ilmenee lisäksi, että komissio joka tapauksessa sovelsi yksityisiin tietoihin virtuaalisen datahuoneen taetta.

453 On tosin huomattava, ettei virtuaalisen datahuoneen soveltamisalan laajentamista yksityisiin asiakirjoihin ole virallistettu päätöksellä.

454 Kuten jäljempänä 472 ja 473 kohdasta ilmenee, komissio osoitti kuitenkin olevansa sitoutunut suojaamaan asianomaisten henkilöiden yksityiselämää, kun se hyväksyi kantajan 21.1.2025 esittämän pyynnön tiettyjen yksityiselämään liittyviä tietoja sisältävien asiakirjojen poistamisesta.

455 Toiseksi kantajan argumentista, joka koskee riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan III osan 9 kohtaan sisältyvää vaatimusta, jonka mukaan kyseisen liitteen III osan 7 kohtaa vastaavat asiakirjat on toimitettava kokonaisuudessaan, on riittävää muistuttaa, että kuten edellä 240 kohdasta ilmenee, tällaisella argumentilla ei voida osoittaa suhteellisuusperiaatteen loukkaamista, koska tiedon asiayhteys voi helpottaa sen ymmärtämistä ja selventää sen merkitystä tutkinnan kannalta.

456 Kolmanneksi kantaja väittää, että komissiolle voitaisiin riidanalaisen päätöksen nojalla toimittaa asiakirjoja, jotka kuuluvat yksityisyyden suojan piiriin tai jotka sisältävät tiettyjen asianomaisten henkilöiden ”poliittisiin mielipiteisiin” tai ”uskonnolliseen vakaumukseen” liittyviä henkilötietoja. Tästä on komission tavoin huomautettava, että kantajan kaupalliseen toimintaan liittyvien asiakirjojen joukossa voi olla ”poliittisia mielipiteitä” tai ”uskonnollisia vakaumuksia” sisältäviä asiakirjoja ja että niillä voi olla merkitystä komission tutkinnan kannalta, koska se koskee osittain mahdollista ratkaisevaa vaikutusvaltaa, jota on käytetty poliittisia, uskonnollisia tai filosofisia aiheita koskevissa Lagardère-konsernin julkaisuissa tai yksiköissä. Kantaja ei myöskään yksilöi vaihtoehtoisia tai täydentäviä hakusanoja, jotka todennäköisesti tuottaisivat vähemmän asianomaisten henkilöiden poliittisiin mielipiteisiin liittyviä tietoja.

457 Neljänneksi kantajan argumentista, jonka mukaan Ranskan työlainsäädäntö on esteenä riidanalaisella päätöksellä annetulle määräykselle, on aluksi muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden ensisijaisuuden periaatteella vahvistetaan unionin oikeuden etusija jäsenvaltioiden oikeuteen nähden ja että se velvoittaa kaikki jäsenvaltioiden elimet huolehtimaan unionin eri oikeussääntöjen täyden vaikutuksen toteutumisesta, eikä jäsenvaltioiden oikeudella voida puuttua siihen vaikutukseen, joka näillä eri oikeussäännöillä katsotaan olevan mainittujen valtioiden alueella (ks. tuomio 18.1.2022, Thelen Technopark Berlin, C-261/20, EU:C:2022:33, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

458 Käsiteltävässä asiassa on joka tapauksessa huomautettava, ettei kantaja analysoi konkreettisesti Ranskan erityisiä oikeussääntöjä, jotka mainitaan ainoastaan kannekirjelmän alaviitteissä 160 ja 161.

459 Koska lisäselvityksiä tai -todisteita ei ole esitetty, Ranskan työlainsäädäntöä koskeva kantajan argumentti on hylättävä, sillä se ei täytä unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdassa asetettuja täsmällisyysvaatimuksia.

460 Seitsemäs kanneperuste on siten hylättävä.

Kantajan esittämät lisätodisteet

26.7.2024 esitetyt todisteet

461 Kantaja esitti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 26.7.2024 toimittamallaan asiakirjalla unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohtaan vedoten lisätodisteita, jotka koostuivat useista kantajan ja komission välisistä kirjeenvaihdoista. Ne koskivat sitä, oliko Toimittajat ilman rajoja -järjestö voinut saada haltuunsa tai tietoonsa kantajalle numerolla M.10433 – Vivendi v. Lagardère rekisteröidyssä komission toteuttamassa yrityskeskittymien valvontamenettelyssä osoitetun väitetiedoksiannon.

462 Komissio väittää 19.8.2024 päivätyissä huomautuksissaan, että kantajan esittämät todisteet on jätettävä tutkimatta, sillä edellä mainitun työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdassa asetetut edellytykset eivät täyty, koska kantaja on viivytellyt perusteettomasti näiden todisteiden esittämisessä. Komission mukaan kantaja ei selitä, miksi se vasta kymmenen kuukauden kuluttua Toimittajat ilman rajoja -järjestön 15.6.2023 päivätyn ilmoituksen jälkeen pyrki ”selvittämään, miten kyseinen järjestö oli voinut saada haltuunsa tai tietoonsa komission asiakirja-aineistoon sisältyvän luottamuksellisen asiakirjan”, tai pyysi komissiota ”aloittamaan sisäisen tutkinnan”, vaikka se olisi voinut tehdä näin jo paljon ennen ensimmäistä kirjelmien vaihtoa. Komissio väittää joka tapauksessa, ettei näillä todisteilla selvästikään ole merkitystä kanteen arvioinnin kannalta. Komission mukaan niiden tarkoituksena on ainoastaan käyttää hyväksi Toimittajat ilman rajoja -järjestön ja kantajan välistä aiempaa erimielisyyttä, eivätkä ne tue millään tavoin kantajan kanneperusteidensa tueksi jo esittämiä väitteitä. Kyseisten todisteiden esittäminen on vain uusi osoitus kantajan strategiasta, jossa lisätään menettelyyn liittyviä pyyntöjä ja muita seikkoja tutkinnan viivyttämiseksi.

463 Tässä yhteydessä on muistutettava, että unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan mukaan ”varsinaiset asianosaiset voivat poikkeuksellisesti esittää todisteita tai pyytää saada esittää näyttöä ennen asian käsittelyn suullisen vaiheen päättämistä tai ennen unionin yleisen tuomioistuimen päätöstä ratkaista asia ilman käsittelyn suullista vaihetta, jos niiden esittämiseen vasta silloin on pätevä syy”.

464 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että kantajan esittämät kirjeet on päivätty kannekirjelmän (23.11.2023) ja vastauskirjelmän (8.4.2024) jättämisen jälkeen. Kantaja ei näin ollen voinut liittää näitä todisteita vastaukseensa eikä etenkään kannekirjelmäänsä (ks. vastaavasti tuomio 13.1.2021, Bezouaoui ja HB Consultant v. komissio, T-478/18, ei julkaistu, EU:T:2021:2, 79 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Näissä olosuhteissa kyseiset todisteet on siksi otettava tutkittaviksi.

465 Kuten komissio korostaa, niillä ei kuitenkaan ole merkitystä käsiteltävän kanteen arvioinnin kannalta.

466 Aluksi on nimittäin huomautettava, että komission mukaan se ei ole toimittanut asiassa M.10433 – Vivendi v. Lagardère annetun väitetiedoksiannon ei-luottamuksellista versiota Toimittajat ilman rajoja -järjestölle, jota ei ollut tunnustettu kyseisessä asiassa kolmanneksi, jonka etua asia koskee, koska tämä ei ollut pyytänyt tällaista asemaa. Näin ollen Toimittajat ilman rajoja -järjestö on voinut saada tämän version sellaiselta kolmannelta, jonka etua asia koskee, joka ei ole noudattanut salassapitovelvollisuuttaan ja jota komissio ei ole pystynyt tunnistamaan.

467 Kolmannen, jota asia koskee, menettelyä ei kuitenkaan voida lukea komission syyksi.

468 Kuten komissio korostaa, se ei myöskään saa luovuttaa kolmannelle liikesalaisuuksia, luottamuksellisia tietoja tai arkaluonteisia henkilötietoja.

469 Asetuksen N:o 139/2004 täytäntöönpanosta ja komission asetuksen (EY) N:o 802/2004 kumoamisesta 20.4.2023 annetun komission täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2023/914 (EUVL 2023, L 119, s. 22) 16 artiklan 2 kohdassa nimittäin säädetään, että ”jos on annettu väitetiedoksianto tai täydentävä väitetiedoksianto, komissio voi toimittaa kolmansille osapuolille ei-luottamuksellisen version tiedoksiannosta tai ilmoittaa heille menettelyn luonteesta ja aiheesta muilla asianmukaisilla tavoilla[; että] tätä varten ilmoituksen tekijöiden on 18 artiklan 3 kohdan toisen ja kolmannen alakohdan nojalla viiden työpäivän kuluessa tiedonannon vastaanottamisesta yksilöitävä väitteistä tiedot, joita ne pitävät luottamuksellisina[; että] komissio antaa väitteiden ei-luottamuksellisen version kolmansien osapuolten käyttöön ainoastaan kyseisten asetukseen –– N:o 139/2004 perustuvien menettelyjen tarkoituksiin[; ja että] kolmansien osapuolten on hyväksyttävä tämä käyttörajoitus ennen kuin ne vastaanottavat väitteiden ei-luottamuksellisen version”.

470 Käsiteltävässä asiassa mikään asiakirja-aineistoon sisältyvä seikka ei kuitenkaan osoita, että komissio on luovuttanut kantajaa koskevia luottamuksellisia tietoja. Kantaja ei myöskään perustele millään tavoin argumenttiaan, jonka mukaan se, että Toimittajat ilman rajoja -järjestö sai tutustua asiassa M.10433 – Vivendi v. Lagardère annetun väitetiedoksiannon ei-luottamukselliseen versioon, saattoi vaikuttaa riidanalaisen päätöksen lainmukaisuuteen.

471 Kantajan 26.7.2024 esittämät todisteet eivät siksi ole merkityksellisiä käsiteltävän kanteen arvioinnin kannalta.

6.2.2025 esitetyt todisteet

472 Kantaja esitti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 6.2.2025 toimittamallaan asiakirjalla unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohtaan vedoten komissiolle 21.1.2025 osoitetun kirjeen, jossa se pyysi tätä poistamaan asiakirja-aineistosta syys- ja lokakuussa 2024 toimitettuja asiakirjoja, jotka sisälsivät yksityiselämään liittyviä tietoja (jäljempänä poistamispyyntö), sekä useita poistamispyynnössä tarkoitettuja asiakirjoja.

473 Komissio selittää 25.2.2025 päivätyissä huomautuksissaan, että se hyväksyi poistamispyynnön poistamalla kyseiset asiakirjat ja vahvistamalla poistamisen sähköpostitse 19.2.2025. Komission mukaan kantaja ei millään tavoin selitä, mitkä hakusanat johtivat näiden asiakirjojen toimittamiseen, eikä sitä, miksi nämä asiakirjat kuuluivat riidanalaisen päätöksen soveltamisalaan, vaikka kantaja itse täsmentää, ettei niitä olisi koskaan pitänyt toimittaa. Komissio täsmentää lisäksi, että kaikki kantajan riidanalaiseen päätökseen vastatessaan toimittamat asiakirjat ja tiedostot ovat peräisin työvälineistä ja että kantaja oli kieltäytynyt ottamasta käyttöön virtuaalista datahuonetta. Lopuksi komissio korostaa, että se oli suostunut jättämään kantajan itsensä yksilöimät yksityiselämän piiriin kuuluvat keskustelut tietopyynnön soveltamisalan ulkopuolelle.

474 Tässä yhteydessä on riittävää todeta, että koska yhtäältä kantaja myöntää, että poistamispyynnössä tarkoitetut asiakirjat toimitettiin komissiolle teknisen virheen vuoksi ja että niitä ei olisi koskaan pitänyt sisällyttää syys- ja lokakuussa 2024 toimitettuihin asiakirjoihin, ja koska toisaalta komissio hyväksyi poistamispyynnön, kantajan 6.2.2025 esittämät todisteet eivät ole enää merkityksellisiä käsiteltävän kanteen arvioinnin kannalta.

Päätelmä

475 Koska yksikään kantajan esittämistä kanneperusteista ei ole perusteltu, kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

476 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, sen on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se on velvoitettava korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut tämän vaatimusten mukaisesti, mukaan lukien asianumeroilla T-1097/23 R, C-90/24 P(R)-R, C-90/24 P(R), T-1097/23 R-RENV ja C-470/24 P(R)-R kirjattuihin välitoimimenettelyihin liittyvät kulut.

477 Edellä mainitun työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Näin ollen neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (yhdeksäs jaosto, viiden tuomarin kokoonpano)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Vivendi SE vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Euroopan komission oikeudenkäyntikulut, mukaan lukien asianumeroilla T-1097/23 R, C-90/24 P(R)-R, C-90/24 P(R), T-1097/23 R-RENV ja C-470/24 P(R)-R kirjattuihin välitoimimenettelyihin liittyvät kulut.**

3) **Euroopan unionin neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Truchot Jaeger Schwarcz

Sampol Pucurull Perišin

Julistettiin Luxemburgissa 3 päivänä kesäkuuta 2026.

Allekirjoitukset